



သားရွှေစင်
COF

Samuel Tang

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၃/ ၂၀၀၃ (၅)

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၆၇/ ၂၀၀၄ (၆)



ပုံနှိပ်ခြင်း

ဒုတိယအကြိမ် - ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၀၄ခုနှစ်။

အုပ်ရေ - (၅၀၀)



မျက်နှာပုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးစွန်.ကော်ယူ၊ မာကျူရီပုံနှိပ်တိုက်၊

၄၉၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။



ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မိုးကေခိုင်၊ ချိုတေးသံစာပေ

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)၊

မင်္ဂလာဒုံ၊ ရန်ကုန်မြို့။



မျက်နှာပုံးပန်းချီ

ဇော်မောင်



တန်ဖိုး

၅၀၀ ကျပ်

ချိုချိုနှင့်ညိုညိုတို့သည် လမ်းထဲမှ လှုပ်ရှားဆူညံသော အသံများကို ကြားရသဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီးလျှင် လိုက်ကာကိုဖယ်၍ အိမ်အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

“မေမေရေ . . . စကားဝါပင်နဲ့အိမ်ကို လူသစ်တွေပြောင်းလာ ကြတယ် မေမေရေ . . .” ဟု ညိုညိုက အိမ်အတွင်းရှိ သူမမေကြားနိုင်ခဲ့ သာ မတိုးမကျယ်လှမ်း၍ ပြောပြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေ . . . လော်ရီကားကြီးနဲ့ တစ်စင်းလုံးအပြည့် ပစ္စည်းတွေသယ်လာကြတယ်” ဟု ချိုချိုက ဝင်ပြီးထောက်ခံလိုက်သည်။

“မူမူလည်း ကြည့်ချင်တယ်” ဟုဆို၍ ချိုချိုနှင့်ညိုညိုတို့၏ ညီမကု လေး မူမူလည်း အိမ်ထဲမှပြေးလာသည်။

“မူမူလာခဲ့ဦး . . . ထမင်းပြီးအောင်စားလိုက်ဦး၊ ဝအောင်စားပြီးမှ ကြည့်ရမယ်” ဟု မူမူအား သူမမေက ဟန့်တားလိုက်သည်။ မိခင်၏ စကားကို ကောင်းစွာနားထောင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ဆက်မသွားဘဲ ပြန်လှည့်လာပြီးလျှင် စားလက်စထမင်းကို ပြီးအောင်စား လေတော့၏။

ချိုချိုနှင့်ညိုညိုမှာ အသက်၁၁နှစ်အရွယ်စီရှိသော အမြွှာမောင်နှမ ဖြစ်ကြသည်။ ချိုချိုမှာ အိမ်၌ခေါ်နေကြနာမည်ဖြစ်၍ ကျောင်း၌ခေါ်သော နာမည်မှာ ခင်မောင်ချိုဖြစ်သည်။ ညိုညိုကိုမူ နာမည်တစ်လုံးတည်းပင် ခေါ်ကြသည်။ မူမူမှာ ညီမအထွေးကလေးဖြစ်လျက် အသက်၇နှစ်အရွယ် ခန့်မျှ ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ချိုတို့ မောင်နှမသုံးယောက်သည် ဖေဖေ ဦးကျော်မြင့် မေမေဒေါ်သန့်စင်တို့နှင့်အတူ ဗိုလ်တစ်ထောင်၌ နေကြလေ သည်။ သူတို့အိမ်တွင် မိုးကြိုးဟုနာမည်ပေးထားသော ခွေးကလေး တစ် ကောင်လည်းရှိသည်။

မိုးကြိုးသည် အိမ်ခြံဝင်ပေါက်ဝသို့ထွက်ကာ ပစ္စည်းသယ်ယူ လျက်ရှိကြသော အလုပ်သမားများကို ကြည့်၍ ဟောင်နေလေသည်။

“မိုးကြိုးနဲ့ကစားဖော် ခွေးကလေး တစ်ကောင်တစ်လေများပါလာ မလားလို့ လှမ်းဟောင်နေတာထင်ပါရဲ့”ဟု ချိုချိုက ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

“ညိုညိုနှင့်ရွယ်တူကလေးတွေလည်း ပါချင်ပါမှာဘဲနော်”ဟု ညိုညိုက သူ၏မျှော်လင့်ချက်ကို ပြောပြသည်။

ထိုအခိုက်တွင် မူမူလည်း ထမင်းစားပြီးပြီဖြစ်၍ အိမ်ပြောင်းလာ သူများကို ကြည့်ရန်ကို အစ်ကိုအစ်မများအနီးသို့ ပြေး၍ချဉ်းကပ်လာလေ သည်။

မူမူသည် ပြတင်းပေါက်မှ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်း “ပစ္စည်းတွေ ချဉ်းဘဲ ရှိပါသေးလား။ လူတွေပါမလာသေးဘူးလား”ဟု မေးမြန်းလိုက် လေသည်။

“လူတွေနောက်ကလိုက်လာမှာပေါ့။ လိုက်မလာပဲ ဘယ်နေမလဲ။ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်နေရာမှာထားရမယ်ဆိုတာ လူပါလိုက်လာပြီးပြမှ ဖြစ်မှာ ပေါ့”ဟု ချိုချိုက ရှင်းပြရလေသည်။

သူတို့မေမေ ဒေါ်သန့်စင်မှာ အိမ်ရှေ့သို့လာ၍ မကြည့်အား

သေးပေ၊ မူမူ စားသောက်သွားသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို သိမ်းဆည်းနေရလေသည်။

“ညိုညိုရေ... မေမေ့ကို လာပြီးကူလှည့်ပါလား သမီးရယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီမေမေ...”

ညိုညိုသည် သွက်လက်စွာသွားရောက်၍ ထမင်းစားပွဲတို့ ချင်းလင်းသုတ်သင်ပေးပြီးနောက် မိခင်အားကူညီလျက် ပန်းကန်ပြားကို ဆေးကြောပေးရှာပေသည်။ ညိုညိုနှင့်သူ၏မေမေတို့ ပန်းကန်ပြားကို သိမ်းဆည်းပြီးသည့် အချိန်မှာပင် အိမ်ပြေးရွှေသူများ ရောက်ရှိလာပြီးဖြစ်သည့်အကြောင်းကို မူမူက အိမ်ရှေ့မှ လှမ်း၍သတင်းပေးလိုက်လေသည်။

ဒေါ်သန့်စင်သည် အလုပ်များပြီးပြီဖြစ်၍ ရွှေပြောင်းလာသူများကို အကဲခတ်ရန် ညိုညိုနှင့်အတူ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

လူသစ်များပြောင်းရွှေလာသော အိမ်ရှေ့တွင် ပစ္စည်းတင်လာသော လော်ရီကားကြီးအပြင် လူစီးအငှားမော်တော်ကားတစ်စင်းပါ ဆိုက်ရောက်နေလျက် လူစီးအငှားမော်တော်ကားပေါ်မှ အိမ်ပြောင်းရွှေလာသူများ ဆင်းသက်လျက်ရှိကြသည်။

“ကားထဲမှာ ကလေးတွေပါလာတယ်ဆရာရေ...”ဟု ချိုချိုက ညိုညိုအားပြောပြသည်။

“ဟုတ်တယ်မေမေရေ... ။ ရှေ့ကဆင်းလာတာ အမေကြီးနဲ့ အဖေကြီး ကားနောက်ထဲမှာ သမီးကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သားကလေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်”ဟု ညိုညိုက သူ့မေမေအား တစ်ဆင့်ဖောက်သည် ချလိုက်လေသည်။

ဒေါ်သန့်စင်နှင့် သားသမီးတစ်စုတို့သည် ပြောင်းရွှေရောက်လာကြသော မိသားတစ်စုအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိကြလေသည်။ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာကြသော မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်က ၁၂နှစ်

တစ်ယောက်က ၁၃နှစ်ခန့်ရှိပြီး ယောက်ျားကလေးက ၁၀နှစ်သာသာရှိ
 လေသည်။ ယောက်ျားကလေးသည် ကားပေါ်မှခုန်ဆင်းပြီးနောက် အစ်မ
 နှစ်ယောက်အား ဖယ်ရှားတွန်းပစ်လျက် အိမ်ထဲဝင်ပြေးရာ အစ်မနှစ်
 ယောက်က မြည်တွန်တောက်တီးလျက် နောက်မှပြေးလိုက်ကြပြီး သူငယ်
 ကလေး၏ ဆံပင်ကိုဆွဲ၍ ကုပ်လားဖဲ့လား လုပ်ကြလေတော့သည်။

“သူတို့မောင်နှမတွေကလည်း သိပ်ရန်ဖြစ်ကြတာဘဲနော် မုန်းစရာ
 ကြီး”ဟု ညိုညိုက ပြောသည်။

ဒေါ်သန့်စင်က ညိုညိုကိုကြည့်လျက် “အိမ်နီးချင်းကို ချစ်ခင်ရ
 တယ်သမီးရဲ့ မုန်းစရာကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို မသုံးရဘူး။ သူတို့နဲ့
 သမီးတို့ဟာ မကြာခင် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြရမှာ အရင်ကဆိုရင် အရပ်ထဲမှာ
 သမီးတို့နဲ့ ကစားဖော် ကစားဖက်မရှိဘူး မဟုတ်လား”ဟု သွန်သင်ပြော
 ကြားလေသည်။

ခင်မောင်ချိုက “ဟုတ်တယ်မေမေ ကျွန်တော်တို့အရွယ် ယောက်ျား
 လေးဆိုလို့ ဒီတစ်ယောက်ထဲ ခုမှမြင်ဘူးသေးတာ”ဟု ပြော၏။

“ကဲ သားသားတို့နဲ့လည်း အမြန်ဆုံးအသိဖွဲ့ရအောင် မေမေက
 လည်း အိမ်နီးပါးချင်း ဝတ္တရားအတိုင်း ဧည့်ဝတ်ပြုရအောင် ခဏကြာရင်
 သူတို့အိမ်ကို သားသားတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် သွားကြပြီးတော့ လက်
 ဖက်ရည်သောက်ကြပါလို့ ဖိတ်ချေကြ။ သူတို့မှာ ရွှေပြောင်းကာစ ပစ္စည်း
 တွေ ရှုပ်ပွနေတုန်းမို့ စားရေးသောက်ရေးအတွက် လုပ်နိုင်ကြဦးမှာမဟုတ်
 ဘူး”ဟု ဒေါ်သန့်စင်က ပြောပြလေသည်။

“ဟိုအိမ်ကို ကိုကိုတို့သွားရင် မူမူလည်းလိုက်ချင်တယ်”

“အို . . . တို့နှစ်ယောက်ထဲတော်ပြီ၊ သုံးယောက်ဆိုရင် ရှုပ်နေ
 တယ်”ဟု ညိုညိုက မူမူအား ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

မူမူသည် မိမိအား မလိုက်ရဟုဆိုသည်ကို ဘာမျှအတွန်တက်

၍ပြောမနေဘဲ၊ အစ်မ၏စကားကို နားထောင်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။
 မေမေဒေါ်သန့်စင်ကမူ သားနှင့်သမီးကြီးနှစ်ယောက်က အထွေးဆုံး
 ကလေးအား ဝိုင်းပယ်လေ့ရှိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ချိုချို
 နှင့် ညိုညိုအမြွှာမောင်နှမမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရွယ်တုတန်းတု
 ကစားဖော်ကစားဖက် အလိုအလျောက်ရရှိပြီးသား ဖြစ်နေကြသည်
 အတွက် မည်သည့်နေရာ၌မဆို မူမူမပါဘဲပြီးနိုင်သောကြောင့် မူမူမှာ
 ကြားချောင်၍ လွတ်နေတော့သည်။

“ငါ့သမီးအထွေးဟာ အဖော်မဲ့နေရှာတယ်။ သူ့ခမြာအမြိုလိုလို
 တစ်ယောက်ထဲဘဲ ကစားရရှာတယ်။ သနားပါတယ်” ဟု စိတ်ကတွေးနေပြီး
 နောက်အိမ်ပြောင်းလာသူများအား လက်ဖက်ရည်တိုက်ရန် ရေနွေးအိုး
 တည်ဘို့ မီးဖိုချောင်သို့ဝင်သွားလေ၏။

ခင်မောင်ချိုတို့မောင်နှမသုံးယောက်သည် အိမ်ရှေ့အိမ်တွင်
 ရွှေ့ပြောင်းသယ်ယူ နေရာချထားခင်းကျင်းနေကြသည်ကို မပျင်းမရိမငြီး
 မငွေ့ဘဲ ကြည့်နေကြတော့သည်။ အတန်ကြာသည့်အခါမှ ညိုညိုက သတိ
 ရ၍ မေမေဒေါ်သန့်စင်အနားသို့ သွားရောက်ပြီးလျှင် “မေမေ . . . ဧည့်
 သည်တွေကို လက်ဖက်ရည်သောက်ဘို့ သွားပြီးခေါ်လိုက်ရတော့မလား
 မေမေ” ဟု မေးလေ၏။

“အေး . . . ခေါ်ဘို့တော်ပြီသမီးရေ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြပါ
 လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောနော် . . . ”

ခင်မောင်ချိုနှင့်ညိုညိုတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လက်
 တွဲ၍ အိမ်ရှေ့အိမ်သို့ ထွက်သွားကြလေ၏။ အိမ်တံခါးဝသို့ ရောက်သော
 အခါ စွတ်၍မဝင်ဘဲ အိမ်တံခါးကိုခေါက်၍ ဝင်ခွင့်ကိုတောင်းလေသည်။
 သို့သော် တစ်ယောက်မှ အထဲက ထွက်မလာချေ။ အိမ်အတွင်းဘက်တွင်
 ပစ္စည်းများရွှေ့ပြောင်းနေရာချထားသည်မှာ ဆူညံနေ၍ အိမ်ရှေ့ခေါ်သံကို

မကြားဘဲ ရှိဟန်တူလေသည်။

အပြင်ဘက်က ခေါ်လို့လဲမကြားဘူး။ စောင့်နေလို့လဲတော်တော်နဲ့ ထွက်လာကြမှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်။ အထဲဝင်ပြီးပြောရအောင်ဟု ခင်မောင်ချို၏အကြံပေးချက်ကို ညိုညိုသဘောတူကာ နှစ်ယောက်အတူတူ အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ အိမ်ထဲသို့ရောက်သည့်အခါ မီးဖိုချောင်ဘက်မှ စကားပြောသံကြားရ၍ နောက်ဖေးဘက်သို့ ဆက်သွားကြပြီး ရုတ်တရက် ရှေ့မတိုးဘဲ ရပ်နေလိုက်ကြသည်။

မီးဖိုချောင်ထဲမှ စကားပြောသံမှာ ရိုးရိုးစကားပြောသံမဟုတ်ဘဲ မိန်းမတယောက်ရန်တွေ့နေသံများဖြစ်သည့်အတွက် မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှေ့သို့မတိုးဘဲ ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“တော်ဟာ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး။ လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပြီး ဓာတ်ဗူးနဲ့ထည့်ခဲ့ပါလို့ပြောထားပါလျက်ကယ်နဲ့ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်မှာဖြင့် ရွှေ့ဘို့ပြောင်းဘို့အတွက် ပစ္စည်းတွေ ထုတ်ရပိုးရနဲ့ ဖတ်ဖတ်ကိုမောနေတာဘဲ၊ တော်ကတော့ ဆေးတံကြီးခဲပြီး ငှင်းတကြီး မှိုင်းတိုက်ထားသလို ငိုငိုနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်နေတာဘဲ”

မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ မိမိတို့အိမ်တွင် ဤကဲ့သို့ စကားဆူညံကြမ်းတမ်းစွာပြောသည်ကို တစ်ခါမှမကြားဘူးကြသဖြင့် ထိတ်လန့်ကာ ရပ်နေမိကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ညိုညိုက “လာကွယ်ပြန်ကြပါစို့ကြောက်ပါတယ်”ဟု ချိုချို၏အကျီစကို ဆွဲခေါ်သည်။ ခင်မောင်ချိုသည် ပြန်ရကောင်းနိုးနိုး ဆက်လက်စောင့်နေရ ကောင်းနိုးနိုးနှင့် ဝေခွဲမရရှိနေလေ၏။

ထိုခဏမှာပင် မီးဖိုခန်းထဲမှ ယောက်ျားတစ်ယောက် မိန်းမတစ်ယောက်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ မိန်းမကြီး၏ မျက်နှာမှာ ဒေါသထွက်နေပုံကိုပြုလျက်၊ ယောက်ျား၏မျက်နှာမှာ မှုန်ကုတ်ကုတ်

ရှိလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အိမ်ပြောင်းလာကြသည့် လင်မယား နှစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ကလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည့် အခါ အံ့အားသင့်ပြီး ရပ်ကြည့်နေလိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မေမေက အန်ကယ်ရယ်... အန်တီရယ်... ကလေးတွေပါ။ အိမ်ရှေ့က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို လက်ဖက်ရည်သောက် ကြပါတဲ့...”

“ဟာ... အဆင်သင့်ဘဲ နေရာကျလိုက်တာ” ဟု ယောက်ျားကြီး က ဝမ်းသာအားရ ပြန်၍ ပြောနေစဉ်၊ မိန်းမကစကားဖြတ်ပြီး ‘မင်းတို့ မေမေကို ဒုက္ခမရှာပါနဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ။ ဒီမှာ လက်ဖက်ရည် အဆင်သင့်ဖျော်ပြီးနေလို့’ ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အိမ်ထဲမှ ခလေးသုံးယောက်ပြေး၍ ထွက်လာကြ လေသည်။ သူတို့သည်ခင်မောင်ချိုတို့မောင်နှမမြင်ရသည့်အခါ ပြေးလာ ရာက ရပ်လိုက်ကြပြီး ပြူးတူးပြဲတဲနှင့် ကြည့်နေကြတော့သည်။

“သူတို့မောင်နှစ်မ နှစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့အိမ်မှာ နေကြတယ်” ဟု မိန်းမကြီးက သူ၏သားသမီးများကို ပြောပြပြီးနောက် “ကဲ-မင်းတို့အိမ် ကို ပြန်သွားကြတော့-မင်းတို့မေမေကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့သာ ပြော လိုက်” ဟု ဆို၏။

ခင်မောင်ချိုမောင်နှမသည် ပြန်၍ အလှည့်တွင် မိန်းမကြီး၏သား က “ဟေ့ မင်းတို့နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွ” ဟု မေးမြန်းမိတ်ဖွဲ့လေ၏။

သို့ရာတွင် သူ့အမေက သူ့သားကိုမျက်မှောင်ကြူတ်ပြကာ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်သွားရန် လက်ယပ်ပြ၍ မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ပါးစပ်က လည်း တိုးတိုးပြောလိုက်သေးသည်။ တိုးတိုးဖြစ်သော်လည်း မိန်းမပြော သည့်စကားမှာ “ဟဲ့-သွားပြီးအသိဖွဲ့မနေနဲ့, ဘယ်လိုအတန်းအစားထဲက မှန်း မသိသေးဘဲ ရမ်းသန်းပြီး အရောမဝင်ရဘူး” ဟု ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်

သည်ကို ကောင်းစွာကြားလိုက်ရသည်။

မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ အပြင်သို့ ထွက်လာသည့်အခါ ဒေါသ ဖြစ်လျက် မျက်နှာကလေးများ နီရဲနေတော့သည်။

“ဘယ်လိုမိန်းမကြီးလဲမသိဘူး၊ လက်ဖက်ရည်လည်း မရှိသေးဘဲနဲ့ ရှိတယ်လိမ့်ပြီးပြောတယ်၊ မျက်နှာထားကလည်း သိပ်ဆိုးတာဘဲ” ဟု ညိုညို က မကျေနပ်သည့် စကားသံဖြင့်ပြောသည်။

“ငါကတော့ ကောင်ကလေးနဲ့ မျက်နှာကျောမတည့်ချင်ဘူး . . . လာမေ့မေ့ကိုပြန်ပြောပြမယ်” ဟု ခင်မောင်ချိုက ဆိုလေသည်။

ဒေါ်သန့်စင်သည် သားနှင့်သမီးပြန်လာကြပြီး အကြောင်းစုံ သိရ သောအခါ စိတ်ဆိုးနေကြသော သားနှင့်သမီးတို့၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ ပြုံးရယ်မိလေသည်။

“စိတ်မဆိုးကြပါနဲ့ကွယ်၊ သူတို့မှာ အလုပ်များနေတုန်းမို့ ကောင်း ကောင်းစကားမပြောနိုင်ကြတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“နောက်ကျတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ခင်မင်လာကြမှာ ပါ” ဟု ဒေါ်သန့်စင်က ခလေးများကို နှစ်သိမ့်စကားပြောရလေသည်။



(၂)

နောက်နေ့ညနေတွင် ခင်မောင်ချို၊ ညိုညိုနှင့်မူမူတို့သည် ကျောင်းမှ ပြန်လာကြရာတွင် သတင်းထူးတစ်ခုပါလာကြသဖြင့် မိခင်ထံ ဝမ်းသာအားရပြေးသွားကြလေ၏။

“မေမေရေ . . . ဟိုအိမ်က ကောင်လေးနဲ့ကောင်မကလေးနှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ လာထားတယ် မေမေ” ဟု ခင်မောင်ချိုက ဦးအောင်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် မေမေ . . . ယောက်ျားလေးက မောင်ခင်ဇော်တဲ့၊ မိန်းမလေးနှစ်ယောက်က မရင်နဲ့နဲ့ မခင်စုတဲ့ မေမေရဲ့” ဟု မူမူကပြော၏။

“သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်က သိပ်သွေးကြီးတာဘဲမေမေရယ်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဘာအောက်မေ့နေကြတယ် မသိဘူး။ မခေါ်ချင်သလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့၊ အဖတ်မတန်ဘူး ထင်နေဟန်တူပါရဲ့” ဟု ညိုညိုကလည်း သူ၏အတွေ့အကြုံကို ပြောပြလေသည်။

ဒေါ်သန့်စင်သည် သားသမီးများပြောသည့်စကားများကို ဆုံး
အောင် နားထောင်လိုက်ပြီးမှ “လူဆိုတာ အမျိုးမျိုးပေါ့ သမီးရယ် . . .
ကောင်းတဲ့လူလည်းရှိ၊ ဆိုးတဲ့လူလည်း ရှိတာဘဲ အားလုံးနဲ့ အလိုက်သင့်
ကြည့်ပေါင်းကြရတာပါ။ ရန်တော့မဖြစ်ကြပါနဲ့နော်” ဟု ပြောလေသည်။

ထိုသို့ပြောနေကြစဉ်မှာပင် အိမ်ထောင်ပစ္စည်းအပြည့်တင်လာ
သော လော်ရီကားတစ်စင်း လမ်းထဲဝင်လာသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။

“ဟောဒီမှာ မေမေရေ၊ လမ်းထဲကို အိမ်ပြောင်းလာကြပြန်ပြီ”

အိမ်ပြောင်းလာသည်ကို အားလုံးမြင်နေကြသည့်အထဲကပင်
ခင်မောင်ချိုက ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်မနေနိုင်သေးဘဲ ပါးစပ်မှဖွင့်၍ ပြောလိုက်လေ
သည်။

“ဟောဟိုတဲကလေးကို ပြောင်းလာကြတာနဲ့တူတယ် . . . လမ်း
ထဲမှာ အားနေတဲ့အိမ်ဆိုလို့ ဒီတဲကလေးဘဲရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်မေမေ . . . တဲကလေးရှေ့မှာ ကားရပ်တယ်”

ဒေါ်သန့်စင်နှင့် ကလေးသုံးယောက်တို့သည် မည်သူတွေ ကား
ပေါ်မှဆင်းလာကြမည်နည်းဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ လှမ်းမျှော်၍စူးစိုက်
ကြည့်နေကြလေ၏။ လော်ရီရှေ့ရှိ ကားမောင်းသူထိုင်သည့်အခန်းထဲမှ
ဆင်းသက်လာကြသူများမှာ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ကလေးတစ်ယောက်
ဖြစ်လျက် နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်ချောမော၍ ခပ်ဆင်ဆင်
တူကြသဖြင့် သားအမိပင်ဖြစ်မည်ဟု မှန်းဆ၍သိနိုင်ပေ၏။

ထိုသားအမိသည် ကားပေါ်၌ပါလာသော အလုပ်သမားများအား
ပစ္စည်းများကို အိမ်ထဲသို့သယ်ပို့ရန် မှာကြားပြီးလျှင် တဲအိမ်ကလေးကို
တံခါးဖွင့်၍ အတွင်းသို့ဝင်လာကြလေ၏။

“ကဲ . . . သားတို့ သမီးတို့ ကျောင်းစာအုပ်တွေချကြပါဦး၊ အ
မောမြေကြစမ်းပါဦး၊ ပြီးမှ အေးအေးလူလူကြည့်ကြပါ” ဟု ဒေါ်သန့်စင်က

ပြောလိုက်မှ ကလေးများလည်း ပခုံးပေါ်မှလွယ်အိတ်များကို ချွတ်၍ သိမ်းဆည်းရန်နှင့် အဝတ်အစားလဲရန် သတိရကြတော့၏။

အတန်ကြာသောအခါ အိမ်ရှေ့မှလူလာ၍ မိုးကြိုးဟောင်နေသော အသံကြား၍ ဒေါ်သန့်စင်ထွက်လာ၍ကြည့်ရာ စောစောကတွေ့ရသော သူငယ်ကလေးလာနေသည်ကို မြင်ရလေ၏။ သူငယ်သည် ဂျာစီစွတ်ကျယ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီဖြူအတိုဝတ်လျက် နက်မှောင်သောဆံပင်မှာ မမီးမလိမ်းဘဲပွနေလျက်နှင့်ပင် ကြည့်၍ ကောင်းလေသည်။

မိုးကြိုးသည် ၎င်းအား လူရည်သန့်ကလေးဖြစ်သည်ကို အကဲခတ်မိသဖြင့်လည်း မိုးကြိုး၏ဟောင်သံမှာ ရန်ထောင်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည့် အသံဖြစ်တော့၏။ သူငယ်ကလေးသည် အမြီးတရမ်းရမ်းနှင့် ဝမ်းသာစွာနှုတ်ဆက်နေသော မိုးကြိုးကိုမြင်ရ၍ ချစ်ခင်ယုယစွာ ဖမ်းပွေ့ဖက်ပြီးလျှင် ကျောကလေးကိုပွတ်ကာ ချောမြူလိုက်ပြီးမှ လက်ထဲကပြန်ချ၍ အိမ်ထဲသို့ ဖြောင့်တန်းစွာဝင်လာခဲ့လေ၏။ ကြည့်နေကြသူများအနက် မူမူသည် ထိုသူငယ်၏တောက်ပသောမျက်လုံးနှင့် ချိုပြုံးသောမျက်နှာကို အနှစ်သက်ဆုံး ဖြစ်မိပေ၏။

သူငယ်ကလေးသည် ဒေါ်သန့်စင်အား ပြုံး၍နှုတ်ဆက်ကာ "ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဗျား... ကျွန်တော့မေမေက နို့ဆီဗူးဖောက်တန်ကလေးကို ကျေးဇူးပြုပြီး ခေတ္တငှားပါတဲ့... ကျွန်တော်တို့ ဟိုဘက်အိမ်ကပါ။ ဒီနေ့ဘဲပြောင်းလာကြပါတယ်... ရွှေ့ရင်းပြောင်းရင်းနဲ့ ကျွန်တော်တို့ဖောက်တန်ကလေး ပျောက်သွားလို့ခင်ဗျာ"ဟု ရဲရင့်သွက်လက်စွာ ပြောလေသည်။

- "မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွဲ့"
- "မောင်သက်ဝင်း"
- "မင်းအမေနာမည်ကော"

“မညွန့်မေ”

“အေး... ကောင်းပြီ ခဏနေဦး၊ သွားယူလိုက်ဦးမယ်” ဟု ပြောကာ ဒေါ်သန့်စင် ဖောက်တန်ယူရန် အိမ်တွင်းဝင်သွားလေသည်။

မောင်သက်ဝင်းသည် အိမ်ရှေ့၌ရှိကြသော ခင်မောင်ချိုတို့ မောင်နှမသုံးယောက်ကို ပြုံး၍နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ “ဟေ့ မင်းတို့နာမည်တွေ ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ငါ့နာမည်က ခင်မောင်ချို၊ သူ့နာမည်ကညိုညို တို့မောင်နှမနှစ်ယောက် အမြွှာပူးမွေးတာ၊ တို့က ဆယ့်တစ်နှစ်ရှိပြီ၊ သူက ငါတို့ညီမလေးပေါ့၊ သူ့နာမည်ကမူမူ၊ သူက အခုမှခုနှစ်နှစ်၊ ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်။” “ခုနှစ်နှစ်ဆိုတာ ဘယ်ငယ်ရမှာလဲ ငါတို့ညီမဝမ်းကွဲလေးတစ်ယောက်ခုနှစ် နှစ်ဘဲရှိသေးတယ်၊ လူကြီးတွေလုပ်တာတွေ အကုန်လုံး နားလည်တယ်၊ မွတ်နေတာဘဲ။ မင်းတို့ကဘာသိလဲ”

မူမူမှာ အလယ်ကလေးမဟုတ်သော်လည်း မောင်သက်ဝင်းက ယခုလိုနှိုင်းယှဉ်ပြောခြင်းသည် မိမိအား ဂုဏ်ပြုပြောဆိုသော စကားပင်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ အလွန်ကျေနပ်ပြီး ပြုံးနေလိုက်မိ၏။ မိမိအား ခင်ခင်မင်မင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခေါ်မည်၊ ပြောမည်သူ ကစားဖော်၊ ကစားဖက် တစ်ယောက်တော့ဖြင့် ရပြီဟူ၍လည်း တွေးတောဝမ်းမြောက်မိ၏။

“အခုပြောင်းလာတာ မင်းနဲ့ မင်းမေမေဘဲလား၊ မင်းတို့ဖေဖေက ဘယ်တော့လိုက်လာမှာလဲ” ဟု ချိုချိုက စပ်စုလိုက်၏။

“တို့ဖေဖေကသေပြီ... မနှစ်ကသေတယ်၊ မေမေနဲ့ ငါနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဘဲရှိတော့လို့ ဒီကိုပြောင်းလာကြတာ”

ချိုချိုတို့မောင်နှမမှာ မောင်သက်ဝင်း၏စကားကို ကြားရပြီး သူ့အား ဖတဆိုးကလေးဖြစ်မှန်းသိ၍ သနားမိကြလေသည်။ ချိုချိုတို့မှာ မိဘနှစ်ပါး အစုံအလင်ရှိကြသည်။ သူတို့၏ဖခင်ကို အလွန်ချစ်ကြသည်။

သူတို့၏ဖခင် ဦးကျော်မြင့်မှာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည်။ သားသမီးကို ချစ်သည်။ စည်းကမ်းလည်းကြီးသည်။ ချိုချိုတို့သည် သူတို့ဖေဖေ စည်းကမ်းကြီးခြင်းကို ဘယ်လိုမှစိတ်ထဲ၌ မထားကြချေ။ ဖခင်၏ အချစ်ခံ ရခြင်းသာ ပဓာနဖြစ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ မောင်သက်ဝင်းအား မိမိတို့နှင့် ကိုယ်ချင်းစာမိကာ ဘာကိုတော့ဖြင့် လုပ်ရမည်၊ ဘာကိုတော့မလုပ်ရဟု ကောင်းရာညွှန်ပြ မကောင်းတာဆုံးမမည့် ဖခင်ရှိမှ၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ၊ ပန်းခြံ ပျော်ပွဲစားခေါ်သွားမည့် ဖခင်မရှိရှာသော မောင်သက်ဝင်းဘဝမှာ ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းဘွယ်ရာ ညှိုးငယ်ရှာပေလိမ့်မည်နည်းဟု တွေး၍ သနားမိကြလေ သည်။

ဒေါ်သန့်စင်သည် လိမ္မော်ဖျော်ရည်နှစ်ဖန်ခွက်နှင့် ဘီစကွတ်မုန့်များကို ကျောက်ကာဗန်းဝိုင်းကလေးတစ်ခုပေါ်တွင် တင်၍ယူပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်လာလေသည်။

“လိမ္မော်ရည်သောက်လိုက်ဦး လူကလေး... မုန့်လည်းစားပြီးတော့ မင်းမေမေအတွက် လိမ္မော်ရည်နဲ့မုန့်ကို ဗန်းနဲ့သယ်သွား... ဖောက်တံပြန်ပို့တဲ့အခါကျမှဘဲ ဖန်ခွက်နဲ့ဗန်းကိုပါ ပြန်ပို့တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

မောင်သက်ဝင်းသည် ဒေါ်သန့်စင်ကျွေးမွေးသော မုန့်နှင့်ဖျော်ရည်ကို နှစ်သိမ့်ရွှင်ပျစွာ စားသောက်နေလေ၏။

“မင်းတို့ ဘယ်ကျောင်းမှာနေလဲ”ဟု မောင်သက်ဝင်းမုန့်စားရင်း ခင်မောင်ချိုတို့အား မေး၏။

“ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နဲ့စီပီယံကျောင်းမှာ နေတယ်”

“ငါဒီကျောင်းမှာ ပြောင်းပြီးထားဘို့ ပြောရမှာဘဲ”ဟု မောင်သက်ဝင်းက ပြောပြောဆိုဆို သူ၏မိခင်အတွက် လိမ္မော်ရည်နှင့် မုန့်ဗန်းကို သယ်ယူ၍ထွက်သွားလေ၏။

ချိုချိုတို့သည် မောင်သက်ဝင်းအား နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းသို့ ရောက်မှ ထပ်မံတွေ့ကြလေ၏။ မောင်သက်ဝင်းသည် ကျောင်းတွင် စာရင်းသွင်းပြီးဖြစ်၍ မိခင်ပြန်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချိုချိုတို့အား ရှာ၍တွေ့လေ၏။

“ငါလဲ ဒီကျောင်းမှာ စာရင်းသွင်းလိုက်ပြီ လေးတန်းမှာရတယ်”ဟု ပြောပြီးနောက် “လာဟေ့ ကစားကြရအောင် ကျောင်းတက်ဖို့အချိန် လိုပါသေးတယ်”ဟု ကစားရန် အဖော်စပ်လေ၏။

“ဘာကစားမလဲ”ဟု ချိုချိုကမေး၏။

“သူခိုးလုပ်တမ်းကစားမယ်”ဟု မောင်သက်ဝင်းက အကြံပေးလေ၏။

“သူခိုးလုပ်တမ်းကစားတာ ဘာကောင်းလို့လဲ နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ”ဟု ညိုညိုက ကန့်ကွက်၏။

“သူက ဘာသိလို့လဲ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာ တစ်ယောက်က သူခိုးလုပ် တစ်ယောက်က ပုလိပ်လုပ်၊ တစ်ယောက်က တရားသူကြီးလုပ်၊ တစ်ယောက်က ရှေ့နေလုပ်”

“ဘယ်သူ သူခိုးလုပ်မလဲ”ဟု ညိုညိုကမေးလိုက်၏။

“ငါလုပ်မယ်”ဟု သက်ဝင်းကဖြေ၏။

“မူမူပုလိပ်လုပ်မယ်”ဟု မူမူက သူ့ကိုယ်သူ ပုလိပ်နေရာတွင်ထားရာ ချိုချိုက မူမူ ပုလိပ်လုပ်လို့မရဘူး၊ ပုလိပ်က သူခိုးမိအောင် အတင်းလိုက်ရမှာ။ ဒီတော့ ကိုကိုက ပုလိပ်လုပ်မယ်၊ ညိုညိုက တရားသူကြီးလုပ်၊ မူမူက ရှေ့နေ”ဟု တစ်ဦးစီသတ်မှတ်လိုက်၏။

ထိုနောက် မောင်သက်ဝင်းက “ကဲ... စိန်ပြီဟေ့”ဟုဆိုကာ သူခိုးလုပ်၍ပြေးရာ ခင်မောင်ချိုက “သူခိုး... သူခိုး”ဟု အော်လျက် နောက်မှပြေးလိုက်လေ၏။ ကျောင်းသားနှစ်ယောက်သုံးယောက်ကလည်း

ရောယောင်၍ သူ့ခိုးလိုက်ကြ၏။

သက်ဝင်းသည်နောက်က “ပုလိပ်” လိုက်နေသဖြင့် ခြေဦးတည့်ရာ သို့ စွတ်၍ပြေးရာတွင် ကျောင်းသားတစ်ယောက်နှင့် ဝင်၍တိုက်မိလေ၏။

အတိုက်ခံရသောကျောင်းသားသည် တိုက်မိသည့်အရှိန်ကြောင့် မြေပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်၍ လဲကျသွားပြီးနောက် ဒေါသဖြစ်လျက် ဖုတ်ဖက်ခါ၍ ထပြေး သက်ဝင်း၏အကျီလည်ကုတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ “ဟေ့ မင်းဘာလူပါး ဝတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

သက်ဝင်းသည် မိမိကုတ်ကိုဆွဲထားသူအား ကြည့်လိုက်ရာ တစ် လမ်းတည်းအတူနေသော မောင်ခင်ဇော်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟေ့ ငါ မင်းကို တမင်ဝင်တိုက်တာမဟုတ်ဘူး. . . မတော်လို့ ဝင်တိုးမိတာပါကွ” ဟု သက်ဝင်းက တောင်းပန်၏။

ယခုလိုဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ခင်မောင်ချိုပြေးလာကာ သက်ဝင်းနှင့် ခင်ဇော်တို့အကြား၌ ဝင်၍ရပ်လျက် ခင်ဇော်ဘက်သို့လှည့်၍ “သူ့ခိုးလိုက် တမ်းကစားနေတာပါကွာ မင်းနဲ့မတော်လို့ ထိမိတာပါ။ တမင်ဝင်တိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါမှ ခင်ဇော်က စိတ်ဆိုးပြေသွားကာ “မင်းက ဘယ်ကလဲ” ဟု သက်ဝင်းအားမေးလေ၏။

“ငါ မင်းတို့နဲ့ တစ်လမ်းထဲနေတာဘဲကွ၊ မနေ့ကဘဲ ပြောင်းလာ တာ”

“မင်းနာမည်ကော. . .”

“သက်ဝင်း. . . မင်းကကော”

“ခင်ဇော်. . .”

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းထိုးသဖြင့် လူစုခွဲ လိုက်ကြလေ၏။

ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် သက်ဝင်းနှင့် ခင်ဇော်တို့ ပြန်၍တွေ့ကြလေ၏။ ယခုအကြိမ်၌မူ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ရန်သူကဲ့သို့ မဟုတ်ကြဘဲ အလွန်ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်အဖြစ်ဖြင့် တွေ့ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ခင်မောင်ချို၊ ညိုညိုနှင့် မူမူတို့ တစ်သိုက်က အိမ်သို့ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းပြန်ကြသော်လည်း ခင်ဇော်နှင့်သက်ဝင်းတို့ကမူ နို့ဆီဗူးခွံကို ဘောလုံးကဲ့သို့ မြေလှိုမ့်ကန်ကာကစားရင်း လမ်းပေါ်တွင် အချိန်ဖြုန်းနေကြလေတော့သည်။

ထိုသို့လာရာတွင် ကုလားတစ်ယောက် ဘိုင်စကယ်လက်လွတ်စီးလာသည်ကို မြင်ကြရသဖြင့် သက်ဝင်းက “ငါသိပ်ပြီး ဘိုင်စကယ်စီးသင်ချင်တာဘဲကွာ. . . တို့အရင်နေခဲ့တဲ့အရပ်ထဲမှာ တစ်နာရီငါးမူးနဲ့ ဘိုင်စကယ်အငှားစီးသင်လို့ရတယ်”ဟု ပြောလေသည်။

“ငါ့မှာ ဘိုင်စကယ်ရှိတယ်ကွ”ဟု ခင်ဇော်က ဂုဏ်ဖော်လိုက်လေသည်။

“မင့်ဘိုင်စကယ် ငါ့ကိုပေးစီးပါလားကွာ”

“အခုမရှိတော့ဘူး၊ အမေက ရောင်းပစ်လိုက်ပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့ရောင်းပစ်လိုက်ရတာလဲ၊ ဘိုင်စကယ်စီးရင် ကားတိုက်မှာစိုးလို့လား”

“မဟုတ်ဘူးကွာ. . . အမေက သုံးစရာပိုက်ဆံမရှိဘူးဆိုပြီး ရောင်းပစ်လိုက်ကာပါ. . . အဲဒီဘိုင်စကယ်ရောင်းမှုကြောင့် အဖေနဲ့ရန်ဖြစ်ကြသေးတာပေါ့ကွာ. . . အဖေက ငါ့ကိုသိပ်ချစ်တာ၊ တို့အမေက သမီးတွေဘဲ ချစ်တယ်. . . အဖေက သူ့မပြောဘဲ သူငယ်ပေးထားတဲ့ ဘိုင်စကယ်ရောင်းပစ်ရကောင်းလား. . . တကယ်ဆိုရင် သူ့လက်ဝတ်လက်စားတွေ ရောင်းပါတော့လားဆိုပြီး အဖေနဲ့ရန်ဖြစ်ကြပြီး တစ်နေ့ကျမှ အမေပစ္စည်း

ရောင်းပစ်မယ်လို့ ကြိမ်းနေတယ်။ အမေက သူ့ပစ္စည်းထိမှာစိုးလို့ ဝှက်ထားတယ်။ ငါကတော့ အလစ်ချောင်းနေတာဘဲ။ လစ်တဲ့နေ့ အမေ့ လက်ဝတ်လက်စားတွေ တိတ်တိတ်ယူရောင်းပြီး ငါ့ဘိုင်စကယ် ပြန်ရအောင်ဝယ်မယ်”

သက်ဝင်းသည် ခင်ဇော်ပြောပြသည့် စကားများကို နားထောင်ကာ အံ့ဩသည့်အမူအရာကို ပြလေ၏။ ထိုနောက်မှ “ကိုယ့်အမေပစ္စည်း တိတ်တိတ်ယူတာလဲ ခိုးတာနဲ့အတူတူပေါ့ကွာ. . . မင်းတို့အမေ မင်းမသနားဘူးလား” ဟုမေး၏။

ခင်ဇော်သည် ထိုသို့အမေးခံရသည့်အတွက် ရှက်မိသည့်အပြင် ရုတ်တရက်အားဖြင့် ဘယ်လိုအဖြေပေးရမည် မသိသကဲ့သို့ရှိနေပြီးမှ “ငါကတော့ ငါ့အမေ ငါ့ချစ်ပါတယ်ကွာ. . . အမေကသာ. . .” ဟုဆိုကာ စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ထားလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် မိမိတို့နေထိုင်ရာလမ်းထဲသို့ ရောက်လာကြသဖြင့် လူချင်းခွဲလိုက်ကြလေ၏။



(၃)

မကြာမီအတွင်းမှာပင် ခင်မောင်ချိုတို့၏မိသားစု၊ မောင်ခင်ဇော်တို့
၏မိသားစုနှင့် မောင်သက်ဝင်းတို့မိသားစုသည် ရင်းနှီးခင်မင်သော အိမ်နီး
ချင်းမိတ်ဆွေများ ဖြစ်လာကြလေသည်။ မောင်ခင်ဇော်၏မိဘများမှာ
ဦးဘအေးနှင့်ဒေါ်အုန်းရင်တို့ ဖြစ်ကြကြောင်း သိကြရလေသည်။

ထိုကဲ့သို့ အိမ်နီးချင်းမိတ်ဆွေများဖြစ်လာကြသဖြင့် တစ်ဦးအိမ်
တစ်ဦး အလည်သွားလာကြလေသည်။ ဒေါ်အုန်းရင်နှင့်မညွန့်မေတို့က
မိမိတို့၏အတွင်းရေးများကို ထုတ်ဖော်ပြောကြသည်။ ကိုယ်ရည်သွေးကြ
သည်။

ဒေါ်သန့်စင်မူကား ကြားဝါတတ်သူမဟုတ်။ အတင်းအဖျင်းလည်း
မပြောတတ်။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနှင့်သာ ဆိုင်သောကိစ္စကို အရပ်ထဲ
လျှောက်၍ပြောတတ်သူ မဟုတ်သောကြောင့် ဒေါ်အုန်းရင်နှင့်မညွန့်မေ
တို့၏ ပြောပုံဆိုပုံများကို မနှစ်သက်လှချေ။

“မအုန်းရင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူ အထက်တန်းစားထဲကဆိုတာ တော်တော်ပြောတယ်။ သူ့ယောက်ျား အလုပ်ရှိစဉ်တုန်းက သူတို့ဘယ်လို နေခဲ့ရဲ ထိုင်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိပ်ပြောတာဘဲ”ဟု ဒေါ်သန့်စင်က ဒေါ်အုန်းရင်အကြောင်း ဦးကျော်မြင့်အား ပြောပြလေသည်။ “ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားကိုလည်း အလုပ်ရအောင်မရှာကောင်းလားလို့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မြည်တွန်တောက်တီးနေတာဘဲ”

“ယောက်ျားက အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိ ဝင်ငွေကလည်းမရှိတော့ သားတွေသမီးတွေနဲ့ဟာ စားရေးဝတ်ရေးခက်တဲ့အတွက် သူ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေကို အန်ထုတ်ရှာတာနဲ့တူပါတယ်”ဟု ဦးကျော်မြင့်က စာနာထောက်ထား၍ ပြန်ပြောလေသည်။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်. . ကိုယ့်လင်ကိုယ့်သားကို ပြောချင်ရင်လည်း တိုးတိုးတိမ်းတိမ်း ပြောရောပေါ့ရှင်။ အခုတော့ ကလေးတွေရှေ့မှာပြောတာ ဘယ်ကောင်းမှာလဲရှင်။ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မက ချိုချိုတို့ညိုညိုတို့ရှေ့မှာ တိုင်းထွာပြီး. . . ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ လူအန္တတစ်ယောက် အနေမျိုး ရှုတ်ချပြောရင် ရှင်ခံနိုင်မလား။ ထားပါတော့လေ။ ရှင် စိတ်ထဲက ခံနိုင်တယ်ဘဲထားပါတော့ ဒီစကားအပြောအဆို အသုံးအနှုန်းတွေ ကြားရတော့ ကလေးတွေဟာ ဘယ်လိုစာရိတ္တတွေ ဝင်စားလာမလဲ။ ကျွန်မရှေ့မှာ တောင် သူ့ယောက်ျားကို တိုင်းထွာပြီးပြောနေတာ မိဘတွေဟာ ကလေးရှေ့မှာ အခုလိုတိုင်းထွာတဲ့စကားမျိုးတွေ ပြောဖို့ မကောင်းတာအမှန်ဘဲ အခုလိုပြောကြတော့ ကလေးတွေဟာ နားယဉ်ပြီး အတုမြင် အတတ်သင်ဆိုသလို အပြောအဆို ရိုင်းစိုင်းလာကြတာပေါ့။ တချို့လင်မယားကတော့လည်း အခုလိုတိုင်းထွာပြောတာကိုဘဲ အပျော်လုပ်ပြီး ပြောတတ်ကြတယ်”

ဦးကျော်မြင့်က ပက်လက်ကုလားထိုင်နောက်မှီကာ ဆေးတံခဲ၍ ဇိမ်ခံရင်း မိမိ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြ၏။ ဒေါ်သန့်စင်က သိုးမွှေးဆွယ်

တာ ထိုးနေရင်း ဦးကျော်မြင့်၏စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်နေလေသည်။ ဒေါ်သန့်စင်သည် ခင်ပွန်းသည် စကားပြောသည့်အခါ စကားဖြတ်၍ ပြောလေ့မရှိချေ။ ထိုသို့စကားဖြတ်ပြောခြင်းသည် အိမ်ရှင်မကောင်းတို့၏ အမူအရာမဟုတ်ဟု သဘောထားလေသည်။ ဦးကျော်မြင့်စကားဆုံးမှ ဒေါ်သန့်စင်က ဆက်၍ပြောလေသည်။

“သူ့သားကလေးကလည်း သူ့အဖေကိုချစ်လိုက်တာ လွန်ရောဘဲ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်လို့ သားကလေးက သူ့အဖေဘက်ကိုဝင်ပါရင် သူ့အမေဟာ ဆတ်ဆတ်ကိုခါနေတာဘဲ။ သမီးတွေနဲ့မအေးနဲ့ကျတော့ သိပ်တည့်တယ်။ သူကတော့ တစ်ကျိတ်ထဲ တစ်ဉာဏ်ထဲဆိုသလိုဘဲ”

“အင်း... ကိုယ့်သားသမီးထက် သူများသားသမီးအရေးအတွက် သောကဖြစ်မနေပါနဲ့လေ။ ဒါထက် မောင်သက်ဝင်းဆိုတဲ့ သူငယ်ကလေးကော မင်းမျက်စိထဲမှာ ဘယ်လိုမြင်နေသလဲ”

“အို... ဒီကလေးဟာ ချစ်စရာ သနားစရာပါရှင်... အဖေနဲ့ မနေရတဲ့ ကလေးဆိုတော့ တခြားကလေးတွေနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့ရှင်။ အဖေနဲ့နေရတော့ နည်းနည်းဆိုးချင်တယ်ခေါ်မလား။ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ မသိဘူး။ ရောင်မအုပ်ရဘဲ ဆံထုံးအုပ်ရတဲ့ သားသမီးဆိုတော့ ဒီလိုဘဲရှိတော့မပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်အဆိုးကလေးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ မူမူအပေါ်ကျတော့လည်း နှမလေးအရင်းလိုဘဲ မူမူအဖို့တော့ ရွှေတုံးရွှေခဲကလေးပါဘဲ”

“သူ့ကို ဆုံးမပဲ့ပြင်ပေးမဲ့ အဖေသာရှိရင်တော့ လူကောင်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာမှာဘဲ”

ယခုလို ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဒေါ်သန့်စင်တို့က အိမ်နီးချင်းများအကြောင်း ပြောဆိုဝေဖန်နေကြသလို အိမ်နီးချင်းတိကလည်း သူတို့အကြောင်းပြောနေကြလေသည်။

“ကျုပ်တို့လိုအနေအစားမျိုးထဲက မဟုတ်ပါဘူးတော်။ ကျုပ်တို့ သာ ဒီကိုပြောင်းမလာဖြစ်ရင် သူတို့နဲ့လည်း သိရမှာမဟုတ်ပါဘူး”ဟု ဒေါ်အုန်းရင်က သူ၏ယောက်ျား ဦးဘအေးအား မဲ့ကာရွဲ့ကာ ပြောပြလေသည်။

“ကိုယ့်ကိစ္စကို ပြောစမ်းပါဦး မအုန်းရင်ရာ၊ ငါက ဟိုလူကြီးကို သဘောကျပါတယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း တော်ပါတယ်။ ခက်နေတာက မင်းဟာ လူတစ်ဖက်သားကို အထင်အမြင်သိပ်သေးတယ်။ ဒါမျိုးကို ငါမကြိုက်ပါဘူး။ ငါဘယ်တော့မှ ဒီလိုစိတ်မျိုးမထားခဲ့ဘူးဘူး”ဟု ဦးဘအေးက ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ရှင် ကျုပ်အပေါ်မှာ အခုလို အပြစ်ရှာတတ်တာကိုလည်း ကျုပ်မကြိုက်ဘူးရှင်၊ ကျုပ်တို့အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာနေရတာ ဘယ်သူကြောင့်လဲ၊ ရှင်ကြောင့် ရှင်အလုပ်မရှိလို့ဖြစ်ရတာ တစ်သက်လုံး ကျုပ်တို့က အိမ်ကြီးရခိုင်နဲ့နေလာခဲ့ရတာ။ အခုမှ အိမ်စုတ်မှာနေရပြီး ကလေးတွေကို သက်ဝင်းတို့လို ဆင်းရဲသား သားသမီးတွေနဲ့အတူ အခလွတ်(မြူ) ကျောင်းကို ပို့ရတာသာကြည့်တော့”

“ဟေ့ . . . သက်ဝင်းဆင်းရဲတာ ဆင်းရဲတာဘဲ။ သူ့အပြစ်ဘာရှိသလဲ။ ငါ့သားနဲ့လည်း အင်မတန်ခင်တယ်။ ငါ့သားမှာ သက်ဝင်းနဲ့တွေ့မှ ပေါင်းဖော်သင်းဘက်ရတော့တာဘဲ။ အရင်ကဆိုရင် မင်းသမီးတွေနဲ့ဟာ တကျက်ကျက်”

“လာပြန်ပလား ဒီစကားဟာ၊ တစ်ဆိတ်ရှိ တော့်သားဘက်က နေပြီး တော့်သားသာအမှန်၊ ကျုပ်သမီးတွေက အဆိုး”ဟု ဒေါ်အုန်းရင်က သူ့သမီးများကို ထိလာသည့်အတွက် မခံရပ်နိုင် ခုနှစ်သံတက်၍ ပြောလိုက်၏။

“ကဲ . . . တော်ပါတော့ကွယ်၊ ဒီအကြောင်း ဆက်ပြီးမပြောကြပါ

နဲ့တော့။ ကိုကျော်မြင့်တို့အိမ်မှာများ ဘယ်ခါမှ ဆူသံပူသံမကြားရဘူး”

“ကြားရပါ့မလားတော့၊ မသန့်စင်ယောက်ျားက အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့ ရှာကျွေးနေတာကိုး။ မသန့်စင်က သူ့ယောက်ျားနဲ့ ဘာစကားများစရာ ရှိမလဲ”

ထိုအခိုက်တွင် သမီးနှစ်ယောက် ဝင်လာကြလေ၏။ ဦးဘအေးမှာ နားပူမခံနိုင်သဖြင့် အခန်းထဲမှထွက်သွားရာ ငိုကြီးချက်မနှင့်ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဒေါ်အုန်းရင်အား သမီးနှစ်ယောက်က ချောမော့နေရလေ ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မောင်ခင်ဇော်လည်း အပြင်မှပြန်ရောက်လာလေ ၏။ မောင်ခင်ဇော်သည် အိမ်တွင်း၌ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခြေအနေကိုမြင်ရ လျှင် အမေနှင့်အဖေ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီဟု ရိပ်မိလေ၏။

သမီးအကြီးက မိခင်အား “ငိုမနေပါနဲ့မေမေရယ်၊ ဖေဖေဟာ ဒီလိုချည်းဘဲ သိပ်မုန်းစရာကောင်းတယ်”ဟု နှစ်သိမ့်အောင်ပြောလေ သည်။

“မမတို့ကလည်း ထစ်ခနဲရှိ ဖေဖေပဲ အဆိုးချနေကြတာဘဲ”ဟု မောင်ခင်ဇော်က လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိရာ မိခင်ဒေါ်အုန်းရင်မှာ ယမ်းပုံမီး ကျသလို ဒေါသအိုးပေါက်ကွဲသွားလေတော့၏။

“ဟဲ့. . . အမျိုးယုတ်ရဲ့ နင်က နင့်အဖေထိလို့ နာတယ်ပေါ့လေ နင်တို့သားအဖဟာ ဇီးကွက်နဲ့ကြက် တစ်ကိုင်းထဲဘဲဟဲ့. . . ”

မောင်ခင်ဇော်သည် မိခင်ပြောသည့်စကားများကို မနှစ်သက် သော်လည်း ပြန်၍နှုတ်လှန်ထိုးခြင်းမပြုလို၊ အစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း မိမိအား ရန်သူအစစ်ကဲ့သို့ ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သူတို့ဒေါ သဖြစ်နေခိုက်တွင် ရှောင်၍နေလိုက်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အိမ်ထဲမှာ ကြာကြာမနေဘဲ ပြန်၍ထွက်သွားလေတော့၏။

မောင်သက်ဝင်းတို့အိမ်တွင်ကား တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဟူ၍ သားအမိနှစ်ယောက်သာရှိကြသည်။ မောင်သက်ဝင်းမှာ စကားသွက်လက် ချက်ချာသူကလေးဖြစ်သလောက် သူ့အလွန်နှစ်သက်သဘောကျနေသော ဦးကျော်မြင့်တို့ အိမ်သားများအကြောင်းကို ရွန်းရွန်းဝေအောင် သူ့မိခင် အား ပြောနေလေသည်။ သူ့မိခင်မညွန့်မေကမူ မောင်သက်ဝင်း၏စကား ကို နားထောင်တစ်ဝက် မထောင်တစ်ဝက်နှင့် စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိလှပေ။ မညွန့်မေသည် မောင်သက်ဝင်း ဘာကိုပြောပြော သူ့စကားကိုငြီးငွေ့နေ သည်မှာ ကြာလေပြီ။ မောင်သက်ဝင်းအပေါ်၌လည်း ငြီးငွေ့စပြုနေလေပြီ။ “နားငြီးတယ်. . . နေရာတကာပါချင်တယ်၊ တယ်ပြီး ဆရာလုပ်ချင်တယ်၊ ဂျီးထူတယ်. . . ကဲတယ်. . .” စသဖြင့်လည်း မောင်သက်ဝင်းမှာ အမြဲ အပြောအဆို ခံနေရလေသည်။

မောင်သက်ဝင်းသည် သူ့မိခင်မညွန့်မေကို အလွန်ပင်ချစ်ရှာ သည်။ မိခင်မပင်ပန်းရအောင် ကူညီလိုသောစိတ်လည်းရှိသည်။ သူ့ဖခင် မသေမီကလေးတွင် “မင်းမေမေကို မင်းကြည့်ပါကွယ်”ဟု မှာခဲ့သော စကားကို နားထဲမှာစွဲနေသည်။ သို့သော်လည်း သူ့လုပ်သမျှမှာ မိခင်ထံမှ မျက်နှာကောင်းမရဘဲ မြည်တွန်တောက်တီးသည့် ဆုလာဘ်များကိုသာ ရရှာလေသည်။

“ရွှီ. . . ရှု. . . ဝစ်. . . ”

မောင်ခင်ဇော်၏ လေချွန်ခေါ်သံကြား၍ သက်ဝင်းသည် ပြတင်း ပေါက်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး လက်ကာပြလိုက်၏။ မောင်သက်ဝင်းသည် မိခင်ဆူပူနေသဖြင့် မောင်ခင်ဇော်အား အိမ်သို့မလာစေလိုပေ။ “မင်း အဲဒီ အပြင်မှာနေ၊ ငါလာခဲ့မယ်”ဟူသောသဘောဖြင့် လက်ကာပြလိုက်ခြင်းဖြစ် ပေသည်။

မကြာမီ ခင်ဇော်နှင့်သက်ဝင်းတို့သည် လမ်းပေါ်တွင်တွေ့ကြပြီး

ရှေ့ဦးတည်ရာသို့ ထွက်သွားကြလေသည်။

မောင်ခင်ဇော်သည် သူ့အိမ်တွင် သူ့အမေမိဘအများနှင့်အတူ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်သာလျှင် နေလိုပေသည်။ သို့ရာတွင် သာသာယာယာရှိ သည့်အချိန်က နည်းနေ၍ အမေနှင့်အဖေ တကျက်ကျက်စကားများကြ သည်ကိုသာ တွေ့ရသည်က များနေ၍ အိမ်မှာမပျော်ပေ။ သက်ဝင်းက လည်း အိမ်မှာမပျော်ပေ။ မောင်သက်ဝင်းကလည်း အိမ်မှာ သူ့လက်သူခြေ လုပ်ကိုင်ချင်သည်ကိုလည်း မလုပ်ရ။ ခင်မောင်ချိုတို့လို ရေဒီယိုဖွင့်ပြီး ကလေးပုံများ၊ သီချင်းများနားထောင်ချင်၍လည်း မထောင်နိုင်။ မိခင်၏ ယုယမှု ခံယူလိုပါသော်လည်း မခံရ။ အမေမှာ သားအပေါ်၌စိတ်မဝင် စား။ အမေဖြစ်သူကလည်း အသက်ကငယ်သေးသဖြင့် နောက်အိမ် ထောင်ရေးကိုလည်းစိတ်ကူး။ လက်ငင်းအဖို့ ဝင်ငွေရှိသောအလုပ်တစ်ခုခု ရရှိရန်လည်း အရေးကြီးကာ သားကိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ ရှိနေရှာသည်။ သို့ဖြစ် ၍ ခင်ဇော်နှင့်သက်ဝင်းတို့အဖို့မှာ အိမ်ထဲမှာထက် လမ်းပေါ်က ပျော်စရာ ကောင်းသလို ဖြစ်နေတော့သည်။

“လာကွာ . . . တို့ကမ်းနားဘက်လျှောက်ရအောင်”ဟု သက်ဝင်း က လမ်းစကိုရှာပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ရှေ့သို့ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့ကြရာ ဂိုဒေါင်နှစ်ခု ကြားတွင် လူလေးငါးယောက်ခန့် ဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့ကြရလေ၏။ ထိုလူစုထဲတွင် မိမိတို့အရွယ်သာသာရှိသူများလည်းပါ၍ ခပ်ကြီးကြီးမား မားများလည်း ပါလေသည်။

“ဟေ့ ဟိုမှာ မျက်လှည့်ပြနေတယ် ထင်တယ်”ဟု သက်ဝင်းက ပြ၏။

“အေးဟေ့ . . . ဘာလဲမသိဘူး၊ သွားကြည့်ရအောင်”ဟု ခင်ဇော် က အဖော်စပ်ကာ လူစုနေသည့်နေရာသို့ သွားကြလေ၏။

အနီးသို့ ရောက်သောအခါ မျက်လှည့်မဟုတ်ဘဲ ဖဲကစားနေသူများ ဖြစ်သည်ကို သိရလေ၏။ သူတို့အထဲတွင် ဆိုက်ကားသမား၊ သင်္ဘောအလုပ်သမားများနှင့် လေလွင့်နေသော ကုလားကလေးများလည်း ပါကြလေသည်။ အနိုင်ရသူတစ်ယောက်ရှေ့ရှိ ပိုက်ဆံပုံကြီးမှာ ခင်ဇော်တို့အား သွားရည်ကျစေလေတော့သည်။

“ဟေ့ကောင်လေးတွေ မင်းတို့ကစားမှာလား... ဘာလာလုပ်တာလဲ မကစားရင်သွားကြ” ဟု ဒိုင်လုပ်သူက ငေါက်လိုက်လေသည်။

သက်ဝင်းသည် ထိုသို့မောင်းထုတ်သည်ကို ကြားရ၍ သွားဘို့ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ ခင်ဇော်ကမူ ကြည့်စေချင်သေးရာ မယောင်မလည်လုပ်၍ နေလိုက်၏။ နောက်ထပ်မောင်းထုတ်လျှင် ထွက်မသွားရလေအောင် ဝင်၍လောင်းကစားရန် အိတ်ထဲနှိုက်၍ ပိုက်ဆံကိုစမ်းကြည့်၏။ ဒိုင်လုပ်သူက ခင်ဇော်၏အမူအရာကို မြင်ရသဖြင့် နှင်မထုတ်တော့ဘဲ ပြုံးနေလိုက်လေသည်။

ခင်ဇော်သည် ဒိုင်လုပ်သူ၏ နောက်ထပ်အခေါ်ကို စောင့်မနေဘဲ နိုင်နေသူအားကျ၍ လောဘစိတ်ဝင်လာကာ “ဟေ့ သက်ဝင်း တို့လည်း ဝင်ပြီးကစားရအောင်” ဟု ဆွယ်လေသည်။

“ဟေ့ကွာ... ရုံးသွားမှဖြင့် ငါမုန့်မစားရဘဲနေမယ်၊ ငါတို့အမေက မုန့်ဘိုးများများပေးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ငါ့မှာ ပိုက်ဆံတွေပါပါတယ်ကွာ၊ ကံစမ်းပေါ့ကွ” ဟု ခင်ဇော်က သက်ဝင်းအား ထပ်၍တိုက်တွန်းကာ သူကရှေ့ဆောင်၍ ပိုက်ဆံချထိုးလေသည်။

သက်ဝင်းလည်း ခင်ဇော်လုပ်ပုံအတိုင်း လိုက်၍ လုပ်ရလေတော့၏။ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ အခြားသူများလောင်းကစားနေသည့်အထဲကို လောင်းကြရလေရာ ခင်ဇော်ထိုးသည့်ဘက်က အလျော်ရ၍ သက်ဝင်းထိုး

သည့်ဘက်က အစားခံလိုက်ရလေသည်။ သက်ဝင်းမှာ မွန်ထူသွားကာ ရင်ထဲမှာပူလောင်လောင်ကြီး ဖြစ်နေလေ၏။ ပါသွားသောပိုက်ဆံကို လည်း နှမြောနေ၏။ ပြန်၍လည်းလိုချင်လှ၏။ ပြန်၍ရရန်မှာ နောက်ထပ် လောင်း၍နိုင်မှ ရမည်ဖြစ်၏။ မနိုင်ဘဲရှုံးလျှင် ရှိသမျှမုန့်ဘိုး ကုန်သွားပေ တော့မည်။

“ဟေ့ကောင်ချပါကွ... ထပ်ထိုးပါ” သက်ဝင်းသည် ကျန်ပိုက် ဆံကလေး ချ၍လောင်းကာ အသည်းတထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖိုနှင့် ရှိရာ တော့၏။ ကံအားလျော်စွာ ပြန်၍ရပြီဖြစ်သဖြင့်လည်း နောက်ထပ်မကစား တော့ချေ။ ဖဲကစားဘို့ရန်ကိုလည်း တစ်ခါတည်း ကြောက်ရွံ့သွားလေတော့ သည်။

ခင်ဇော်မှာ ဆက်၍အနိုင်ရနေသဖြင့် မတော်သေးဘဲ ကစားနေရာ အနိုင်ကလေးများ တဖြည်းဖြည်းပါကုန်လေတော့၏။

ခင်ဇော်သည် သက်ဝင်းနှင့်မတူဘဲ ကစားသွေးပါလာသူ တစ် ယောက်ဖြစ်သည်။ သက်ဝင်းတို့နှင့်မတွေ့ရမီ ယခင်နေထိုင်ခဲ့သည့်အရပ် မှပင် ကစားဖော်အချင်းချင်းနှင့် စီးကရက်ဗူးခွဲကြေး ဂေါ်လီကစားသည်။ မျောက်ပန်းလှန်သည်။ စီးကရက်ဗူးခွဲကို ဖဲလုပ်၍လောင်းကစားဘူးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပိုက်ဆံချ၍လောင်းသည်။ ပိုက်ဆံနှင့်မဲဆွယ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကစားရာတွင် သက်ဝင်းထက် သွေးကောင်းသည်။

သက်ဝင်းသည် ခင်ဇော်အား ပြန်ရန်ခေါ်သော်လည်း ခင်ဇော် သည် အရှုံးနှင့်မဲနေသည့်အတွက် ခေါ်၍မရသဖြင့် ခင်ဇော်အား တစ် ယောက်တည်းထားရစ်ခဲ့ပြီး ပြန်ခဲ့ရလေတော့သည်။

သက်ဝင်းသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိမိအား ဆူပူကြိမ်း မောင်းရန် အိမ်တံခါးမှ မျက်နှာထားနှင့်ဆီးကြိုနေသောမိခင်ကို တွေ့ရ လေသည်။

“နင် ဘယ်လျှောက် အလေ့နတောလိုက်နေလို့ အခုမှပြန်လာ တာလဲ၊ ဟင် . . . ပြောစမ်း၊ လူကဖြင့် လက်တောက်လောက်ကလေးရှိ သေးတယ် . . . ဂျပိုးဖြစ်ချင်ပြီထင်တယ် . . . ”

သက်ဝင်းသည် အပြစ်မကင်းသောအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့မိသဖြင့် တုန်တုန်ရိရိဖြစ်ကာ “ကျွန်တော်အဝေးကြီးမသွားပါဘူး၊ ဒီနားကလေးတွင် သွားနေတာဘဲ” ဟု ဆင်ခြင်ပေးလေ၏။

“ဝေးဝေးဘဲသွားသွား နီးနီးဘဲသွားသွား အချိန်တန်ပြန်လာရမယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့မှာတော့ နင်စားဘို့ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရ၊ အဝတ်လျှော်ရ၊ ဖွပ်ရနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ နင့်ကိစ္စနဲ့ဘဲ . . . ”

“နင်ကတော့ ငါ့ကို နည်းနည်းမှမသနားဘူး၊ နင်တစ်ယောက်မရှိ ရင် ငါသိပ်အေးမှာသိလား။ အခုတော့ ငါ့မှာ အပြင်လည်းမသွားရ၊ အလုပ် လည်းထွက်ရှာမရ၊ ငါနှင့်အပေါ်မှာ ဘယ်လိုဘဲစေတနာထားပေမဲ့ နင်က ငါ့ကိုပြန်မညာဘဲ သက်သက်ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတယ်။ ပြောစကား ဆိုစကား လည်းနားမထောင်ဘူး။ ငါသာ ငါ့ကိုယ်ငါသက်သာအောင် လင်တစ် ယောက်ယူလိုက်မယ်ဆိုရင် နင်ဟာ ပထွေးနဲ့နေနေရမယ်သိလား . . . ” ဟု မညွန့်မေက တပြစ်တောက်တောက်လုပ်နေလေရာ သက်ဝင်းမျက်လုံးကြီး များပြူး၍သာလျှင် သူ၏မိခင်ကို စိုက်ကာကြည့်နေမိလေတော့သည်။

သက်ဝင်းသည် မိခင်ဖြစ်သူအား တကယ်ပင် ဒုက္ခပေးနေသူတစ် ယောက် ဖြစ်နေလေရော့သလားဟု တွေး၍ အမှန်ပင်စိတ်မကောင်းဖြစ် မိသည်။

“မေမေ့ကို ကျွန်တော်ဒုက္ခပေးလို့လား မေမေရာ၊ မေမေ့ကို ကျွန် တော်ချစ်တာဘဲဟာ . . . ”

“နေ့ခင်းနေ့လယ် ငါ့မှာ သွားချင်ရာမသွားရ၊ နင်နေ့ခင်းထမင်းစား အပြန် စောင့်ကျွေးရတာဟာ ဘယ်လောက်ဒုက္ခကြီးတယ်မှတ်သလဲ”

“ဒီလိုမေမေဒုက္ခဖြစ်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့ကို ချိုင့်ကလေးနဲ့ ထမင်းထည့်ပေးလိုက်ပါလား မေမေရယ်. . . ၊ နေ့ခင်းကျတော့ ကျောင်းမှာဘဲစားမှာပေါ့. . . ”

“အဲဒီလိုဆိုတော့လည်း မနက်အစောကြီးထဲကထပြီး ငါထမင်းချက်နေရမှာပေါ့”

“အောင်မယ်. . . နင်က ငါ့များ ဆရာလုပ်လို့”

သက်ဝင်းသည် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အသနားခံသည့်မျက်နှာဖြင့် မညွန့်မေကို ကြည့်ကာ မိခင်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ယုယစွာလှမ်း၍ ဆွဲကိုင်လိုက်လေသည်။ မညွန့်မေကမူ ထိုသို့ပွတ်သီးပွတ်သတ်ပြုလုပ်ခြင်းကို မနှစ်သက်သည့်အမှုအရာဖြင့် သက်ဝင်း၏လက်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ. . . ကောင်းပြီ၊ နင်ပြောတဲ့အတိုင်း နင့်ကိုထမင်းထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ငါလည်း အိမ်တံခါးပိတ်ပြီး အပြင်ထွက် အလုပ်ရှာမယ်”

သက်ဝင်းသည် ပြောစဉ်က ပြောလိုက်သော်လည်း နောက်နေ့တွင် နေ့လည်စာကို ချိုင့်နှင့်ထည့်၍ ကျောင်းသို့ယူလာခဲ့သောအခါတွင်မူ စိတ်ထဲ၌ မကောင်းမိချေ။ ယခုလိုစားရသည်မှာ မိဘ၏ဂရုစိုက်ခြင်း ကင်းမဲ့၍ ပစ္စုလက်ခတ်ထားခြင်းခံရသကဲ့သို့ ရင်ထဲ၌ဆို့နှင့်နေလေတော့သည်။

မောင်သက်ဝင်းသည် လွယ်အိတ်ကို ပခုံးတစ်ဖက်တွင်လွယ်၍ ထမင်းချိုင့်ကလေးကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲလျက် ဝမ်းနည်းစွာနှင့်ပင် ကျောင်းသို့လာခဲ့လေသည်။ လမ်းတွင် ခင်မောင်ချိုတို့မောင်နှမသုံးယောက်နှင့်တွေ့၍ မူမူကလေးက သက်ဝင်းအား “ကိုကိုဝင်း ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျောင်းကအလုပ်တွေ မပြီးခဲ့သေးလို့လား”ဟု မေးလိုက်၏။ “ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . . ”ဟု သက်ဝင်းက ပြန်၍ဖြေလိုက်လေသည်။

“မင်းမညာပါနဲ့ကွာ မင်းကိုအိမ်က ဆွဲလိုက်လို့ မှိုင်လာတာမ

ဟုတ်လား”ဟု ခင်မောင်ချိုကမေး၍ ညိုညိုက “ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ့မျက်နှာကို က မိုးစိုနေတဲ့ ကြွတ်စုတ်လိုဘဲ”ဟု ထောက်ခံလေ၏။

သက်ဝင်းသည် စိတ်အာရုံပြောင်းသွားကာ မျက်နှာလည်း ရွှင်ပြုံးလာလေ၏။ သူငယ်ချင်းများနှင့် တွေ့ဆုံစကားပြောလာရခြင်းသည် အိမ်ကအဖြစ်အပျက်များကို မေ့လျော့သွားစေလေတော့သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သောအခါတွင် သက်ဝင်းသည် ခါတိုင်းနေ့များထက် ပို၍ပင်ဖြူရွှင် ဆော့နောက်နေလေသည်။ ကျောင်းတက်ချိန်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် သက်ဝင်းသည် ရှုပ်နောက်ကစားခြင်းကို မရပ်သေးဘဲ အတန်းထဲတွင် စက္ကူတစ်ရွက် လက်ကမ်းဝေငှ၍ ဆော့နေသည်ကို ဆရာမမိ၍ သွားလေ၏။

“မောင်သက်ဝင်း... မင်းဘာလုပ်သလဲ”

“ဘာမှမလုပ်ပါဘူးဆရာမ”

“ငါမြင်တယ်... စက္ကူတစ်ရွက်နဲ့ မင်းဆော့နေတာ။ ယူခဲ့စမ်း

ဒီစက္ကူ”

သက်ဝင်းသည် ဆရာမ၏စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားရာ သက်ဝင်း၏စက္ကူအကြောင်းကို သိသောကျောင်းသားများမှာ အသည်းတယားယားနှင့် ဖြစ်နေကြလေသည်။

“အလကားစက္ကူပါဆရာမ”

“အလကားစက္ကူ ကူ မကူပေးစမ်း”

သက်ဝင်းသည် စက္ကူကို မပေးချင်ပေးချင်နှင့် လှမ်းပေး၍ ဆရာမက ယူရန်အကိုင်လိုက်တွင် အားလုံးဝိုင်း၍ ရယ်ကြလေ၏။ သက်ဝင်းသည် စက္ကူအောက်ဖက်တွင် ပိနဲ့စေးများသုတ်၍ထားရာ ထိုအကြောင်းကို ယုံထားနှင့်ကြသော ကျောင်းသားများက ဆရာမတော့ သူတို့အစား အလိမ်ထိသွားပြီဟု သိ၍ ရယ်လိုက်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဆရာမသည် လက်တွင် ပိန္နဲစေးများလိမ်းကပ်ပေကံ့သည့်အတွက် ဒေါသဖြစ်ရသည့်အထဲ အားလုံးက ဝိုင်း၍ရယ်ကြသဖြင့် သာ၍ပင် စိတ်ဆိုးကာ ညနေကျောင်းဆင်းချိန်တွင် တစ်တန်းလုံး ဒဏ်ပေးလိုက်လေသည်။ သက်ဝင်းမှာ ပို၍အပြစ်ကြီးသူဖြစ်သဖြင့် ဆရာကြီးထံပို့လိုက်ရာ ကြိမ်ဒဏ်ထိ၍ ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

သက်ဝင်းသည် ဒဏ်ခံရသဖြင့် ခင်မောင်ချိုနှင့်အတူ အိမ်ကိုမပြန်နိုင်ကော့ဘဲ အချိန်စေ့မှ တစ်ယောက်တည်းပြန်လာခဲ့ရာက အိမ်၌ သူ့မိခင်မညွန့်မေရီမည်မဟုတ်သည့်အတူတူ မပြန်သေးဘဲ ကမ်းနားဆိပ်သို့ လျှောက်လည်၍ မိုးချုပ်မှအိမ်ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးကာ ကမ်းနားဖက်သို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့လေသည်။

သက်ဝင်းသည် ကမ်းနားတွင်ငါးများနေကြသည့် ခေါ်တောကုလားများကိုတွေ့၍ သူတို့အနီးသို့ သွားရောက်ကြည့်ရှုနေလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေရာက ရုတ်တရက်မိုးရွာလာသဖြင့် အနီးအနားရှိ တံခါးပွင့်နေသော အဆောက်အဦတစ်ခုထဲသို့ မိုးခိုရန်ဝင်ပြေးရလေ၏။ ထိုအဆောက်အဦမှာ ပစ္စည်းသိုလှောင်သော အခန်းတစ်ခုဖြစ်၍ အထဲတွင် သင်္ဘောဆေးဗူးများ၊ ကြိုးခွေများ၊ ပုလင်းများ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာများနှင့် အခြားသံကရိယာပစ္စည်းများကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟေ့ . . . ဘယ်သူလဲ မပြေးနဲ့”

သက်ဝင်းသည် မိမိအား လှမ်း၍အော်သံကိုကြား၍ လန့်သွားစဉ်မှာပင် ဆိပ်ကမ်းစောင့်ရဲသားတစ်ယောက် ပြေးလာလျက် “ဟေ့ကောင်လေး မင်း ဒီလိုဝင်ဝင်ခိုးနေတာ ဘယ်နှစ်ခါရှိပြီလဲ”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန် ကျွန်တော် မိုးရွာလို့ဝင်ခဲ့တာပါ။ ဝင်ခိုးတာမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပြောတယ်ကွ။ ခိုးတာမဟုတ်ဘူး ခိုတာပါ ဟုတ်လား။ အောင်မယ် အခုမှ မြန်မာစာပါမောက္ခနဲ့ တွေ့နေတာကို . . . ဟဲဟဲ မင်း

တို့လို ဂျပိုးတေလေကလေးတွေကို ငါဖမ်းရပေါင်းများလှပြီ မင်းလွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်စမ်း”

သက်ဝင်းသည် မိမိ၌ အပြစ်မရှိသည့်အလျောက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် လွယ်အိတ်ထဲမှစာအုပ်များကို ထုတ်ပြလျက် “ကျွန်တော်ကျောင်းသားပါ။ ကျောင်းပြန်လာရင်း မိုးရွာလို့ဝင်ခဲ့တာပါ”ဟု ဖြေရှင်းလေ၏။

ရဲသားလည်း လွယ်အိတ်နှင့်ချိုင့်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် စာအုပ်ပေါ်မှ နာမည်ကိုကြည့်ကာ “ဒါ မင်းနာမည်လား”ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျောင်းလွတ်တာ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ။ အိမ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းမပြန်ဘဲ အခုလိုလေနေတာလည်း တေလေဂျပိုးဥပဒေနဲ့ ဖမ်းနိုင်တယ်သိသလား။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုလွတ်လိုက်မယ်။ နောက်ဒီလို မလုပ်နဲ့”

ရုတ်တရက်ရွာလိုက်သောမိုးသည် ရုတ်တရက်ပင် ပြန်၍တိတ်သွားသဖြင့် “ကဲမင်းသွားတော့”ဟု ရဲသားကဆိုလိုက်သည့်အတိုင်း သက်ဝင်းသည် ကမ်းနားမှအိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်၍ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏မိခင်မညွန့်မေမှာ ရောက်နှင့်နေသည်ကို သက်ဝင်းတွေ့ရလေ၏။

“ဒါကျောင်းလွတ်တဲ့အချိန်လား။ နင်ဘယ်သွားနေသလဲပြောစမ်း”ဟု သူ၏မိခင်ကစစ်လေ၏။

သက်ဝင်းသည် မုသားလည်း လုံးလုံးမဖြစ်စေရအောင် “ဆရာမ ကျွန်တော်တို့တစ်တန်းလုံး နောက်ကျပြီးမှ လွတ်တယ်”ဟု အပြစ်လွတ်အောင် ရှုန်းရလေတော့သည်။

“တစ်တန်းလုံးမကလို့ တစ်ကျောင်းလုံးဘဲ ဒဏ်ပေးပေး။ နင့်မှာ

တို့လို ဂျပိုးတေလေကလေးတွေကို ငါမမ်းရပေါင်းများလှပြီ မင်းလွယ်အိတ်ထဲက ထုတ်လိုက်စမ်း”

သက်ဝင်းသည် မိမိ၌ အပြစ်မရှိသည့်အလျောက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ပင် လွယ်အိတ်ထဲမှစာအုပ်များကို ထုတ်ပြလျက် “ကျွန်တော်ကျောင်းသားပါ၊ ကျောင်းပြန်လာရင်း မိုးရွာလို့ဝင်ခိုတာပါ”ဟု ဖြေရှင်းလေ၏။

ရဲသားလည်း လွယ်အိတ်နှင့်ချိုင်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးနောက် စာအုပ်ပေါ်မှ နာမည်ကိုကြည့်ကာ “ဒါ မင်းနာမည်လား” ဟု မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကျောင်းလွတ်တာ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ အိမ်ကို ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းမပြန်ဘဲ အခုလိုလေနေတာလည်း တေလေဂျပိုးဥပဒေနဲ့ ဖမ်းနိုင်တယ်သိသလား။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းကိုလွတ်လိုက်မယ်။ နောက်ဒီလို မလုပ်နဲ့”

ရုတ်တရက်ရွာလိုက်သောမိုးသည် ရုတ်တရက်ပင် ပြန်၍တိတ်သွားသဖြင့် “ကဲမင်းသွားတော့”ဟု ရဲသားကဆိုလိုက်သည့်အတိုင်း သက်ဝင်းသည် ကမ်းနားမှအိမ်သို့ သုတ်ခြေတင်၍ပြန်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏မိခင်မညွန့်မေမှာ ရောက်နှင့်နေသည်ကို သက်ဝင်းတွေ့ရလေ၏။

“ဒါကျောင်းလွတ်တဲ့အချိန်လား၊ နင်ဘယ်သွားနေသလဲပြောစမ်း”ဟု သူ၏မိခင်ကစစ်လေ၏။

သက်ဝင်းသည် မုသားလည်း လုံးလုံးမဖြစ်စေရအောင် “ဆရာမ ကျွန်တော်တို့တစ်တန်းလုံး နောက်ကျပြီးမှ လွတ်တယ်”ဟု အပြစ်လွတ်အောင် ရှုန်းရလေတော့သည်။

“တစ်တန်းလုံးမကလို့ တစ်ကျောင်းလုံးဘဲ ဒဏ်ပေးပေး။ နင့်မှာ

အပြစ်မရှိရင် ဒဏ်ပေးခံရတဲ့အထဲမှာ နင်ပါပါမလား၊ နင့်မှာ အပြစ်ရှိလို့ သာပေါ့”ဟု မညွန့်မေက သက်ဝင်းအား မြည်တွန်တောက်တီးနေပြီးမှ “ဒါအရေးမကြီးပါဘူး၊ ဒီညတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ထမင်းငတ်ဘို့သာပြင် ပေတော့၊ ငါလည်း အလုပ်က မောမောပန်းပန်းနဲ့ပြန်လာရတာ နင့်ကို ထမင်းချက်ကျွေးမနေနိုင်တော့ဘူး”ဟု ဆိုလေသည်။

သက်ဝင်းသည် ဘာမျှပြန်၍မပြောချေ။ စာအုပ်လွယ်အိတ်ကို ပခုံးမှချွတ်၍ တိုင်၌ချိတ်ခဲ့ပြီး ထမင်းချိုင့်ကို ဆေးကြောထားရန် အိမ် နောက်ဖေးသို့ ဝင်သွားလေ၏။

မညွန့်မေသည် အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် သက်ဝင်းပြန်ထွက် မလာသဖြင့် အိမ်နောက်ဖေးသို့ လိုက်ကြည့်ရာ၊ ချောင်ထဲတွင် ထိုင်၍ဝမ်း နည်းငေးမိုင်နေသော သက်ဝင်းကို တွေ့ရလေ၏။

“နင့်ကိုပြောလိုက်ရင် စိတ်ကောက်ရတာနဲ့ မှိုင်ရတာနဲ့ သွား ရေနံဆီသွားဝယ်ချေ၊ မီးထွန်းဘို့ ရေနံဆီမရှိဘူး”

မညွန့်မေက မောင်သက်ဝင်းအား ငွေတစ်ကျပ်ပေးပြီး “ပိုတဲ့ပိုက် ဆံထဲက နင်စားချင်တာ တစ်မတ်ဘိုးစားလာခဲ့၊ ဒီညထမင်းအတွက် အပြီး ဘဲ”ဟု မှာလိုက်လေ၏။

သက်ဝင်းသည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ပြောနေလျှင် မိခင်က စကား ကြောရှည်နေမည်ကို သိ၍ ရေနံဆီပုလင်းကို ရှာဖွေယူငင်ပြီးလျှင် လမ်း ပေါ်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

ခင်မောင်ချိုတို့အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ခြံထဲမှနေ၍ မိုး ကြိုး၏ဟောင်သံကိုကြားရ၍ အနီးသို့ကပ်သွားပြီး ယုယပွေဖက်လိုက်လေ သည်။

“ငါ . . . မင်းတို့အိမ် မဝင်အားသေးပါဘူးကွယ် . . . ကြာနေရင် ငါ့အမေက ငါ့ကိုဆူနေဦးမှာ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့” ဆိုလိုက်သကဲ့သို့ မိုးကြိုးက “ဝုတ်-ဝုတ်” ဟု ပြန်၍ အသံပြုလေ၏။

သက်ဝင်းသည် မိုးကြိုးထံမှ ခွာထွက်လာရင်း အိမ်တွင်းသို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်မောင်ချိုတို့မိသားစု ရေဒီယိုအနီးတွင် ထိုင်၍ နားထောင်ရင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို အားကျစရာ တွေ့မြင်ရလေ၏။ သက်ဝင်းသည် မိမိအဖြစ်နှင့် ခင်မောင်ချိုတို့၏ သာယာသောဘဝကို နှိုင်းယှဉ်မိကာ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုနေရာတွင် ကြာကြာနေချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ ခပ်သွက်သွက်ခွာသွားလေ၏။

ထိုသို့ထွက်လာရာ မောင်ခင်ဇော်တို့အိမ်ထဲမှ ဆူဆူညူညူပြောနေကြသည့်အသံများကို ခပ်သဲ့သဲ့ကြားရလေ၏။ မောင်ခင်ဇော်တို့အိမ်မှာ မောင်နှမသားအမိ၊ လင်မယား တကျက်ကျက်ရန်ဖြစ်စကားများနေကျ အိမ်တစ်အိမ်ဖြစ်လေရာ၊ သက်ဝင်းအဖို့ ငိုနေသည်ကတစ်ကြောင်း၊ စိတ်မချမ်းသာစရာတို့ကို ထပ်မံမလိုလား၍ တစ်ကြောင်း၊ ခင်ဇော်တို့အိမ်ထဲသို့ တစ်စေ့တစ်စောင်းချောင်းမြောင်း အကဲခတ်မနေလိုတော့ဘဲ ဆက်၍ သာထွက်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် မောင်ခင်ဇော်တို့၏ အိမ်တွင်းအဖြစ်အပျက်မှာ သက်ဝင်းထင်သကဲ့သို့ ခါတိုင်းစကားများနေကြသလို သာမန်လောက်မဟုတ်ဘဲ အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်စကားများကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ရန်ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းကား ဘာဟူ၍ မယ်မယ်ရရမရှိပေ။ ခင်ဇော်တို့၏မိခင် ဒေါ်အုန်းရင်က သူ၏ဝသီအတိုင်း ဦးဘအေးအား တစ္ဆေတအောင်တအောင် ပြုလုပ်ပုတ်ခတ်ပြောဆိုရာက အပြန်အလှန်စကားများကြပြီး မခံရပ်နိုင်ကြတော့ဘဲ ဆိုးဝါးသောအခြေအနေသို့ ရောက်သွားလေတော့သည်။

ထိုညက အဖြစ်အပျက်ကို ခင်ဇော်တို့မောင်နှမသုံးယောက်အဖို့

တစ်သက်ပန်လုံး မေ့နိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။ သူတို့အမေရန်ဖြစ်လျှင် ဒေါသအလွန်ကြီးသည်ကို ဓာတ်သိနေကြ၍ မေမေက ဖေဖေအား ဆွဲမိဆွဲရာ ပစ္စည်းများနှင့်ပစ်ခတ်နေသည်ကို မောင်နှမသုံးယောက် ဝင်၍ မဖြန်ရဲဘဲ တုန်တုန်ရီရီနှင့် ကြည့်နေကြရရှာလေသည်။

“ဟေ့ တော်. . . တော်. . . မင်းကို ဒီအပြုအမူမျိုး မလုပ်ပါနဲ့လို့ ငါဖြောပေါင်းများပြီ၊ ဒီထက်ကဲလာရင် ငါသည်းမခံတော့ဘူး။”

ဦးဘအေးသည် တကယ်ပင် သည်းမခံနိုင်တော့သဖြင့် နောက်ဆုံး သတိပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

“ရှင့်စကားနားမထောင်လို့ ရှင်က ဘာလုပ်ချင်သေးသလဲ. . . ”

“မင်းဟာ. . . ဒီအိမ်ထောင်ကြီးကို မပြိုကွဲပြိုကွဲအောင် ပြုတ်မေ့နေတာကြာပြီ၊ ကလေးတွေလည်း ငါနဲ့သွေးခွဲလိုခွဲ၊ ရန်တိုက်ပေးလိုတိုက်ပေး. . . ဒီလိုအိမ်ထောင်မျိုးတွေဘဲ ကွဲဟယ်၊ ပြဟယ်နဲ့ ကလေးတွေ ဒုက္ခရောက်ပြီး ခွေးဖြစ်ကုန်ကြတာ”

“ကလေးတွေ ဒုက္ခဖြစ်အောင်လုပ်နေတာ ရှင်တော့ရှင်. . . ကျုပ်မဟုတ်ဘူး. . . ရှင့်ကြောင့် တစ်အိမ်သားလုံး အခုလိုစိတ်ဆင်းရဲနေကြတာ. . . ”

ဦးဘအေးမှာ ဒေါသကို မချုပ်တည်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

“ကဲ. . . ငါ့ကြောင့် မင်းတို့တတွေ ဒုက္ခရောက်ရတယ်ဆိုရင် မင်းတို့ ဒုက္ခအေးအောင် ငါသွားမယ်. . . ဒါနောက်ဆုံးစကားဘဲ”

ဦးဘအေးသည် နောက်ထပ်စကားမပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲသို့ ဝင်၍ မိမိအဝတ်အစားအချို့ကို လက်ဆွဲသွားရေသေတ္တာတွင် ထည့်လေ၏။

ခင်ဇော်တို့မောင်နှမသုံးယောက်ကား တုန်လှုပ်ခြောက်ချားလျက်

ရင်ထဲ၌လှိုက်ဖိုနေကြတော့သည်။ သူတို့ဖခင်ကို သူတို့မခွဲနိုင်ချေ။ ခင်ဇော်၏အစ်မနှစ်ယောက်သည် မိခင်ဘက်ကလိုက်၍ ဖခင်နှင့် တစ်ဖက်တစ်လမ်းစီဖြစ်ကြသော်လည်း အိမ်မှာ ဖခင်မရှိလျှင် မဖြစ်သည်ကိုသိသည်။ သူတို့ ဘယ်လိုနေရမည်လဲ၊ ဖခင်မရှိလျှင် သူတို့အား ဘယ်သူစာပြပေးပါမည်လဲ၊ မုန့်ဘိုးဘယ်ကရမည်လဲ စသဖြင့် စဉ်တိုက်တွေး၍ ပူမိကြလေသည်။

ဦးဘအေးသည် အဝတ်အစားများထည့်ပြီး သားရေအိတ်ဆွဲ၍ ထွက်အလာ ခင်ဇော်က "ဖေဖေ... မသွားပါနဲ့ဖေဖေရယ်... "ဟု တားရှာလေသည်။ သို့သော် ဦးဘအေးသည် မိမိ၏အလွန်ချစ်သောသားကိုပင် စကားပြန်၍ မပြောနိုင်အောင် စိတ်ဆိုးလျက်ရှိနေလေသည်။

ဒေါ်အုန်းရင်ကမူ ဒေါသထွက်ရာကပင် မဲ့ကာရွဲ့ကာနှင့် "နင့်အဖေ... နင့်တကယ်ထင်မနေနဲ့၊ သူ့ဟာသူနေနိုင်တဲ့ သတ္တိရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြန်လာမှာပါ။ ဒီလိုဆင်းဆင်းသွားပြီး ပြန်လာပေါင်းလည်းများပြီ"ဟု ငေါတော့တော့ပြောလိုက်လေ၏။

ဦးဘအေးကား စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ ယခုအကြိမ်၌ ကား သားသမီးများကိုပါ သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး အပြီးအပိုင်ဆင်းသွားခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ကလေးသုံးယောက်သည် အဖေမှန်သည်၊ အမေမှန်သည်ကို မဝေခွဲနိုင်ကြပေ။ ခေါင်းထဲတွင် ထွေးလုံးရစ်ပတ်ဖြစ်ကာ အဖေကိုစိုက်ကြည့်နေကြရာက "ဂျိုင်း"ဟု အိမ်ရှေ့တံခါးပြန်ပိတ်သံ ကြားရပြီးနောက် အဖေကို မမြင်ကြရတော့ချေ။ ခင်ဇော်၏အစ်မနှစ်ယောက်ကား တရွဲ့ရွဲ့နှင့် ငိုနေကြသည်။ ခင်ဇော်လည်း ငိုချင်ရှာသည်။ သို့သော် ယောက်ျားကလေး ဖြစ်နေ၍ မျက်ရည်မလွယ်ချေ။

သူတို့သည် အမေနားကို မကပ်ဝံ့ကြဘဲ အတွင်းခန်းသို့ အရှိရှိ

ဝင်သွားကြလေသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့သည် တစ်ယောက်က အိပ်ရာထဲဝင်ခဲ့၍ တစ်ယောက်က တိုးတိုးကလေးဘုရားရှိခိုးလျက် "ဖေဖေမြန်မြန်အိမ်ပြန်လာပါစေ"ဟု ဆုတောင်းနေလေသည်။

ခင်ဇော်ကား အဖေရော အမေရော နှစ်ယောက်စလုံးအပေါ်မှာ ပင် စိတ်ဆိုးနေလေသည်။

"အဖေနဲ့အမေဟာ ဘာပြုလို့ မတည့်တာတုန်း။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း ဂရုမစိုက်ကြဘူး။ သားသမီးတွေလည်း ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် ဘာပြုလို့ လူတွေဟာ လက်ထပ်ကြတာလဲ"ဟု ခင်ဇော်သည် စိတ်ထဲ၌ မေးခွန်းထုတ်ကာ အဖြေကိုမရှာတတ်ဖြစ်နေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ အဖေကိုလည်း မချစ်ချင်တော့၊ အမေကိုလည်း မချစ်ချင်တော့ဘဲ မုန်းစိတ်ပေါ်မိလေသည်။ ထိုသို့လျှင် ဒေါသကြောင့် စိတ်မောကာ အိပ်ချင်စိတ်လွမ်းမိုးလာပြီး အိပ်ရာထဲဝင်လိုက်လေတော့သည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လည်း အဖေပြန်လာနိုးနိုး မျှော်လင့်ရင်းကပင် အိပ်ပျော်သွားကြတော့သည်။

မနက်မိုးလင်း အိပ်ရာထကြသောအခါ တစ်အိမ်လုံးတိတ်ဆိတ်ညှိုးငယ်နေကြသည်။ လေမုန်တိုင်းကျရောက်၍ အိုးအိမ်သစ်ပင်များ လဲပြိုပျက်စီးပြီးနောက် လေငြိမ်၍တိတ်ဆိတ်သွားသည့်အခါ ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ်ရာ မြင်ရတွေ့ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပေသည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မည်သူမျှစကားမပြောချေ။ မိခင်တစ်ဦးတည်း တကုတ်ကုတ်နှင့် ရေနွေးအိုးတည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးထားသည်ကို ငြိမ်သက်စွာစားသောက်ကြပြီးနောက် မုန့်ဘိုးကိုပင် မတောင်းကြတော့ဘဲ ကျောင်းသွားရန်ပြင်ကြလေသည်။ သူတို့အဖို့ အပြင်မှာနေရခြင်းက စိတ်ချမ်းသာရာရှိသကဲ့သို့ ထင်မိကြကာ အိမ်ပြင်သို့သာ ထွက်ချင်ကြတော့သည်။

ကျောင်းသို့ရောက်သည့်အခါ ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာ
 ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိကြချေ။ ကျောင်းသားအချင်းချင်း အကဲခတ်မိ၍
 အကြောင်းကိုမေးကြရာ၊ နေမကောင်းသလိုလို ဘာမျှမဖြစ်သလိုလို လှီးလှဲ
 ၍ ဖြေလိုက်ကြသည်။ အတန်းပြဆရာကမူ ခင်ဇော်တို့၏အိမ်တွင်းရေးကို
 ကြားသိနေကြဖြစ်၍ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရန်ဖြစ်ကြပြန်ပြီဟု အကဲခတ်လိုက်မိ
 ပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့အတွက်အချက်များသည်ကိုပင် မဆိုတော့ပေ။
 အိမ်တွင်းရေး မသာမယာလျှင် ကလေးများ၏စာသင်ကြားရေးအား ထိ
 ခိုက်တတ်သည်ကို ဆရာအနေဖြင့် ကောင်းစွာသိထားပြီး ဖြစ်ပေ၏။

ခင်ဇော်မူကား အိမ်တွင်းတစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုလျှင် သူလည်း တစ်ခုခု
 ဖြစ်တတ်သည်။ ယနေ့အဖို့ကား သူသည် လူတကာကိုလိုက်၍သာ ရန်စ
 နေတော့သည်။ သူ၏အတန်းဆရာကလည်း သူ့အိမ်မှာ တစ်ခုခုဖြစ်လာပြီ
 ကို စဉ်းစားမိကာ “ငါ မင်းကို အပြစ်မပေးချင်ဘူး။ မင်းအမေ အဖေကိုသာ
 ခေါ်ရိုက်ချင်တာဘဲ”ဟု ပြောလိုက်မိပေတော့သည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မောင်နှမသုံးယောက်မှာ အတော်ပင် အဖြစ်ဆိုးနှင့်
 ကြုံနေကြတော့၏။ မိခင်မှာ သူ၏ယောက်ျား ဘယ်မှာရောက်နေသည်ကို
 မသိရဘဲ နေ့ရှိသမျှ သားသမီးများကိုသာ ရိုးမယ်ဖွဲ့၍ မြည်တွန်တောက်
 တီးကာ ငိုတစ်မျိုး၊ ရယ်တစ်မျိုးနှင့် ဖြစ်နေရှာလေသည်။ ကလေးများမှာ
 လည်း မိခင်က “နင်တို့အဖေ ငါနဲ့ရန်ဖြစ်ပြီး အိမ်ကဆင်းသွားတဲ့
 အကြောင်း လူတကာလျှောက်ပြောရင် နင်တို့ကို အသေသတ်မယ်”ဟု
 ကြုံးဝါးထားသည့်အတွက် အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကို မည်သူ့အားမျှ ပြောမပြ
 ရဲဘဲ “ဦးဘအေးတစ်ယောက်မမြင်ပါကလား”ဟု မေးကြလျှင် ခရီးသွားနေ
 သည် ဟုသာ လိမ်၍ပြောနေကြရလေသည်။

ထိုသို့ အပြင်လူကမေးလျှင် ယခုအတိုင်းပြောနေရသော်လည်း
 သူတို့ကိုယ်တိုင်ကမူ အမေမျက်နှာသာသည့်အခါ “မေမေရယ် ဖေဖေ

ဘယ်သွားတယ်ထင်သလဲ၊ ပြန်လာဦးမှာလား... ဖေဖေပြန်မလာရင် ဘယ်လိုလုပ်နေကြမလဲ” ဟု မရဲတရဲမေးမိကြလေ၏။

ခင်ဇော်မှာ ဖခင်၏အချစ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ယောက်ျားကလေး ဖြစ်သည့်အတွက် အမများလောက် စိတ်ထိခိုက်ခြင်းမရှိပေ။ ညီအစ်မ နှစ်ယောက်မှာမူ ဖခင်ရှိစဉ်က ဖခင်မရှိလျှင် ငါတို့ဘယ်လိုများဖြစ်နေ ပါလိမ့်မလဲဟူသော အတွေးထက် ယခုကိုယ်တွေ့ကြုံရသောအခါ ပို၍ဝမ်း နည်းတသ မိကြတော့သည်။

ဒေါ်အုန်းရင်သည် စိတ်ကိုတင်းထားသဖြင့် မျက်နှာပျက်လှသည် မရှိ။ တစ်နေ့တွင် ဦးဘအေးထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာလေသည်။ ထိုစာကိုဖတ်ပြီးသည့်အခါတွင် ဒေါ်အုန်းရင်မှာ လွန်စွာပင် အားငယ်ညှိုး မှိုင်၍ သွားလေတော့သည်။

“မေမေ... ဒီစာ ဖေဖေဆီက မဟုတ်လား၊ ဘာရေးလိုက်သလဲ” ဟု အနားမှထိုင်၍ အကဲခတ်နေသော ညီမငယ်က မေမေအပြောကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ မေးလိုက်လေသည်။

“ညီးတို့အဖေက ဖြတ်စာပေးလိုက်ပြီ၊ မလာတော့ဘူးတဲ့။ ညီးတို့ကို တော့ လစဉ်စားစရိတ် မှန်မှန်ရှာကြပို့ပါမယ်တဲ့၊ အမလေး... အခုမှ ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်မှာ ဘာမျှမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ တနှံ့နှံ့သာ ငိုကြလေတော့၏။ ခင်ဇော်လည်း စိတ်ကိုအနိုင်နိုင်ထိန်းကာ ထိုအနီးအပါး မှ တိမ်းရှောင်သွားလေတော့သည်။

ဒေါ်အုန်းရင်သည် ယခင်မိမိတို့၏အိမ်တွင်းရေးကို လျှို့ဝှက်ထား ခဲ့သော်လည်း ယခုမှဟန်ဆောင်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဒေါ်သန့်စင်တို့အား ကယ်ပါယူပါလုပ်ကာ ဖွင့်၍ပြောရရှာလေတော့သည်။ သို့သော် ဒေါ်အုန်း ရင်ကို ကရုဏာသက်သူ မရှိလှဘဲ ဦးဘအေးဘက်က ထောက်ခံကြမည့်

သူက များနေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ကျွန်မလာပြောမိတာ မှားတာဘဲရှင်။ မိန်းမသားအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းမှမစာနာ ပြောရက်ပလေတယ်။ ဒီလိုမှန်းသိရင် လာပြီးအကြံမ တောင်းပါဘူး. . .”

“ရှင်က တကယ်ကျွန်မတို့ပေးတဲ့အကြံကိုလိုချင်ရင် ရှင့်ယောက်ျား ဆီစာရေးပြီး ရှင့်အမှားကိုဝန်ခံ။ ကလေးတွေ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေကြ တာကိုပါ ထည့်ရေး။ နောက်ကို ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ကတိလဲပေးလိုက်” ဟု ဒေါ်သန့်စင်က တည်ကြည်စွာမျက်နှာထား၍ ပြောလေ၏။

“အို. . . ကျွန်မမှားတာ ဘာပြုလို့ဝန်ခံရမှာလဲ။ သူ့မပေါင်းရလို့ လဲ မပူပါဘူး။ ကျွန်မကလေးတွေ ကျွန်မစောင့်ရှောက်နိုင်ပါတယ်။ ရှင့်ကို လာပြီး အနှောက်အယှက်ပေးမိတာ စိတ်မရှိပါနဲ့” ဟု ဒေါ်အုန်းရင်က နှုတ် သီးကောင်း လျှာပါးပြောဆိုပြီး ပြန်၍လာခဲ့လေတော့၏။

သက်ဝင်းနှင့်ခင်ဇော်တို့ကား ယခုမှနှစ်ယောက်စလုံး အဖေဟူ ၍ ဆုံးမညွှန်ကြားမှုခံယူရန်လည်းကောင်း၊ အားထားတွယ်တာစရာသော် လည်းကောင်း မရှိတော့ရာ၊ အိပ်ချိန်ကလွဲ၍ အိမ်ကိုပင် မကပ်ကြတော့ဘဲ နှစ်ယောက်သား အတွဲမိနေကြလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ သွားချင်ရာသွား လာချင် ရာလာနေကြရာက ဘိုကလေးဈေးအနီးမှ လေလွင့်နေသော ဂျပိုးတေလေ ကလေးများနှင့် တွေ့ကြလေ၏။

ထိုဂျပိုးတေလေကလေးတို့မှာ ငုံးကျဖျက်စီးနေသော တိုက်ဖျက် ကြီးတစ်ခု၏ မြေအောက်တိုက်ခန်းကြီးထဲတွင် သူတို့၏ဌာနချုပ်လုပ်ကာ ဆူးလေဘုရားမှ ဝိုင်းတစ်ထောင်အကြားတွင် သွားလာကျက်စားနေကြသူ ကလေးများဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့အထဲတွင် အကြီးဆုံး စံရွှေမှာအသက် ၁၅နှစ်လောက်သာရှိသေး၍ သူညီသံချောင်းမှာ ၁၁နှစ်သာရှိသေးသည်။ သူတို့အထဲတွင် ၁၄နှစ်ခန့်ရှိ စူလတန်ခေါ် ကုလားကလေးနှင့် ၁၄နှစ်ရှိ

ပီတာခေါ်သော ကပြားကလေးလည်းပါလေ၏။

စံရွှေတို့သည် မိမိအဖွဲ့ကို 'လေးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်း'ဟု နာမည်ပေးထားကြလေသည်။ ဗုံးထိမှန်ထားသော တိုက်ပျက်ကြီး၏မြေအောက်တိုက်ခန်းမှာ သူတို့၏ဌာနချုပ်ဖြစ်သည်နှင့်အညီ နေ့စဉ်ဆုံတွေ့ကြရာ နေရာဖြစ်လေသည်။

• အနီးအပါးရှိ ဆိုင်များမှာ အလစ်ဆွဲ၍ရထားသော ထင်းရွေးသေတ္တာဟောင်းများမှာ သူတို့၏စားပွဲအဖြစ် အသုံးဝင်နေကြ၏။ သူတို့သည် နောင်ဂျိမ်ကားများ၊ ကော်မစ်စာအုပ်များထဲမှ လူကြမ်းကြီးများကို အတုယူကာ မြေအောက်ခန်းတွင် တွေ့ဆုံဖဲကစားကြသည်။ ဖဲထုပ်မှာ လူကြီးက စားဝိုင်းမှ အကျဖြစ်၍ ပေရေစီးထန်းနေကာ ဖဲချပ်များမစုံလင်သော်လည်း သူတို့အဖို့ကား ကောင်းကောင်းအသုံးဝင်နေပေသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းဘေးဈေးဆိုင်များမှ ခိုးဝှက်အလစ်သုတ်ရလာသည့် ပစ္စည်းများကို ဤနေရာသို့လာရက်ဝေစုခဲ့ကြသည်။ ဘာမျှလုပ်စရာ မရှိကြသည့်အခါ၌မူ ပုလင်းအလွတ်တစ်ခု၏ထိပ်တွင် ဖယောင်းတိုင်တင်၍ထွန်းကာ ကာတွန်းစာအုပ်၊ ကော်မစ်စာအုပ်များကို ဖတ်ကြသည်။ ထိုစာအုပ်များမှာ အချို့ဝယ်၍၊ အချို့ကား စာအုပ်ဆိုင်မှ ခိုးယူလာကြသည့် စာအုပ်များဖြစ်ကြသည်။

သူတို့လေးဦးအနက် စံရွှေနှင့်သံချောင်းမှာ ဖခင်မရှိရှာကြပေ။ အမေရှိသော်လည်း သူတို့ကိုဆုံးမ၍ မနိုင်သဖြင့် လက်လွတ်ထားရသည်။ သံချောင်းကား ဝါသနာအလျောက် ဆီးချင်လှ၍မဟုတ်ဘဲ အကိုအားကိုးနှင့် ပေတေနေခြင်းမျှသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

စူလတန်မှာ အမေအဖေနှစ်ဦးစလုံးရှိသည်သာမက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ နှမသုံးယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့အိမ်သားအားလုံးမှာ ရှုပ်ပွနေသော အိပ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် နေရသည်။ အဖေ

လုပ်သူမှာ အရက်အမြဲသောက်၍ အရက်အမူးလွန်လာသည့်အခါတိုင်း အမေဖြစ်သူကို ရိုက်နှက်လေ့ရှိသည်။ စုလတန်သည် သူ့အမေကိုချစ်သော်လည်း အမေ၏ဆူပူညည်းညူသံကိုမကြားချင်၊ အမေ့ဒုက္ခကိုလည်း မမြင်လို၊ သာယာမှုကင်းမဲ့သော အိမ်ထဲတွင်လည်း နေ၍မရဘဲ ရှိရာ အိမ်ကိုကပ် သည်ဟူ၍မရှိချေ။

ပီတာကား အမေမရှိ၊ အဖေမရှိလေသည်။ ပီတာ၏အဖေမှာ ကုလားနှင့်စပ်သော အင်္ဂလိပ်ကပြားဖြစ်ပြီးလျှင် အလုပ်အတည်တကျမရှိဘဲ ရရာလုပ်နေသူဖြစ်လေသည်။ ပီတာသည်လည်း ဖခင်၏အမျိုးမျိုး ခိုင်းခြင်း ရိုက်နှက်ဆုံးမခြင်းကို ခံရလေ့ရှိသဖြင့် လစ်လျှင်လစ်သလို အပြင်သွားနေလေ့ရှိပေသည်။

ထိုသို့ လေးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားများမှာ အိမ်ကိုကပ်သူများ မဟုတ်ကြသလို၊ သက်ဝင်းမှာလည်း မိခင်ဖြစ်သူက အိမ်တံခါးပိတ်၍သွားလေ့ရှိသောကြောင့် မိခင်ပြန်မလာမချင်း အိမ်ထဲမဝင်နိုင်ဘဲ အမြဲ လျှောက်၍လည် ရာက၊ တစ်နေ့တွင် ထိုတိုက်ပျက်ကြီးနားအရောက် မိုးရွာလာသဖြင့် မိုးဝင်၍ခိုရာတွင် မြေအောက်ခန်းသို့ဆင်းသော လှေကားကို တွေ့ရလေ၏။

သက်ဝင်းသည် မြေအောက်ခန်းထဲမှ စကားပြောသံများကိုလည်း ကြားရသဖြင့် အောက်ထဲသို့ဆင်းကြည့်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ သက်ဝင်းသည် မရဲတရဲနှင့်ပင် သတိထား၍အောက်သို့ဆင်းခဲ့ရာ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ပုလင်းထိပ်ရှိဖယောင်းတိုင်၏အလင်းရောင်တွင် ကော်မစ်ဖတ်နေကြသော လူငယ်က လေးလေးယောက်ကို မြင်ရလေ၏။ ထိုလေးယောက်အနက် ခပ်ကြီးကြီးက လေးနှစ်ယောက်ကား လူဆိုးဂိုက်ပေး၍ စီးကရက်ပါးစောင်ခဲပြီး ကော်မစ်ဖတ်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

သက်ဝင်းသည် ခပ်လှမ်းလှမ်းကရပ်၍ကြည့်နေရာ ပီတာသည်

ရုတ်တရက်ခေါင်းမော့ကြည့်ကာ “ဟေ့ . . . မင်းဘာလုပ်ဖို့ တို့အထဲလာ တာလဲ” ဟု မေးလိုက်၏။

“မိုးတွေရွာနေလို့ကွာ ငါဒီအောက်ထဲမှာ မိုးမခိုရဘူးလား”

“မင်းသဘောပေါ့ကွာ . . . နေချင်သလောက်နေ၊ တို့နဲ့ပေါင်းချင် ရင်လည်း လာပေါင်းလေ . . .”

“မင်းတို့လက်ခံရင် ငါပေါင်းမှာပေါ့”

သို့အားဖြင့် သက်ဝင်းသည် လေးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားတို့နှင့် စတင် အသိဖြစ်လာလေတော့၏။

သက်ဝင်းသည် လေးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားများနှင့်အသိဖြစ်စေ ရင်းရင်း နှီးနှိုးမရှိသေး၍ ရောနှောခြင်းမပြုရဲသေးဘဲ ၎င်းတို့ကော်မစ်ဖတ်ကြသလို သူကလည်း ကျောင်းစာအုပ်ကို ထုတ်၍ဖတ်နေလေ၏။

“ဟေ့ မင်းစာအုပ်က အလကားစာအုပ်ပါကွာ . . . တို့ကော်မစ် လောက်မကောင်းပါဘူး . . .”

“ကျောင်းစာအုပ်ထဲမှာလည်း ပုံတွေအများကြီးပါပါတယ်ကွာ”

“ကဲ . . . မင်းစာအုပ်ထဲက အကောင်းဆုံးပုံတစ်ပုံကို ပြောပြစမ်း ပါဦး”

သက်ဝင်းက မိမိအလွတ်လိုလိုရနေပြီးဖြစ်သော နတ်မြင်းပျံ ဒဏ္ဍာရီကို စိကာပတ်ကုံးပြောပြရာ၊ လေးပွင့်ဆိုင်တို့သည် အာရုံစိုက်၍ နား ထောင်နေကြလေ၏။

ဇာတ်လမ်းဆုံးသွားသည့်အခါမှ လေးပွင့်ဆိုင်ခေါင်းဆောင် စံရွှေက “မင်းဝတ္ထုက ကောင်းတော့ကောင်းပါရဲ့ကွာ ဒါပေမဲ့ တို့ကော်မစ် လောက် မကောင်းဘူးကွာ” ဟု ပြော၏။

“အေးကွာ . . . ငါတို့က ခြောက်လုံးပြုနဲ့ပစ်တာ၊ ဓားနဲ့ထိုးတာ၊ သတ်တာမှကြိုက်တာ” ဟု စူးလတန်ကဆို၏။

“တို့က သေနတ်နဲ့ပစ်တာတောင် တန်းလို့မည်မှ ကြိုက်တာ၊ ဒီန်းဆိုရင်တော့ မကြိုက်သေးဘူး”ဟု ပီတာကပြော၏။

သံချောင်းက “ရော. . . တို့ကော်မစ်ဖတ်စမ်းပါဦး”ဟု သက်ဝင်းအား ကော်မစ်စာအုပ် လှမ်း၍ပေးလိုက်၏။

သက်ဝင်းသည် ကော်မစ်ကိုကြည့်နေပြီးနောက် “မင်းတို့ ညနေတိုင်း ဒီမှာလာပြီးကော်မစ်ကြည့်ကြသလား”ဟုမေး၏။

“တို့လုပ်တာတွေတော့ အများကြီးဘဲ ဘာတွေလဲလို့သိချင်ရင်တော့ တို့ဂိုဏ်းထဲကိုဝင်မှဖြစ်မယ်”

“နေပါဦးကွ ငါ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ သူနဲ့တိုင်ပင်ပါဦးမယ်”

“ဟေ့. . . မင်းဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် ဝင်ချင်တဲ့အခါ ဝင်နိုင်တယ်၊ တို့အထဲဝင်ရင်တော့ ပိုက်ဆံရပေါက်လည်း တိုးမှာဘဲ”

မိုးသည်တိတ်၍ သွားပြီဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ သက်ဝင်းမှာ လေးပွင့်ဆိုင်တို့နှင့် အချိန်ဖြုန်း၍မနေအားသေးဘဲ အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ရလေသည်။

ထိုနေ့တွင် ခါတိုင်းထက်ပို၍ အိမ်ပြန်နောက်ကျလေရာ သက်ဝင်း၏မိခင်မညွန့်မေက “နင်ဘယ်သွားနေတာလဲ”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မိုးရွာလို့ မောင်မောင်တို့အိမ်ဝင်ပြီး မိုးခိုနေတယ်”

သက်ဝင်းသည် လိမ်၍ပြောမှသာလျှင် မိခင်၏မောင်းမဲခြင်းမှ လွတ်မည်ကို နားလည်ကာ လိမ်လိုက်ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် လေးပွင့်ဆိုင်တို့စုဝေးရာ မြေအောက်စခန်းသို့ သက်ဝင်းနှင့်အတူ ခင်ဇော်ပါ၍လာလေသည်။

“ဟေ့. . . တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို မင်းတို့အသင်းသားတွေလို့ မှတ်ထားလိုက်တော့”ဟု သက်ဝင်းက ကျေညာလိုက်၏။

“မင်းတို့နာမည်လည်း ပြောပါဦး မင်းမနေ့က မင်းနာမည်လည်း

ပြောမသွားဘူး”

“ငါ့နာမည်က သက်ဝင်း၊ သူက ခင်ဇော်... မင်းတို့နာမည် ကော...”

“ငါက စံရွှေ၊ သူက သံချောင်း ငါ့ညီ... သူက စူလတန်၊ သူက ပီတာ...”

ထိုသို့ အသင်းသားအမည်များ ကျေညာပြီးနောက် ခေတ္တငြိမ်သက် နေ ကြပြီးမှ စံရွှေက “မင်းတို့ပိုက်ဆံပါသလား၊ ပါရင်ဖဲချမယ်”ဟု ဆို၏။

“ပါတယ်”ဟု ခင်ဇော်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေသည်။

“ဘယ်လောက်ပါလဲ”

“ငါးပြား”

စံရွှေက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလေ၏။ “တို့က စီးက ရက်ဗူးခွဲနဲ့ ကစားတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ့်ကို ပိုက်ဆံနဲ့ကြေးကြီးကြီးကစား တာ”

“ပိုက်ဆံများများတော့ တို့မှာမရှိဘူး”ဟု သက်ဝင်းကပြော၏။

ခင်ဇော်က သူ၏အဖေသာရှိလျှင် ပိုက်ဆံပေါနေမှာဘဲဟု တွေး လျက် စိတ်ထဲ၌ မချိတရိဖြစ်နေလေ၏။ ခင်ဇော်၏ဖခင် ဦးဘအေးထွက် သွားကတည်းက ခင်ဇော်တို့၏ နေရေးထိုင်ရေးမှာ ရှေ့ကထက်ပို၍ ကြပ် တည်းလာခဲ့ကြ၏။ ခင်ဇော်မှာလည်း တစ်နေ့တခြားထွားကြိုင်းလာကာ အကျီဟောင်းမှာ လက်တိုကုန်ပြီး မိမိလက်မှာ အပြင်သို့ ရှည်ထွက်နေ လျက်နှင့် ငွေမရှိ၍ အသစ်ဝယ်မချုပ်နိုင်သဖြင့် ရှက်ရှက်နှင့်ပင် အကျီ အဟောင်းအစုတ်များကို ဖာထေး၍ဝတ်ရလေ၏။

အစ်မနှစ်ယောက်မှာလည်း အရွယ်ရောက်လာကြပြီဖြစ်၍ ဝတ် ချင်စားချင်သည့်အချိန်တွင် မဝတ်နိုင်ဖြစ်နေခြင်းကို ရင်တွင်း၌ကြိတ် မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ကြရလေသမျှ တစ်ဆိတ်ရှိလျှင် ခင်ဇော်ကိုသာမဲ၍ တဖြစ်

တောက်တောက်လုပ်လေ့ ရှိကြလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ခင်ဇော်အဖို့မှာ လေးပွင့် ဆိုင်တို့နှင့်တွေ့ရခြင်းသည် အိမ်မှာထက် ပျော်စရာကောင်းသည့်နေရာ တစ်ခုသို့ ရောက်ရခြင်းဟု အောက်မေ့မိတော့၏။

“ကဲ... မင်းတို့မှာ ပိုက်ဆံမရှိရင် ပိုက်ဆံဘယ်လိုရှာရတယ် ဆိုတာသိအောင် ငါပြမယ်၊ လိုက်ခဲ့” ဟု စံရွှေက ရှေ့ဆောင်၍ခေါ်သွားရာ သူများနှင့်အတူ သက်ဝင်းနှင့်ခင်ဇော်တို့ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။

မြေအောက်စခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်ကြသည့်အခါ စံရွှေက သက်ဝင်းတို့အား “ဟေ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် က မလည်သေးဘူး၊ ဒီမှာနေရစ်ကြ။ ငါတို့ ဟိုရှေ့က ဗယာကြော်ကုလား ကို ဝင်လုမယ်၊ အဲဒီကကြည့်နေ၊ ရွှီခနဲ ငါလေချွန်လိုက်မှ တို့နေရာကိုလိုက် လာခဲ့ကြ” ဟု မှာထားခဲ့လေ၏။

မကြာမီ လေးပွင့်ဆိုင်တို့သည် လမ်းထောင့်တွင် ကြိမ်ခြင်း ထောက်၍ ဗန်းခင်းပြီးရောင်းနေသော ဗယာကြော်ကုလားကို ဝိုင်းကြလေ ၏။ ထိုနောက် လမ်းပေါ်၌လူသူ အသွားအလာကို အကဲခတ်ကြပြီးလျှင် ဗယာကြော်ကုလား၏ ခေါင်းပေါင်းကို တစ်ယောက်ကဆွဲ၍ပြေးလေ၏။ ကုလားသည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဘာကိုမျှသတိမရနိုင်ဘဲ ဗန်းကိုပစ်ထားပြီး ခေါင်းပေါင်းဆွဲပြေးသူနောက်သို့ လိုက်တော့၏။ ဤတွင် ကျန်ရစ်သူထဲက ဗယာကြော်ယူသူ၊ ပိုက်ဆံနှိုက်သူနှိုက်ပြီး တစ်ကွဲတစ်ပြားစီ ပြေးကြလေ ၏။

လေးပွင့်ဆိုင်တို့သည် သက်ဝင်းတို့၏ မျက်စိရှေ့မှောက်မှ အစ ပျောက်သွားကာ ဗယာကြော်ကုလားသာလျှင် ချပစ်ထားခဲ့သော ခေါင်း ပေါင်းကိုကောက်ယူကာ ခေါင်းကိုရစ်ပတ်ရင်း ပြန်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

သက်ဝင်းနှင့်ခင်ဇော်တို့သည် ထိုနေရာတွင် ကြာမြင့်စွာရဲရဲရပ် မနေဝံ့ကြတော့ပေ။ မိမိတို့အား စံရွှေတို့နှင့် အပေါင်းပါအဖြစ်ဖြင့် လာ

၍ ဆွဲမည်ကို လန့်ကြလေသည်။

“လာကွာ... ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့မကောင်းဘူး ပြန်ကြမယ်”
ဟု သက်ဝင်းကပြောလေ၏။

“အိမ်မပြန်ပါနဲ့ဦး... ဟိုကောင်တွေ ဘယ်လောက်ပွလာကြသလဲမသိဘူး။ သွားကြည့်ရအောင်”

• သက်ဝင်းသည် စိတ်မဝါတပါနှင့်ပင် လိုက်သွားရလေသည်။

လေးပွင့်ဆိုင်တို့၏ ဌာနချုပ်သို့ရောက်သောအခါ ဝေစုခွဲနေကြသည်ကို တွေ့ရလေ၏။



(၄)

"ဟေ့ . . . မင်းတို့ဘယ်လောက်ရကြသလဲ"ဟု ခင်ဇော်ကမေး၏။

"မစားသာပါဘူးကွာ . . . တစ်ကျပ်တောင်မပြည့်ဘူး"ဟု စံရွှေက မျက်နှာမဲ့ကာနှင့် ပြန်၍ပြောလိုက်ပြီးနောက် . . . "မင်းတို့ကကော ဝေစု လိုချင်သေးလို့လား"ဟု မေး၏။

"ဟင့်အင်း . . . မလိုချင်ပါဘူး"ဟု သက်ဝင်းက ပြောလိုက်လေ သည်။

"အခုပိုက်ဆံက မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ . . . များများရတော့မှ မင်းတို့ကိုပါ ဝေစုပေးမယ်"

သက်ဝင်းနှင့်ခင်ဇော်တို့သည် လေးပွင့်ဆိုင်တို့အား လူဆိုးက လေးများဟု သဘောထားရလျှင် ကောင်းမည်လား . . . လူစွမ်းကောင်း များဟု ချီးမွမ်းရကောင်းမည်လားဟု မဝေခွဲနိုင်ဘဲ အံ့အားသင့်စွာနှင့်ပင် ကြည့်နေမိကြသည်။

“ပိုက်ဆံပေါပေါသုံးရအောင် ဘယ်ကရမှာလဲ. . . ဗယာကြော် ကုလားပိုက်ဆံကိုတော့ နောက်တစ်ခါနှိုက်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ကို မှတ်မိနေရောပေါ့”ဟု ခင်ဇော်က ထင်မြင်ချက်ပေး၏။

• “တို့မှာ ပိုက်ဆံရတဲ့အပေါက်တွေပြည့်လို့. . . ပိုက်ဆံမရှိရင် မော်တော်ကားပစ္စည်းတွေ သွားဖြုတ်၊ ချောင်ချောင်ကလေးနဲ့ရတယ်”

“မင်းတို့ကို ပုလိပ်မဖမ်းဘူးလား”

“ပုလိပ်လာရင် မော်တော်ကားဘေးနားမှာ ဂေါ်လီပစ်တမ်းက စားသလိုလို ဘာလိုလိုလုပ်နေလိုက်ရင် ပြီးတာဘဲ၊ တကယ်လို့ ကားပစ္စည်း ဖြုတ်မှုတွေများလို့ ပုလိပ်က စောင့်ဖမ်းနေရင် ဘိုင်စကယ်အလစ်သုတ်၊ အဲဒါမှမချောင်ပြန်ရင် ရုပ်ရှင်လက်မှတ်တိုးရောင်း၊ ပိုက်ဆံရပေါက်တွေ ပြည့်လို့”

“အေးကွာ. . . မင်းတို့နဲ့အမြဲနေရရင် သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာ ဘဲ”

“ဒါပေါ့ကွ. . . မင်းတို့ကျောင်းနေတာ ပိုက်ဆံတောင်ကုန်သေး တယ်၊ ငါဖြင့်စာသင်ရတာ စာတစ်ကြောင်းကုန်အောင် မနည်းဖတ်ရတယ်၊ စာကြောင်းလည်းဆုံးရော အဓိပ္ပါယ်လည်း ဘာမှန်းမသိဘူး မေ့သွားရော” ဟု ပီတာက ဝင်၍ပြော၏။

“ငါတော့ ကျောင်းကစာအုပ်ဖတ်မဲ့အစား ကော်မစ်ဘဲဖတ်တယ်။ ကော်မစ်ဆိုတော့ အောက်ကစာကို မဖတ်ချင်နေ၊ အရုပ်ကြည့်ရင် အဓိပ္ပါယ်နားလည်တာဘဲ”ဟု သံချောင်းကလေးကဆို၏။

စူလတန်ကမူ “ငါကတော့ ကော်မစ်ထက် ဖိုက်တင်များများပါတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားမှကြိုက်တာ”ဟု ပြောပြ၏။

ဤတွင် စံရွှေက “ဟေ့ကောင်တွေ လေပန်းနေလို့ မပြီးသေးဘူး၊ တို့ကောင်တွေ လူခွဲနေကြဦးမှ. . . တော်ကြာပုလိပ်တွေရင် ဗယာကြော်

ကုလားလုတာ တို့ဘဲဆိုတာသိသွားမယ်"ဟု သတိပေးလေ၏။ ထိုအခါမှ လေးပွင့်ဆိုင်တို့သည် တစ်ယောက်တစ်လမ်းစီ ထွက်သွားကြလျက် သက်ဝင်းနှင့် ခင်ဇော်တို့လည်း အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။



သက်ဝင်းသည် အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူ၏မိခင် မညွန့်မေ ပြန်မရောက်သေးဘဲ တံခါးပိတ်ထားမြဲ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘယ်သွားရမည်ကို စဉ်းစားရာ ခင်မောင်ချိုတို့အိမ်ကို မရောက် သည်မှာ ရက်အနည်းငယ်ရှိပြီကို သတိရ၍ မိမိ၏လွယ်အိတ်ကို အိမ်ရှေ့ သစ်ပင်တွင်ချိတ်ထားခဲ့ပြီး မူမူတို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေ၏။

သက်ဝင်းလာသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မိုးကြိုးသည် ဝမ်းသာအားရ ဆီးကြို၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။ မိုးကြိုး၏ တဟုတ်ဟုတ်နှုတ်ဆက်သံကို ကြား ၍ မူမူနှင့်ညိုညိုတို့ ထွက်ကြည့်ကြ၏။ မူမူမှာ သက်ဝင်းကိုအချစ်ဆုံးဖြစ်ရာ သက်ဝင်းကိုတွေ့ရသဖြင့် မူမူ၏မျက်နှာမှာ သူများထက်ပို၍ရွှင်ပျလှပေ ၏။

သက်ဝင်းသည် အိမ်ထဲသို့ရောက်သွားပြီးသည့်နောက် ကလေးတို့ ဘာဝ စကားပြောဆို ကစားနေကြသော်လည်း မျက်နှာမှာမရွှင်လှချေ။ မူမူတို့မောင်နှမတစ်စု၏ ဘဝ၊ မိမိ၏ဘဝနှင့် လေးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်တွေးတောကြည့်နေမိလေ၏။

"နောက်ကြာသပတေးနေ့မှာ မူမူမွေးနေ့ကျတယ်. . . ဘာလက် ဆောင်ပေးမလဲ"

သက်ဝင်းမှာ အဖြေပေးရ အတော်ခက်သွားတော့၏။ မူမူအတွက် ဆိုလျှင် ဘာမဆိုပြုလုပ်ပေးချင်၏။ မူမူအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို

သူများတွေထက် အကောင်းဆုံးပေးချင်၏။ သို့သော် မိမိမှာ ငွေမရှိ မိခင်ထံ မှတောင်း၍ ရဘို့ကား ဝေးလှသည်။ မိမိမှာ ငွေမရှိဟူ၍ မူမူအားလည်း မပြောချင်။ ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် ကတိတစ်ခုခုတော့ပေးမှ ဖြစ်မည်ဟု နှလုံးပြုမိ ၏။

“အခုတော့ မပြောသေးဘူး၊ ဟိုနေ့ကျတော့မှ မူမူအံ့အားသင့် သွားအောင်ပြမယ်”

မူမူမှာ သက်ဝင်း၏စကားနှင့်ပင် ကျေးဇူးတင်ဝမ်းမြောက်မဆုံး ဖြစ်နေပေတော့သည်။

မူမူ၏မိဘဖြစ်ကြသော ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဒေါ်သန်းစင်တို့မှာလည်း သက်ဝင်းကို သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ချစ်ခင်နေကြသူများဖြစ်၍ သက်ဝင်း အလည်လာရောက်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်နေကြလေသည်။

ဦးကျော်မြင့်က “ဒီကလေးဟာ အင်မတန်တော်တဲ့ကလေး မိဘ ကျေးဇူးသစ္စာကို တော်တော်သိတယ်. . . သူ့အမေ ဘာဖြစ်နေနေ ဘာ လုပ်နေနေ သူ့အမေမကောင်းကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်ပါး မပြောခဲ့ဘူး။ ကျုပ်က သူ့အမေကိုသာ အပြစ်ပြောချင်တယ်”ဟု ဇနီးသည်အားပြော၏။

ဒေါ်သန်းစင်ကမူ “မညွန့်မေက ဘာဘဲပြောပြော အိမ်ရှေ့က မအုန်းရင်ထက်တော့ တော်လိမ့်ဦးမယ်၊ အိမ်ရှေ့ကဟာတွေကတော့ အမေကလည်း အမေ. . . သမီးကလည်း သမီးတွေ. . . သားကလည်း သားဆိုသလို ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြတာဘဲ။ သူ့သားကလေးဟာ အိမ်ကို ကပ်တယ်ဘဲမရှိဘူး၊ တေလေဂျပိုးကလေးတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ်လို့ ထင် တာဘဲ”ဟု ပြောပြလေ၏။

“ကိုဘအေးတစ်ယောက်လည်း ပြန်လာမဲ့ပုံမရဘူး. . .”

“ဒီလူကလည်း လူ့အေးလူ့ပျော့တစ်ယောက်ဘဲ. . .”

“ဒါပေမဲ့ သားတွေ သမီးတွေနဲ့လူတစ်ယောက်ဟာ ပျော့ညှည့်နေ

လို့ မဖြစ်ဘူး. . . ”

“အဲဒါမျိုးဟာ ကလေးတွေကို ချစ်ရာမရောက် နှစ်ရာရောက် တတ်တယ်”

သက်ဝင်းသည် မိမိအား မူမူ၏မိဘများက ကြည့်ရှုအကဲခတ်နေ သည်ကို ဂရုမပြုမိချေ။ မူမူ၏မွေးနေ့အတွက် လက်ဆောင်ပေးရန် ပစ္စည်း ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ပေးရပါမည်နည်းဟု စိတ်ကူးထုတ်ကာ မူမူအား နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားလေ၏။

သက်ဝင်းသည် လှဲ၍ သိပ်လိုက်လျှင် မျက်စိမှိတ်၍ အိပ်သွားသော ဘိုမအရုပ်ကလေးတစ်ခုဆိုလျှင် ဘယ်လောက်ပေးရပါမည်လဲဟု တွေး ကြည့်၏။ ငွေတစ်ဆယ်ထက်တော့ နည်းမည်မဟုတ်သည်ကိုသိ၏။ တစ် ဆယ်ထက်မမျှပိုမည်ကိုကား မမှန်းတတ်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ နောက်နေ့တွင် ညဈေးတန်းရှိ အရုပ်ဆိုင်များသို့သွား ရောက်ပြီး မိမိလက်ဆောင်ပေးလိုသော အရုပ်အမျိုးမျိုးအစားစားကို ဈေး နှုန်းမေးမြန်းစုံစမ်းရလေ၏။

အရုပ်ကလေးများမှာ တန်ဘိုးမနည်းလှချေ။ ဆယ့်လေးကျပ်မှ အစိတ်သုံးဆယ်ကျော်အထိ တန်ဘိုးရှိကြ၏။ သက်ဝင်းသည် ဤမျှများ ပြားလှသောငွေကို ဘယ်မှာမှရနိုင်မည်နည်းလမ်း မရှိသည်ကိုတွေးမိ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိပြောထားသည့်စကားအတိုင်း လက်ဆောင်မပေးနိုင်လျှင် လူကြွားလူဝါကလေးတစ်ယောက်ဘဲဟု ပြောစရာဖြစ်တော့မည်ကို တွေး၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်မိပေ၏။

သက်ဝင်းသည် ညဈေးတန်းမှပြန်လာပြီးနောက် မိမိတို့၏ ဂိုဏ်း သားများစုဝေးရာ ဌာနချုပ်သို့ တန်း၍သွားလေ၏။ ဌာနချုပ်တွင် လေး ပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားများရှိနေကြလျက် မိမိနှင့်ပါဆိုလျှင် ငါးယောက်ရှိကြပြီး ခင်ဇော်တစ်ယောက်သာ ရောက်မိလာသေးသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ခင်ဇော်သည် သက်ဝင်း ညဈေးတန်းထွက်သွားသည်ကို မသိဘဲ တွေ့နေကြနေရာတွင် စောင့်နေရာ၊ အချိန်တန်သည့်တိုင်အောင် သက်ဝင်းရောက်မလာသည့်အတွက် သူ့သဘောနှင့်သူ သွားချင်ရာထွက်သွားလေတော့၏။

လေးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားတို့ကား သက်ဝင်းရောက်လာသည့်အချိန်တွင် ပီတာရလာသည့် ပုံကံဆများကို ဝေစုခွဲနေကြလေ၏။

“မင်းလာတာ အဆင့်သင့်ဘဲ” “မင်းလည်း တစ်စုရမယ်” ဟု ပီတာက သက်ဝင်းအား လှမ်းပြောလိုက်၏။

“မင်းဘယ်ကရတာလဲ”

“မေးမနေနဲ့၊ ကိုယ့်ဝေစုကိုယ် အေးအေးယူ”

သက်ဝင်းသည် ဆက်၍ မမေးတော့ချေ။ ဝေစုကိုလည်း မယူချင်၊ သို့သော် မယူလျှင် သွေးကွဲရာကျမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။ ထို့ပြင် မူမူအတွက် လက်ဆောင်ပေးရန်ငွေကလည်း လိုနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်း ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။



(၅)

ပိတာက သူ့ရလာသည့်ငွေကို ဝေပုံချလိုက်သည့်အခါ တစ်ဦး
လျှင် သုံးကျပ်တစ်မတ်စီ အညီအမျှရကြလေသည်။ သက်ဝင်းကား ဤငွေ
နှင့် မျက်စိမှိတ်သောဘိုမအရုပ်ကလေးဝယ်ဘို့ရန် မလောက်သေးသည်
ကို တွက်ကြည့်မိ၏။ သို့သော် ဘိုမအရုပ်ကလေးဝေး၍ လုံးဝဘာမျှမပေး
နိုင်သေးဘဲရှိမည်ထက် ငွေသုံးကျပ်တန်ပစ္စည်းတစ်ခုခုပေးနိုင်လျှင် တော်
သေး၏ဟု စိတ်ထဲ၌တွက်ကိန်းချထားလိုက်ရလေ၏။ ထိုထက် ကြာသပ
တေးနေ့ရောက်ဘို့ရန်လည်း ရက်အနည်းငယ်လိုနေသေးပေရာ၊ ထိုရက်
အတွင်း ထပ်မံ၍ ငွေရှာနိုင်ပေလိမ့်ဦးမည်ဟု မျှော်လင့်စရာရှိနေပြန်သေး
၏။

ခေတ္တမျှအကြာတွင် ခင်ဇော်၏လေချွန်သံကို ကြားရပြီးနောက်
လူကိုပါမြင်ကြရလေ၏။

ခင်ဇော်သည် သက်ဝင်းတို့အား ဝင့်ကြွားသောမျက်နှာထားနှင့် ကြည့်ကာ ဝက်ထဲမှတစ်စုံတစ်ခုသောပစ္စည်းကို မြှောက်ပြလျက် "ဒါဘာလဲဟေ့. . . မြင်လား"ဟု မေးလိုက်၏။

ခင်ဇော်လက်ထဲမှ အရာဝတ္ထုမှာ ပိုက်ဆံထည့်ထားသော သားရေအိတ်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ခုဖြစ်လျက် ဖောင်းနေသောအသွင်သဏ္ဍာန်က အထဲ၌ငွေအမြောက်အမြားရှိနေခြင်းကို ဖော်ပြလျက်ရှိရာ ရဲဘော်များမှာ အံ့အားသင့်ပြီး ငေးကြည့်နေကြလေ၏။

"ဟေ့. . . မင်းဘယ်ကနွှိုက်လာတာလဲ"ဟု စံရွှေက မေးလိုက်၏။

"ဘယ်ကနွှိုက်လာရမှာလဲ၊ လမ်းပေါ်က ကောက်ရလာတာပေါ့"

"ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ပါသလဲ"ဟု သံချောင်းကမေး၏။

"ပိုက်ဆံလောက်တော့ ဒီလိုအိတ်နဲ့မထည့်သေးဘူး။ ငွေစက္ကူတွေကွ"ဟု ခင်ဇော်ကပြော၍ ဘယ်လောက်ပါသလဲဆိုတာတောင် ငါရေမကြည့်ရသေးဘူး။ ငွေစက္ကူများကို ထုတ်လိုက်လေ၏။

ငွေစက္ကူများမှာ ကျပ်တန်လောက်သာမဟုတ်ဘဲ ဆယ်တန် ရာတန်တွေပါနေသဖြင့် သူတို့ခြောက်ဦးစလုံး မျက်လုံးပြူးနေကြလေ၏။

"ဟာ. . . ပွတာဘဲဟေ့"ဟု စူလတန်က အံ့အားသင့်စွာပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ငွေများကို မရဲတရဲကိုင်တွယ်ကာ ရေတွက်ကြည့်ကြလေ၏။

"ဟာ. . . သုံးရာခြောက်ဆယ်ရှိတယ်ဟာ. . ."

သုံးရာခြောက်ဆယ်မျှသောငွေမှာ ခင်ဇော်တို့နှင့် သက်ဝင်းတို့ကို မဆိုထားနှင့် ငွေများများကိုင်၍ သုံးဘူးကြသော စံရွှေတို့လူသိုက်အဖို့ပင် အလွန်များပြားလှသောငွေများ ဖြစ်နေပေ၏။ စံရွှေတို့လူသိုက်မှာ မော်တော်ကားပစ္စည်းများ ခိုးဝှက်ဖြုတ်ယူရောင်းချခြင်းစသဖြင့် ငွေဝင်လမ်း

အမျိုးမျိုးရှိကြသော်လည်း ဤမျှများပြားသောငွေကို မကိုင်ခဲ့ကြဘူးချေ။

“ကျပျောက်တဲ့လူတော့ အခုအချိန်လောက်ဆိုရင် ဖင်ဆောင်နေတော့မှာဘဲ။ ဘယ်သူများဖြစ်မလဲမသိဘူး. . . ”ဟု စူလတန်ကဆို၏။

“ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ နာမည်ကပ်ပြားလဲ ထည့်မထားဘူးကွ။ စာရင်းမှတ်ထားတဲ့ စာရွက်တွေနဲ့ ဒီငွေတွေဘဲပါတယ်”ဟု ခင်ဇော်က ပြောပြလေသည်။

“ရေအဆုံး ကုန်းတစ်ဝက်ဆိုတော့ တို့တစ်ဝက်ပိုင်တာ သေချာနေပြီ”ဟု သံချောင်းက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်လေရာ၊ စံရွှေက “ဘာတစ်ဝက်လဲကွ. . . ကောက်ရရင်အပိုင်ပေါ့၊ အားလုံး တို့နဲ့ထိုက်လို့ တို့ရတာပေါ့၊ ခွဲယူကြမယ်”ဟု စီရင်ချက်ချလေ၏။

ခင်ဇော်နှင့်သက်ဝင်းတို့၏စိတ်တွင် ပိုင်ရှင်ရှိသည့်ပစ္စည်းဖြစ်လျှင် ကောက်ရသော်လည်း မယူထိုက်သည်ကို နားလည်ကြ၏။ သို့ရာတွင် အသီးသီး ငွေလိုနေသူများဖြစ်ကြ၍ မိမိတို့ယူထိုက်သည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကြသဖြင့် များပြားလွန်းသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း အညီအမျှဝေယူရန် ကျေနပ်သဘောတူညီကြလေ၏။

သက်ဝင်းမှာ ဝေစုရသူတို့အထဲတွင် ဝမ်းအသာဆုံးဖြစ်တော့၏။ ယခုမှပင် မူမူအား မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရန်အတွက် လှဲလိုက်လျှင်မျက်စိမှိတ်၍ အိပ်သောဘိမကလေး ဝယ်နိုင်ပေတော့မည်။

ခင်ဇော်မှာမူ မိမိ၏သံလမ်းပေါ်တွင်မောင်းသော ကစားစရာ မီးရထားစက်ခေါင်းနှင့်တွဲကို မိခင်ဖြစ်သူက ဈေးဘိုးမရှိ၍ ရောင်းပစ်လိုက်ရာ၊ ယခုမှပင် ပြန်၍ အစားဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

သက်ဝင်းသည် ဝေစုခွဲပြီး လူစုခွဲသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မဂိုလမ်းအရပ်ဆိုင်သို့ တန်းပြေးလေတော့၏။ သက်ဝင်းသည် ရှိသမျှငွေကို မိမိအတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှမကျန်ဘဲ အားလုံးဝယ်ချမ်းပစ်ရန် ရည်ရွယ်

ထားလေသည်။ အကယ်၍ မိမိအတွက် တစ်စုံတစ်ရာဝယ်မည် သို့မဟုတ် သုံးစွဲရန်ငွေချန်ထားမည်ဆိုပါက မိခင်မညွှန်မေတွေ့သွားလျှင် မေးလား မြန်းလား၊ စစ်လားဆေးလားနှင့် အကြပ်တွေ့နေမည်ကို ကြိုတင်၍ တွေးမိလေ၏။

သို့ဖြစ်၍ မူမူအတွက် ဘိုမကလေးဝယ်ပြီးသောအခါ ငွေပိုနေသေးရာ၊ ခင်မောင်ချိုနှင့်ညိုညိုတို့အတွက်လည်း အရုပ်စာအုပ်များ၊ ဒေါ်သန့်စင်အတွက် ဂျပန်နှင်းဆီပင်၊ ဦးကျော်မြင့်အတွက် ဆေးတန်သောက်ဆေးဗူးနှင့်ဆေးချေးချွတ်သော ကော်တန်ကလေးတစ်ခုဝယ်လေ၏။

မူမူမှာ သက်ဝင်းထံမှ ကတိထားရှိသည့်အတိုင်း ဘိုမကလေးမွေးနေ့လက်ဆောင်ရရှိသဖြင့် ဝမ်းသာမဆုံးနိုင်ခဲ့ပေ။ ဦးကျော်မြင့်တို့မှာလည်း မူမူအတွက် သက်ဝင်း၏ကတိတည်ခြင်းကို ဝမ်းမြောက်နေသဖြင့် သက်ဝင်းသည် ဘယ်ကငွေရလာ၍ ဤပစ္စည်းများကိုဝယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်နည်းဟု မတွေးမိဘဲရှိတော့၏။ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သက်ဝင်း၏မုန့်ဘိုးစုထားသည် ငွေဖြင့် ဝယ်ပေးခြင်းဖြစ်မည်ဟု ထင်စရာရှိ၏။ ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဒေါ်သန့်စင်အဖို့ သက်ဝင်းမှာ သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ဖြစ်နေပေ၏။

ဝေစုအသီးသီးရကြသည့်အနက် ပီတာမှာ သူခိုးရွှေရတပြုပြဆိုသလို လုပ်နေရာ သူ၏ဖခင်တွေ့သွားကာ “ဒီပိုက်ဆံ မင်းဘယ်ကရသလဲ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ပီတာအိတ်ထဲမှ ငွေများကိုနှိုက်ယူလိုက်ပြီးလျှင် “မင်းအဖို့ ငွေတစ်ဆယ်ဘဲတော်ပြီ၊ ကျန်တာငါယူမည်” ဟုဆို၍ ယူထားလိုက်၏။

ပီတာသည် မိမိ၏ဝေစုထဲမှ ဖခင်က မိုက်ကြေးခွဲခြင်းကို မကျေနပ်သော်လည်း ဘာမျှမပြောရဲဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ရလေ၏။

ပီတာ၏ဖခင်မှာ ဝက်ပေါင်ခြောက်နှင့်ဒိန်ခဲမစားရသည်မှာ နှစ်

ပရိစ္ဆေဒ အတန်ကြာပြီဖြစ်လေရာ၊ အကြိုက်စားလိုက်ဦးမည်ဟူသော စိတ် ကူးဖြင့် နောက်တစ်နေ့တွင် ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ကိုးလ်စတိုးသို့ သွားလေ ခ်။

ကိုးလ်စတိုးမှ ငွေကိုင်စာရေးကြီးသည် ကုန်ဘိုးချေသောငွေများ ကို သေချာစွာကြည့်ရှုစစ်ဆေးလက်ခံနေရာက ပီတာ၏ဖခင် ကုန်ဘိုးချေ သောငွေစက္ကူများ သွယ်သို့ရောက်လာရာတွင် မျက်လုံးများပြူးထွက်လှ မတတ်ကြည့်ပြီးသည့်နောက် ငွေလာပို့သော ကုန်ရောင်းစာရေးမကလေး အား "ဒီဝယ်သူကို ခဏစောင့်ထားဦး"ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ရဲဋ္ဌာနကို တယ်လီဖုန်းဆက်လိုက်လေ၏။

ငွေကိုင်စာရေးကြီးသည် ငွေများကို ရုတ်တရက်မအပ်သေးဘဲ မတ်စေတစ်စေ့ကို အောက်သို့တမင်ပစ်ချပြီး၊ မြင်လျက်နှင့် မမြင်ဟန် ဆောင်၍ရှာကာ အချိန်ဆွဲထားလေ၏။ ခဏအတွင်းမှာပင် ရဲမော်တော် ယဉ်တစ်စင်း ဆိုင်ရှေ့တွင်ဆိုက်လာပြီး ရဲအရာရှိနှစ်ဦး ဆိုင်တွင်းသို့ဝင် လာကြလေ၏။

ရဲအရာရှိကြီးသည် ငွေကိုင်စာရေးကြီးထံ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားရောက်ပြီး "ဂတ်ကို တယ်လီဖုန်းဆက်ခေါ်တာ ခင်ဗျားလား"ဟု မေး လိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့"

"ခင်ဗျားပြောတဲ့ ငွေစက္ကူတွေ ဘယ်မလဲ"

ငွေကိုင်ကြီးသည် ပီတာ၏ဖခင်ပေးသော ငွေစက္ကူများကို ရဲအ ရာရှိလက်သို့ ပေးအပ်လေ၏။ ရဲအရာရှိသည် ငွေစက္ကူများကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုပြီးနောက် ခေါင်းကိုသုံးလေးချက်ညိတ်လိုက်၏။ ထိုနောက်မှ "ဒီ ငွေဘယ်သူလာပေးသလဲ"ဟု မေးမြန်းလေသည်။

* ငွေကိုင်စာရေးကြီးက ပီတာ၏ဖခင်အား လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ရာ

ပီတာ၏ဖခင်မျက်နှာတွင် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူအရာများ ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။

“ဒီငွေတွေ ခင်ဗျားပေးသလား၊ ဒါတွေဘယ်ကရသလဲ” ဟု ရဲက စစ်ဆေးလေသည်။

“ကျွန်တော် သားလက်ထဲကရတာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့မဆိုင်ဘူး။ သူပေးတာ ဒီငွေတွေ အိမ်ကို သူ့ယူလာတာ. . .”

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျားသားကို ကျုပ်တို့စစ်ဆေးရလိမ့်မယ်၊ သူဘယ်မှာလဲ”

“အိမ်မှာ. . . လိုက်ခဲ့ပါ”

ပီတာဖခင်သည် ရဲအရာရှိများအား အိမ်သို့ခေါ်သွားပြီးနောက် ပီတာအားခေါ်၍ ပေးလိုက်၏။ ပီတာသည် ဖော်ကောင်မလုပ်တမ်း ကတိ ပြုထားသော်လည်း ရဲအရာရှိများကို မြင်ရသည့်အခါ တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့နေပြီး၊ ထိုငွေများကို ခင်ဇော်ယူလာပုံ ဝေစုခဲ့ကြပုံနှင့် မိမိတို့အဖွဲ့တွင် ပါဝင်သူအားလုံးတို့၏ နာမည်များကိုပါ ဖော်၍ပြလေ၏။

ရဲအရာရှိများသည် ပီတာအား ဆက်လက်စစ်ဆေးရန်ရှိသေးသည်ဆိုကာ ဂတ်သို့ခေါ်သွားကြလေ၏။ ထိုနောက် ရဲအရာရှိများသည် စုလတန်အိမ်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေးမေးမြန်းကြပြီး ခိုးရာပါပစ္စည်းမှန်း သိလျက်နှင့် လက်ခံမှုဖြင့် အရေးယူ၍ ဂတ်သို့ခေါ်လာခဲ့ကြလေ၏။

“ဒါကောက်ရလို့ယူတာဘဲ။ ခိုးတာမှ မဟုတ်ဘဲ” ဟု စုလတန်က ဆင်ခြေပေး၏။ “မင်းအဖေ အဖေတွေက ဒီလိုဘဲသင်ထားသလား၊ ဒီလိုဆိုရင် သူတို့က မင်းထက်ပိုပြီးမိုက်သေးတာပေါ့။ မင်းမှတ်ထား၊ ကောက်ရတဲ့ပစ္စည်းကို မယူရဘူး။ ပိုင်ရှင်ကိုပြန်ပေးရတယ်။ ပိုင်ရှင်ကမပေးဘဲယူတာ ခိုးမှုဘဲ. . .” ဟု ရဲအရာရှိများက စုလတန်အားပြောပြကြလေ၏။

ထိုနောက် စုလတန်အား အချုပ်ခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်ကြရာ၊

ဂတ်သို့လိုက်၍လာကြသော စူလတန်၏ အဖေ အမေနှင့် ညီအစ်ကိုမောင်
မိတ်ဆွား၏ငါးသံမာ ကျွတ်ကျွတ်ညံ့၍သွားလေ၏။

မကြာမီ စံရွှေနှင့်သံချောင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း
ရဲအရာရှိများက ဂတ်သို့ခေါ်လာကြပြန်လေ၏။ သူတို့၏မိခင်သည်လည်း
ရင်ပတ်စည်တီးနှင့် ဂတ်သို့ပါလာခဲ့၏။

ရဲအရာရှိများသည် လေးပွင့်ဆိုင်ဂိုဏ်းသားများကို ဖမ်းဆီးပြီး
သည့်နောက် ကျန်နှစ်ယောက်ကို ဆက်လက်အရေးယူရန် ခင်ဇော်၏အိမ်
သို့ လိုက်ကြပြန်လေ၏။

ခင်ဇော်တို့ မောင်နှမသုံးယောက်သည် အိမ်ရှေ့မှ ခပ်ပြင်းပြင်း
တံခါးခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရသည်တွင် မိမိတို့၏ဖခင် ဦးဘအေးပြန်
လာပြီဟူသော အထင်နှင့် ရုတ်တရက်ဝမ်းမြောက်သွားကြ၏။ ခင်ဇော်၏
အိမ်မခင်တင့်သည် တံခါးဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေးပြေးသွားကာ တံခါး
ဖွင့်လိုက်၏။ သို့ဖွင့်လိုက်ရာတွင် မိမိတို့မျှော်လင့်သကဲ့သို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ရဲနှစ်
ယောက်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးနေသည်ကို တွေ့ရသည်အခါ အံ့အားသင့်နေ
တော့၏။

“လူကြီးတွေရှိသလား... ” ဟု ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က စ၍
မေး၏။

“မေမေတော့ရှိတယ်... ” “ဖေဖေတခြားသွားနေတယ်” ဟု
ခင်တင့်ဖြေ၏။

“ရှိတဲ့လူဘဲ ခေါ်ပေးစမ်းပါ... ”

ရဲနှစ်ယောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အခန်းတွင်းသို့ ခြေ
လှမ်း၍ဝင်လိုက်ကြလေ၏။ ခင်တင့်လည်း “ခဏနေပါဦး၊ သွားခေါ်လိုက်
ဦးမယ်” ဟု ပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်ပြေးသွား၏။

ထိုအခိုက် ခင်ဇော်သည် အိမ်ခန်းတွင်းမှထွက်လာရာ ရဲနှစ်

ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ခြေလှမ်းများတန်းသွား၏။ ရင်ထဲ ကျောထဲကလည်း စိမ့်သွား၏။ သို့နှင့်ခင်ဇော်သည် သွားမည်အပြုတွင် ရဲတစ်ယောက်က သူ့အားခေါ်လိုက်၏။

“ခင်ဇော်ဆိုတာ မင်းလား။”

ခင်ဇော်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍ဖြေရန် အချိန်မရမီ သူ၏ မိခင်ဒေါ်အုန်းရင်မှာ ထွက်လာလေ၏။ ဒေါ်အုန်းရင်မှာ မျက်စေ့မျက်နှာ ပျက်လျက် မျက်နှာမှာလည်း သွေးမရှိတော့သကဲ့သို့ ဖြူဖြူလျော်လျော် ဖြစ်၍နေတော့၏။

“ဘာကိစ္စလဲရှင်. . . ကျွန်မယောက်ျား တစ်ခုခုဖြစ်လို့လား။”

“ခင်ဗျားယောက်ျားအတွက် လာတာမဟုတ်ဘူး. . . ဟောဒီသူ ငယ်ကလေးကို စစ်ဆေးစရာရှိလို့ပါ။ သူ့ကို ဌာနကို ခေါ်သွားရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မသားကလေး ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲရှင်. . . ”ဟု ဒေါ်အုန်းရင်က ရဲများအားမေးပြီး သားဘက်သို့လှည့်၍ “လူကလေး. . . အမေ့သား. . . ဘာမှုများကျူးလွန်မိခဲ့လို့လဲ လူလေးရယ်”ဟု မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဘဲ မေးလေ၏။

“ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ဘူး. . . သူတို့ပြောနေတာကိုလည်း ကျွန်တော်မသိဘူး. . . ”

ရဲအရာရှိတစ်ဦးက မှတ်စုစာအုပ်ကို ထုတ်၍ဖွင့်ကြည့်လျက်၊ “မင်းဟာ လူဆိုးကလေးတွေနဲ့ပေါင်းနေတယ်. . . ဒီလူဆိုးဂိုဏ်းထဲမှာ မင်းပါနဲ့အားလုံးခြောက်ယောက်ရှိတယ်။ နာမည်တွေကို နားထောင်”ဟုဆိုကာ စာအုပ်မှအမည်များကို ဖတ်ပြလေ၏။

“မင်း ဒီကောင်လေးတွေ သိတယ်မှတ်လား. . . ”

“ဟုတ်ကဲ့သိပါတယ်. . . ”

“အခု ပီတာ စုလတန် စံရွှေ သံချောင်းတို့လေးယောက် ဌာန

မှာရှိတယ်။ သူတို့ကို နံပါတ်အမှတ်အသားနဲ့ ပျောက်သွားတဲ့ငွေစက္ကူတွေ
တွေ့မှုနဲ့ အရေးယူထားတယ်။ ဒီငွေတွေပျောက်တဲ့သူကလည်း ခါးပိုက်နှိုက်
ခဲရတယ်လို့ ဂတ်မှာတိုင်ချက်ဖွင့်ထားတာကလည်း ရှိနေတယ်။ အဲဒီငွေ
တွေကို မင်းတို့ဝေယူကြတယ်မဟုတ်လား. . . ”

“အမလေး. . . ကျွန်မသားကလေးကို ဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့ရှင်. . .
ဒါမျိုး သူမလုပ်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်မသားကလေး မဟုတ်နိုင်ပါဘူးရှင်. . .
ရှင်တို့မှားနေပြီ. . . ”

ခင်ဇော်က ဘာလုပ်ရမည်မသိ။ ရဲအရာရှိပြောသည့်စကားများ
ထဲက မိမိ၏သူငယ်ချင်းများနဲ့မည်ကလွဲ၍ အခြားပြောစကားများကို ဘာမျှ
နားမလည်ဘဲရှိနေရှာ၏။

ရဲအရာရှိသည် ဒေါ်အုန်းရင်ပြောသည့်စကားများကို ဂရုစိုက်
နားထောင်မနေဘဲ ခင်ဇော်အား ဆက်၍မေးခွန်းထုတ်၏။

“ဒီငွေအိတ်ကို မင်းယူလာတယ်လို့ မင်းအဖော်တွေက သက်
သေထွက်ကြတယ်။ ဒီအတိုင်းအမှန်ဘဲလား။”

ခင်ဇော်မှာ ဒူးတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ရပ်တည်၍မရနိုင်တော့ဘဲ
ဒူးပျော့ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်၌ ထိုင်ချခိုက်တွင်ပင် မိမိ၏ပတ်ဝန်းကျင်ကို
ကျီးကန်းတောင်းမှောက်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ကယ်ဆယ်မည့်သူကိုရှာ
၏။ သို့သော် ကူညီနိုင်မည့်သူမပေါ်လား။ မိခင်မှာ ရှိုက်ကြီးတင် ချိုးချ
ငိုကြွေးနေလျက် အစ်မနှစ်ယောက်မှာလည်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဖက်လျက် တရွံ့ရွံ့နှင့်ရှိနေကြတော့၏။

“တို့မေးတာမြေစမ်းပါ. . . ဒီပိုက်ဆံအိတ်ကို မင်းဘယ်လိုရတာ
လဲ”

“ကျွန်တော်ကောက်ရတာပါ. . . ငွေကိုခွဲယူကြပါတယ်. . . ”

“ကဲ. . . အဒေါ်၊ ခင်ဗျားသားနဲ့အတူ ဌာနကိုလိုက်ခဲ့ပါဦး။

သူ့ကိုအမှုဖွင့်ပြီး အရေးယူရလိမ့်မယ်. . . ”

“အမလေး. . . ကျွန်မသား အပြစ်မရှိပါဘူး။ ဂတ်ကို မခေါ်ကြပါနဲ့၊ မလိုက်ပါရစေနဲ့။”

“အပြစ်ရှိတယ် မရှိတယ်ဆိုတာကတော့ ကလေးစစ်တဲ့ သမာဓိမြို့ဝန်ရုံးကျမှ ရှင်းတော့ပေါ့လေ. . . ၊ ကျုပ်တို့အဖို့ကတော့ တရားဥပဒေအတိုင်း အရေးယူမှာဘဲ”

“ဒေါ်အုန်းရင်သည် မိမိ၏သားကလေး တရားခံအဖြစ် ရုံးတရားခွင့်တက်ရမည့်အရေးကို မတွေးရဲအောင် ရှိသွားတော့၏။

“နောက်တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်. . . သက်ဝင်း ဒီအနားမှာဘဲ ပြောတယ်၊ သူ့ဘယ်မှာလဲ. . . ”

ခင်ဇော်သည် ဤအမေးကို ဖြေရကောင်းမကောင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ မိခင်ဒေါ်အုန်းရင်ကလည်း ဘာမျှမပြောလိုသဖြင့် သားကိုသာ အကဲခတ်နေမိ၏။

“သက်ဝင်းနေတဲ့အိမ် မင်းသိတယ်မဟုတ်လား. . . သိရဲ့သားနဲ့ မပြောဘဲထားရင် အပြစ်ရှိတယ်”

ခင်ဇော်လည်း မနေသာတော့ဘဲ သက်ဝင်းအိမ်ကို ညွှန်ပြလိုက်ရလေ၏။ ထိုအခါမှ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက သက်ဝင်းအိမ်သို့သွား၍ အခြားတစ်ဦးက ခင်ဇော်နှင့်သူမိခင်တို့အား ဌာနသို့ခေါ်သွားလေ၏။

သက်ဝင်းသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်လာသော ရဲအရာရှိကို တွေ့ရသည်တွင် မိမိအားတွေ့လို၍ လာသည်ဟုမထင်၊ မိခင်မညွှန်မေအား တွေ့ရန်လာသည်ဟု အောက်မေ့၏။

“ကျွန်တော်တို့အမေ မရှိဘူးခင်ဗျာ”

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“မောင်သက်ဝင်း”

“မင်းကိုစစ်ဆေးရအောင် လာတာဘဲ”

ထိုသို့ပြောသံကြားလိုက်ရသည်နှင့် သက်ဝင်းမှာ အာစေးထည့်ထားသလို စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ ရဲအရာရှိက ဦးစွာအစမေးသည့် မေးခွန်းများကို မည်သို့ဖြေရမည်မသိဘဲ ကြောင်ပြီးငေးကြည့်နေမိ၏။ မျက်စေ့ထဲတွင် စံရွှေ သံချောင်း၊ စူလတန်၊ ပီတာတို့၏မျက်နှာများပေါ်လာ၏။ သို့သော် ချစ်စရာကောင်းသော သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းအနေဖြင့် မမြင်ရတော့ဘဲ ခိုးဝှက်ဆိုးသွမ်းနေသူကလေးများအဖြစ် စရိုက်မှန်အတိုင်း မြင်မိပေ၏။

ရဲအရာရှိသည် သက်ဝင်းအား အဖြစ်အပျက် အကြောင်းအရာများကို အကုန်လုံးပြန်၍ပြောလေပြီးမှ သိလိုသောအချက်များကို မေးခွန်းထုတ်ရလေ၏။ သက်ဝင်းသည် မိမိထံသို့ ရဲအရာရှိများလာရောက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ကောင်းစွာနားလည်လာကာ ထိမ်ချန်လျှို့ဝှက်ခြင်းမရှိဘဲ ဖွင့်ပြောလေတော့၏။

“မင်း ဂတ်လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ မင်းကိုလိုက်ပြီး ကြည့်ရှုမဲ့သူ ဘယ်သူရှိသလဲ... မင်းအမေကော... ”

“ကျွန်တော့အမေ သူ့အသိတစ်ယောက်နဲ့ မန္တလေးကို လိုက်သွားတယ်၊ နှစ်ရက်လောက်နေ ပြန်လာမယ်”

“ဒီအိမ်မှာ မင်းတစ်ယောက်ထဲဘဲလား... မင်းကို ဘယ်သူကြည့်ထားသလဲ”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ကြည့်ရတာဘဲ”

“နို့ မင်းအတွက် ဂတ်လိုက်ပြီးပြောမဲ့ ဆိုမဲ့လူ မရွာနိုင်ဘူးလား”

“ဟိုနားမှာ ကျွန်တော့်အသိ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ဖေဖေ ဦးကျော်မြင့်တော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုချစ်ပါတယ်။ သူ့ကိုလိုက်ပြောပါ”

ရဲအရာရှိသည် မောင်သက်ဝင်း၏ သွက်လက်ချက်ခြာပုံကို နှစ်

သက်သဘောကျမိသလောက်၊ မိဘအုပ်ထိန်းမှု ကောင်းစွာမခံရသည့်အဖြစ်ကို ကရုဏာသက်မိလေ၏။ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် ထိုသို့ အုပ်ထိန်းခြင်းကင်းသဖြင့် ဖြစ်ရသည်မှာ များသည်ကိုလည်းတွေးမိလေသည်။

သို့နှင့် သက်ဝင်းနှင့်ရဲအရာရှိတို့ ဦးကျော်မြင့်အိမ်သို့ ရောက်လာကြရာ ရှေးဦးစွာ မိုးကြိုးကပြေးလာ၍ နှုတ်ဆက်ဟောင်လျက် ခင်မောင်ချို၊ ညိုညိုနှင့်မူမူတို့ ထွက်လာကြပြီး သူတို့နောက်က ဒေါ်သန့်စင်ပါလာလေ၏။

ရဲအရာရှိသည် ဒေါ်သန့်စင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီးလျှင် “ဒီကလေးအတွက် တိုင်ပင်စရာကိစ္စကလေးတစ်ခုရှိလို့ လာပါတယ်. . . ခွင့်ပြုပါ” ဟု ပြောပြလေ၏။

“လာပါ. . . လာပါ. . . အတွင်းခန်းဝင်ပါ”

ဒေါ်သန့်စင်က ရှေ့ဆောင်ခေါ်သွား၍ အခန်းထဲရောက်ကြသောအခါ ဦးကျော်မြင့်ပါလာလေသည်။ ချိုချိုတို့မောင်နှမသုံးယောက်နှင့် မိုးကြိုးတို့မှာ အထဲသို့မဝင်ရဲကြဘဲ အခန်းပြင်မှ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားစွာ ကြည့်နေကြ၏။

ရဲအရာရှိသည် ဦးကျော်မြင့်နှင့် ဒေါ်သန့်စင်တို့အား အဖြစ်အပျက်ကို အတိုချုံး၍ အစီရင်ခံလေသည်။ ဒေါ်သန့်စင်သည် သက်ဝင်းအား ပခုံးပွေ့လျက်ဖက်ထားရင်း နားထောင်နေရာမှ မျက်ရည်များလည်လာတော့၏။

“ဒီကလေးအပေါ်မှာ အမှုဖွင့်ရမှာဖြစ်နေတော့ အရွယ်မရောက်သေးသူမို့ သူ့အတွက် တာဝန်ယူနိုင်မဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဂတ်လိုက်ဖို့ လိုနေပါတယ်. . . သူ့အမေလည်း မရှိဘူးတဲ့”

“အို. . . ဒီကလေးအတွက် ကျုပ်တို့အာမခံပါမယ်၊ အမှုကတော့ ရဲအရာရှိကြီးပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်ပေါ့လေ. . . ဒါပေမဲ့

သူကလေးတစ်ယောက်ဟာတော့ လူကောင်းကလေးဆိုတာ ရဲရဲကြီးအာမခံရဲပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့သားအရင်းနဲ့ မခြားပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အင်မတန်ချစ်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ” ဟု ဦးကျော်မြင့်က ထောက်ခံလေသည်။

“ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်” ဟု ရဲက ပြန်ပြောပြီးနောက် သက်ဝင်းဘက်သို့လှည့်၍ “ရုံးတင်အမှုစစ်တဲ့အခါ အခုလို မင်းဘက်က ထောက်ထောက်ခံခံပြောမည့်သူရှိနေရင် မင်းအဖို့တော့ သက်သာစရာရှိတယ်” ဟု ပြောပြလေ၏။

သက်ဝင်းက ဘာမျှမပြောဘဲ ငေးသာကြည့်နေမိ၏။

“ကဲ. . . ခဏစောင့်ပါဦး၊ အဝတ်လဲလိုက်ပါဦးမယ်” ဟု ဦးကျော်မြင့်နှင့်အတူ ရဲအရာရှိနောက်သို့ ပါသွားလေ၏။

ဒေါ်သန်းစင်နှင့် ချိုချိုတို့မောင်နှမသုံးယောက်သည် ရဲအရာရှိနောက်မှလိုက်သွားကြသော မောင်သက်ဝင်းနှင့်ဦးကျော်မြင့်ကို အိမ်ရှေ့မှ ထွက်၍ မျှော်ကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်လျက် ကျန်ရစ်တော့သည်။ မူမူကား မိမိ၏အချစ်တော် သက်ဝင်းအတွက် ပို၍စိတ်ထိခိုက်ကာ တရှဲ့ရှဲ့ငိုမိလေ၏။

“ပုလိပ်တွေ ဘာပြုလို့ဖမ်းသွားတာလဲ မေမေ. . . သူ့ကို ထောင်ချမလို့လား၊ သူဟာ လူကောင်းပါလို့ မေမေတို့က ပုလိပ်ကိုမပြောလိုက်ဘူးလား. . .” ဟု မူမူက တတွတ်တွတ်ပြောနေလည်း ဒေါ်သန်းစင်မှာ မည်သို့ပြောရမည် မသိဘဲရှိ၏။

“သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲမေမေ. . .” ဟု ခင်မောင်ချိုကမေး၏။

“အမှုတစ်ခုထဲမှာ သူပါနေလို့ သူ့ကိုစစ်ဆေးရအောင်ခေါ်သွားတာပါ”

“ဒါဖြင့် သူပြန်လာမှာပေါ့နော်. . .” ဟူသော စကားကလေးသာ တစ်ချက်တစ်ချက် အသံထွက်ပေါ်လာပေ၏။

တစ်နာရီနီးပါးကြာသွားသည့်နောက် ဦးကျော်မြင့်နှင့်မောင်သက်ဝင်းတို့ ပြန်လာကြလေသည်။ မူမူမှာ ဝမ်းသာမဆုံးဘဲ "ဖေဖေတို့ပြန်လာပြီ" ဟု အော်နေလေ၏။

မူမူ၏ အသံကြားရသဖြင့် ဒေါ်သန့်စင်လည်း အိမ်ထဲမှအပြေးကလေးထွက်လာခဲ့လေသည်။ ကလေးများသည် ဦးကျော်မြင့်နှင့် မောင်သက်ဝင်းတို့အား တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ ဝိုင်းဝန်းမေးကြလေ၏။

"နောက်မှမေးကြပါဦးကွယ်၊ မောင်သက်ဝင်းစိတ်မကောင်းဖြစ်နေတုန်းအခါမှာ စိတ်မောအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့" ဟု ဦးကျော်မြင့်က ကလေးတွေများအား တောင်းပန်ပြီး မောင်သက်ဝင်းအား ထမင်းစားခန်းသို့ခေါ်သွား၏။ ဒေါ်သန့်စင်လည်း လိုက်သွားလေသည်။ ကလေးများက မိဘ၏မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကိုခတ်ကာ ဖာသာနေခဲ့ကြ၏။

"ကဲ မသန့်. . . မောင်သက်ဝင်းကို သူ့အမေပြန်မလာမချင်း အိမ်မှာထားမှဖြစ်မယ်. . ." ဟု ဦးကျော်မြင့်က ပြောလိုက်၏။

"မညွန့်မေဟာ ကလေးတစ်ယောက်ထဲထားခဲ့တာများ အံ့ဘဲ အံ့ပါရဲ့၊ တကယ်ဆို အခုလိုသွားမယ်ဆိုရင် ဒီကိုအပ်သွားဘို့ကောင်းပါတယ်၊ မိဘအုပ်ထိန်းမကောင်းလို့ အခုလိုဖြစ်ရတာ" ဟု ဒေါ်သန့်စင်ကဆိုသည်။

"နောက် ဒီလို ကျွန်တော်ဘယ်တော့မှ မလုပ်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော့မှာ အဖေရှိရင် ဒီလိုဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး. . . အမေက ကျွန်တော့ကို နည်းနည်းမှမချစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မရှိရင် သူ့ကြိုက်မှာဘဲ. . . ကျွန်တော် အမေဆီပြန်မနေချင်တော့ဘူး. . ."

"အေးကွယ်. . . အဲဒါ နောက်တော့ ကြည့်လုပ်တာပေါ့"

နောက်တစ်နေ့တွင် ခင်ဇော်၏အဖေ ဦးဘအေးလည်း ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ဒေါ်အုန်းရင်လည်း သားဖြစ်သူအမှားပြစ်နေ

သဖြင့် ဘာမှမကြံတတ်တော့ဘဲ၊ ဦးဘအေးထံ သံကြိုးရိုက် အကြောင်း ကြားလိုက်ရလေသည်။

“မောင်ခင်ဇော် အဖမ်းခံနေရသည်၊ အမြန်ပြန်လာပါ” ဟူသော သံကြိုးကို ရသည်နှင့် ဦးဘအေးလည်း မယားအပေါ်၌ ဒေါသကိုမေ့လျက် သား၏ သံယောဇဉ်ဖြင့် အမြန်ပြန်လာခဲ့ရတော့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဒေါ်အုန်းရင်သည် ထုံးစံအတိုင်း ငိုလားရယ်လား လင်ယောက်ျားအပေါ်တွင် အပြစ်တင်လားလုပ်နေရာ ဦးဘအေးက “ကဲ ဒါတွေအသာထားစမ်းပါ၊ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ပြောပြစမ်း ပါဦး” ဟု အပိုတွေ စကားကြောရှည်နေခြင်းကို ပြတ်အောင်လုပ်လိုက်ရ လေ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်သားကိုမေးပေတော့”

မောင်ခင်ဇော်မှာ အာမခံနှင့်နေရသဖြင့် အိမ်မှာပင်ရှိနေလေ သည်။ သူ့အမူအရာမှာ ဖခင်ပြန်၍လာခြင်းကို အမများလောက် ဝမ်းသာ ပုံမရချေ။

ခင်ဇော်သည် မိမိလုပ်သမျှဖြစ်ခဲ့သမျှတို့ကို မကြောက်မရွံ့ပြန် ၍ပြောပြလိုက်လေသည်။

“မင်း သူတစ်ပါးပစ္စည်းကောက်ရရင် ဂတ်အပ်ရမယ်၊ ယူထား ရင် ခိုးရာရောက်တယ်ဆိုတာ သိသားဘဲမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ကို အပြစ်ပြောမနေပါနဲ့တော့၊ ဒါတွေဟာ ဖေဖေတို့ မေမေတို့ မကောင်းလို့ဖြစ်ရတာဘဲ”

“သားသမီးမကောင်း မိဘခေါင်းပေါက်ွာ၊ ငါရှိရင် ဒီလိုဘာဖြစ် မလဲ”

“အဖေရှိနေကတည်းကလည်း ကျွန်တော်အိမ်မပျော်ဘဲ ထင်ရာ လျှောက်လုပ်ချင်နေတာ”

“ကဲ ကဲ ပြီးတာတွေ ထားလိုက်တော့၊ အခု ငါပြန်လာပြီ၊ ငါ့တာဝန်ကို ငါယူမယ်၊ မအုန်းရင်ကလည်း အရင်လိုလုပ်မနေနဲ့ ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ကြည့်ရမယ်”

“ကျုပ်အပြစ်ထက် ရှင့်အပြစ်က ပိုများနေတာပါတော်ရယ်”

“ပြောနေရင်းဘဲ မင်းဟာ အတော်ခက်တယ်၊ ဒီလိုဟာတွေ ကြောင့် ဆူပွက်၊ ဆူပွက်နဲ့ အိမ်ဟာ မသာယာဖြစ်တာ”ဟု ဦးဘအေးက ပြောလိုက်ပြီးမှ “ကဲ. . . မင်းကေားအတိုင်းဘဲ မင်းဘက်က နည်းနည်းကလေးဘဲ ရှိတယ်ဆိုတဲ့အပြစ်ကို မင်းကပြင်၊ ငါကလည်း တာဝန်ပျက်ကွက်တာတွေ ငါပြင်မယ်၊ လောလောဆယ်အရေးကြီးဆုံးကတော့ ခင်ဇော်ကို အမှုကလွတ်အောင် ကြိုးစားရမဲ့အလုပ်ဘဲ”ဟု ပြောပြလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ တရားခံအဖြစ် စွဲဆိုထားခံကြရသော ကလေးခြောက်ယောက်စလုံးနှင့် သက်ဆိုင်ရာလူများမှာ နေ့စဉ်စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေကြရတော့သည်။ ပီတာ၏ဖခင်ဆိုလျှင် သားဖြစ်သူ၏ဝေစုထဲက ခွဲယူသုံးစွဲမိသဖြင့် သူပါ အမှုပတ်နေပေသေးသည်။

သက်ဝင်းမှာ ကူညီစောင့်ရှောက်မည့်သူများကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရရှာသည်။ ဖြစ်မိသမျှတို့ကိုလည်း ဝမ်းနည်းလျက် နောင်တရရှိကာ ရှေ့အဖို့ မိမိ၏အနေအထိုင် အပြုအမူတို့ကို ပြုပြင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားရင်း မိခင်မညွန့်မေပြန်အလာကို မျှော်နေမိသည်။

သို့သော် မညွန့်မေပြန်ရောက်လာ၍ ဒေါ်သန့်စင်က သက်ဝင်းအမှုကို ပြောပြသောအခါ “ဒီလိုဖြစ်တာဘဲ ကောင်းတယ်၊ အမလေး. . . သနားလိုက်တာ၊ အမေကို တစ်သက်လုံး ဒုက္ခလာပေးတဲ့သား၊ ထောင်ကျရင်ကောင်းတယ်”ဟု ပြောရာ၊ ဒေါ်သန့်စင်မှာ လွန်စွာအံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဒီလိုမပြောပါနဲ့ မညွန့်မေ. . . ဒါကလေးအပြစ်ချည်း မဟုတ်ပါ

ဘူး။ ကလေးက ကလေးကောင်းကလေးပါ။ အမေက ပစ်စလက်ခတ်ထား
လို့ အခုလိုဖြစ်ရတာလည်း ပါပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့လေ. . . ဒေါ်ဒေါ်လောက် ကျွန်မက သားသမီးအ
ပေါ် အအုပ်အထိန်းမကောင်းလို့ ကျွန်မသားဟာ ဒေါ်ဒေါ်သားသမီးတွေ
လို မလိမ္မာဘူးလို့ ပြောချင်တာပေါ့လေ”

“အို. . . ဒီလိုနှိုင်းယှဉ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အခု မညွန့်မေ
ကလေးတစ်ယောက်တည်းထားပြီး ခရီးထွက်သွားတာကို ပြောတာပါ။
အခုလိုအမှုဖြစ်တုန်းမှာ ဒီကလို ကလေးကိုခေါ်ထားမဲ့ လူသာမရှိရင် ဘယ်
လိုဖြစ်နေမလဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“ကောင်းပါတယ်ရှင်. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ တစ်သက်လုံး
သာခေါ်ထားပါ။ သူ့လည်း သားရယ်လို့မတော်ချင်ပါဘူး”

ဒေါ်သန့်စင်သည် မညွန့်မေအား အတန်ငယ်စိတ်ဆိုးမိသော်
လည်း စိတ်ကိုထိန်းထားနိုင်ပေ၏။

“မညွန့်မေက ကိုယ့်ဟာကိုယ် ထင်ရာသွားလာနေချင်တိုင်း သူ
ကိုသားမတော်ချင်လို့ မဖြစ်သေးဘူး။ အမှုစစ်တဲ့အခါမှာ မိဘအုပ်ထိန်း
သူများကိုယ်တိုင် ရုံးကိုလိုက်ရမှာရှိတယ်။ ဒီအတောအတွင်းတော့ မောင်
သက်ဝင်းကို ကျွပ်တို့ကဘဲ ခေါ်ထားပါ့မယ်”

ဒေါ်သန့်စင်လည်း စကားကိုအဆုံးသတ်ပြောလိုက်ကာ မညွန့်
မေထံမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ အမှုကို ရဲအဖွဲ့က လူငယ်များကျူးလွန်
သော ရာဇဝတ်မှုများကို စစ်ဆေးရသည့် သမာဓိမြို့ဝန်ရုံးသို့ပို့လိုက်ရာ
ဆိုင်ရာက အမှုစစ်ဆေးရန် ရက်သတ်မှတ်ပေးလိုက်ပြီးလျှင် ထိုနေ့တွင်
ကလေးခြောက်ယောက်စလုံးနှင့်တကွ မိဘများပါ ရုံးသို့လာရန် ဆင့်ခေါ်
လိုက်လေ၏။

စံရွှေနှင့်သံချောင်းတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ရဲဘက်က အမျိုး

မို့လိုက်လံစစ်ဆေးနေသည်ကို သိရသည့်အတွက် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်၍
 နေကြတော့၏။ ပီတာနှင့်စူလတန်တို့မှာမူ ပို၍ ဆိုးသွမ်းသူကလေးများဖြစ်
 ကြရာ၊ အပြစ်ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့သလောက် ကြောက်ရွံ့ကြသော်
 လည်း ဘာမှုရမှာလည်းဆိုသည့် မိုက်သွေးကလေးများပြုကာ ပမာမခံလုပ်
 ချင်ပုံ ရကြ၏။

အမှုစစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုသည့်နေ့မှာ ရုံးသို့ တရားခံကလေးများနှင့်
 တကွ သူတို့၏မိဘများပါ ရောက်နေကြသည့်ပြင် ပိုက်ဆံအိတ်ကျပျောက်
 သောသူ၊ ဆူးလေစတိုးမှ ငွေကိုင်စာရေးကြီး၊ မုန့်နှင့်ပိုက်ဆံအလှခံရဘူး
 သော ဝယာကြော်ကုလား၊ အရပ်လူကြီး၊ အမှုလိုက်ရဲများပါ သက်သေခံရန်
 ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဒေါ်သန့်စင်တို့သည် မောင်သက်ဝင်းအားရုံးသို့
 ခေါ်လာပြီး မညွန့်မေ၏လက်သို့ အပ်၍ပြန်သွားကြလေ၏။

ကလေးမိဘများမှာ သူ့သားကြောင့် ငါ့သား ဒီလိုဖြစ်သည်ဟု
 အပြစ်ရှာသည့်အနေမျိုးဖြင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်နှာချင်းမ
 ဆိုင်ချင်သလို တွဲထိုင်ရန် လူချင်းအဖက်မတန်သလို ခပ်ခွာခွာ ခပ်တန်း
 တန်းလုပ်နေကြ၏။

သူတို့အားလုံး ရုံးခန်းအပြင်မှ စောင့်နေကြရလေရာ၊ ရဲအစောင့်
 အရှောက်နှင့်တကွ လက်ထိတ်တန်းလန်းနှင့် တရားခံများအား ခေါ်လာ
 ကြပြန်ခေါ်သွားကြနှင့် မိမိတို့ရှေ့မှဖြတ်၍၊ ဖြတ်၍ သွားကြသည်ကို တွေ့
 ကြရသောအခါ ကလေးများမှာ သူတို့လို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင် ထောင်ချခံ
 ရမှာလားဟု တွေး၍ အသဲထိတ်နေကြတော့သည်။

ခဏကြာလျှင် ရုံးခန်းရှေ့သို့ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး လက်
 ထဲရှိ စာရွက်ကိုကြည့်၍ နာမည်များကိုခေါ်လေသည်။

မောင်သံချောင်း၊ မောင်စံရွှေ၊ ပီတာဂျွန်ဆင်၊ စူလတန်အာမက်၊

မောင်ခင်ဇော်၊ မောင်သက်ဝင်း...။

ထို့နောက် မိဘတို့၏ နာမည်များကိုခေါ်ရာ အားလုံး ရုံးထဲသို့
ဝင်သွားကြလေ၏။

ရုံးခန်းအတွင်းရှိ တရားခွင်တွင် အမှုစစ်ဆေးကြမည့် တရားသူ
ကြီးနှစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ထိုင်လျက်ရှိကြ၏။ ထိုသုံးဦးစလုံးမှာ
ကလေးများ၏ အမှုအခင်းကို စစ်ဆေးရသော သမာဓိမြို့ဝန်များဖြစ်ကြ
လေသည်။ အမှုစစ်ဆေးသော ရဲအရာရှိများသည်လည်း သမာဓိမြို့ဝန်
များရှေ့တွင်ရပ်ကာ အမှုတွဲများတင်ပြလျက်ရှိသည်။

သမာဓိမြို့ဝန်အကြီးဆုံးသည် အမှုတွဲစာအုပ်များကို စစ်ဆေးနေ
ခိုက်တွင် တစ်ခန်းလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိကြသည်။ ထို့နောက်
သမာဓိမြို့ဝန်အကြီးဆုံးသည် တရားခံများအားကြည့်ပြီးနောက် ခင်ဇော်
ကို စ၍ခေါ်လေသည်။

“မောင်ခင်ဇော်... မင်းဟာ ငွေပါတဲ့ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခု
ကောက်ရထားတာ ပြန်မပေးဘဲ ဝှက်ထားတယ်ဆိုတာ မှန်သလား...”

“မှန်ပါတယ်”

“ဒီငွေတွေ မင်းတို့ခြောက်ယောက် ဝေစုခွဲယူကြတယ်လို့ဆိုတာ
ကော မှန်သလား”

တရားသူကြီးက ကျန်ငါးယောက်ကို တစ်ယောက်စီ “မှန်သ
လား”ဟုမေးရာ အားလုံးကပင် “မှန်ပါတယ်”ဟု ဝန်ခံကြသည်။

“အဲဒါဖြင့် အပြစ်ရှိတယ်”ဟု တရားသူကြီးကဆိုလိုက်ရာ တရား
ခံခြောက်ဦးစလုံး တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

တရားသူကြီးက ဆက်လက်၍ “လူတစ်ဦးတစ်ယောက် ကုပျောက်
တဲ့ ပစ္စည်းမှန်နေလျှင် ပိုင်ရှင်ရှိတယ်ဆိုတာသိရမယ်။ ပိုင်ရှင်ရှိတဲ့ပစ္စည်းကို
ယူဝှက်ထားရင် ခိုးမှုကျူးလွန်ရာရောက်တယ်။ ဒီလိုယူထားခြင်းဟာ မှား

တယ်ဆိုတာ သိတယ်ဟုတ်လား"ဟု မေး၏။

"သိပါတယ်"ဟု ခင်ဇော်ကဖြေ၏။

"မောင်သက်ဝင်း... မင်းကောမှားတယ်ဆိုတာ သိရဲ့လား"

"သိပါတယ်... နောက်ကို မမှားတော့ပါဘူး... "

"ပီတာဂျွန်ဆင်... မင်းကောဘာပြောမလဲ"

"အဲဒါ... မမှားဘူး၊ ကောက်ရတာ ခိုးတာမှမဟုတ်ဘဲ အပိုင်ရ ထိုက်တာဘဲ"

သမာဓိမြို့ဝန်ကြီးသည် မျက်နှာကို တင်းတင်းထားလိုက်လေ သည်။

"ကောက်ရတာဟာ ပိုင်တာမဟုတ်ဘူး... ပီတာ ဒီရှေ့ကိုလာ စမ်း... နားထောင်၊ မင်းကို ငါငွေတစ်ဆယ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့ မင်းက ယူထွက်သွားပြီး ကျပျောက်ခဲ့တယ်။ ဒါကိုကောက်ရတဲ့သူက ပိုင် ရှင်ကိုပြန်ပေးဘို့ မကြိုးစားဘဲ သိမ်းထားလိုက်တယ်။ သူကောက်ရလို့ ယူထားလိုက်တဲ့အတွက် မင်းပိုက်ဆံကို မင်းပြန်ရထိုက်သေးသလား... "

"ဒီငွေတစ်ဆယ်ဟာ ကျွန်တော်ပေးတဲ့ငွေဘဲ။ သူပေးတာမှမဟုတ် ဘဲ။ ကျွန်တော်ပိုင်တာ။ ကျွန်တော်ပြန်ရ ထိုက်တာပေါ့"

"ဒီလိုဆိုရင် သူယူတာမှားတာပေါ့"

"တကယ်လို့ သူ့ကိုမိရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ"

"သူ့ကို ဆုံးမရမှာဘဲ။ ကျွန်တော်တွေ့ရင် ကျွန်တော်ဆွဲထိုးမှာဘဲ"

"ကောင်းပြီ... မင်းနေရာပြန်သွား၊ စုလတန်ကော"

"မှားပါတယ်"

"မောင်စံရွှေ"

"မှားပါတယ်"

"မောင်သံချောင်း"

သံချောင်းမှာ အလုံးထဲတွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်၍ ဘာမျှမဖြေနိုင်၊
ကြောက်ရွံ့ပြီး တရွံ့ရွံ့ငိုနေတော့၏။ သို့ဖြစ်၍ သံချောင်း၏မိခင်က ဝင်၍
"အခုတော့ မှားမှန်းသိပါပြီ"ဟု လျှောက်ထားလိုက်ရလေ၏။

တရားသူကြီးသည် သံချောင်း၏မိခင်ကို စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်
၏။

□□□

“ဒီကလေးတွေ အခုလိုဖြစ်ရတာဟာ ကလေးမိဘတွေက ပေါက်လွှတ်ပဲစားထားလို့ဖြစ်ရတယ်. . . ။ ဒီလိုပေါက်လွှတ်ပဲစားထားတဲ့ မိဘတွေကို ဥပဒေအရ အရေးယူတရားစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ သတိပေးလိုက် တယ်”

ထိုနောက် တရားသူကြီးသည် စာရွက်စာတမ်းများကို လျှောက် ရှိဖတ်ကြည့်ပြန်လေသည်။

“မောင်ခင်ဇော်နဲ့ မောင်သက်ဝင်းတို့ဟာ ကျောင်းနေတဲ့ကလေး တွေဖြစ်ကြတယ်။ သူတို့ဆရာများရဲ့ အစီရင်ခံစာအရဆိုရင် ဆိုးနေတဲ့ ကလေးစားတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့မိဘများဟာ အိမ်တွင်းရေးကို သာယာအောင်မလုပ်ကြလို့ ကလေးတွေပျက်စီးရတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီက လေးနှစ်ယောက်ကို အထူးစဉ်းစားပြီး စီရင်ချက်ချရလိမ့်မယ်”

ရုံးခန်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် တရားသူကြီး၏စီ ရင်ချက်ကို နားစွင့်နေကြလေ၏။

“မောင်ခင်ဇော်ဟာ အိမ်မှာမပျော်တဲ့အတွက် အိမ်ကိုမကပ်ဘဲ မသင့်တော်တဲ့အပေါင်း အဖော်များနဲ့တွေ့ပြီး အခုလိုဖြစ်ရတာ ထင်ရှား တယ်။ ဒါကြောင့် မောင်ခင်ဇော်မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုလို့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူလိုဘဲ အိမ်မှာမပျော်ကြသူတွေ အမြောက်အမြားရှိကြတာဘဲ။ ဒါပေမဲ့

ပေပေတေတေ မနေကြပါဘူး၊ ဒါကြောင့် မောင်ခင်ဇော်ကို လူကောင်းကလေးတစ်ယောက်ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်. . . ”ဟု ဆိုပြီးနောက်. . .

“ကဲ မောင်ခင်ဇော်. . . မင်းတစ်နှစ်အတွက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေပါမယ်လို့ ကတိပေးမလား. . . ၊ ဒီလိုဆိုရင် မင်းကိုလွှတ်လိုက်မယ်”ဟု မေးမြန်းကြည့်လေ၏။

“ကျွန်တော်အိမ်မှာ မနေချင်ဘူး. . . ၊ အရင်ကအတိုင်း စိတ်ညစ်စရာတွေ တွေ့ရပြီးထွက်ပြေးဖြစ်မှာဘဲ”

တရားသူကြီးသည် တစ်စားပွဲတည်း အတူတူထိုင်နေသူများနှင့် အတန်ကြာတိုင်ပင် နှီးနှောနေရလေသည်။

“ကောင်းပြီ. . . မောင်ခင်ဇော် အိမ်ပြန်မနေလိုရင်လည်း ရန်ကုန်မှာမထားဘဲ ရပ်ဝေးမှာရှိတဲ့ သင်တန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ခြောက်လစမ်းပြီးထားကြည့်ရလိမ့်မယ်. . . ”

မောင်ခင်ဇော်အဖို့ သင်တန်းကျောင်း၏အဓိပ္ပါယ်ကို ကောင်းစွာနားမလည်သော်လည်း၊ ဦးဘအေးနှင့်ဒေါ်အုန်းရင်တို့မှာ ထိုစကားကိုကြားရလျှင် သားအတွက် သောကမီးတောက်လောင်သွားလေတော့၏။

“အရှင်ဘုရား. . . ကျွန်မသားလေးကိုတော့ ကလေးထောင်မပို့ပါနဲ့ဘုရား. . . သူ့အဖေလည်း ရောက်လာပါပြီ၊ ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်းထိန်းပါ့မယ်. . . ”ဟု ဒေါ်အုန်းရင်က အသနားခံလေ၏။

“အရှင်ဘုရားဆိုတဲ့စကား၊ ကလေးထောင်ဆိုတဲ့စကားမျိုးတွေ မသုံးကြပါနဲ့. . . ”ဟု တရားသူကြီးက တားမြစ်လိုက်ပြီးနောက် “အခုအတိုင်း သူ့အိမ်မှာထားလို့ မဖြစ်ဘူး. . . ၊ သင်တန်းကျောင်းကို ပို့လိုက်ရင် ကျိုးနွံသွားမယ်. . . ခြောက်လအတွင်းမှာဘဲ ကျောင်းအုပ်ရဲ့ ထောက်ခံချက်ကောင်းရင်လည်း ပြန်ပို့မှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့နဲ့တော်မဲ့အိမ်ကိုသာ ပို့နိုင်မယ်. . . ၊ ဒီကိစ္စမှာ မိဘရဲ့ချွတ်ယွင်းချက်တွေ ပြင်ဘို့လည်း လိုသေး

တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ဖက်က ဝတ္တရားကိုလည်း ကျေပွန်ပါစေ”

“ဟုတ်ကဲ့”ဟု ဦးဘအေးက ကတိပေး၏။ ဒေါ်အုန်းရင်မှာမူ ကား သားကလေးနှင့် ရေခြား၊ မြေခြားခွဲရတော့မည်ကို သိရ၍ တနှံ့နှံ့ငို နေတော့၏။

“မောင်ခင်ဇော် ဝေစုခွဲယူတဲ့ငွေကို ဦးဘအေး၊ ဒေါ်အုန်းရင်တို့ က အလျော်ပေးရမယ်”

“ကောင်းပါပြီ”

“ကဲ... မောင်ခင်ဇော် မင်း ခြောက်လလောက် အကြာမှာ လူကောင်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လာတာ မြင်ရပါစေကွယ်... ”ဟု တရားသူကြီးကပြော၍ အပြီးတွင် မောင်ခင်ဇော်အား ရဲသားတစ်ဦးက ခေါ်သွားလေတော့ရာ၊ ဒေါ်အုန်းရင်၏ငိုသံမှာ နှုံးခန်းတစ်ခုလုံး ပွက်ပွက် ညံ့၍ သွားလေတော့၏။

အခြားကလေးများ၏မိဘများမှာ မိမိတို့၏သားသမီးများကို လည်း ယခုအတိုင်း အပြစ်ပေးတော့မှာဘဲဟု ကြိုတင်ပူဆွေးကာ ရင်ထဲ တွင် ဖို့လှိုက်နေကြတော့၏။

သက်ဝင်းအလှည့်သို့ ရောက်လာလေပြီ။

တရားသူကြီးသည် သက်ဝင်း၏အမှုတွဲစာရွက်များကို ပြန်လှန် ကြည့်ကာ သူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ကရုဏာလွမ်းလျက်ရှိလေ၏။ သက်ဝင်း နှင့် ခင်ဇော်မှာမတူ။ ခင်ဇော်မှာ မိဘအုပ်ထိန်းထားသည့်အထဲက အိမ်မ ကပ်သူဖြစ်၏။ သက်ဝင်းမှာမူ မိခင်ကိုယ်တိုင်က ပစ်စလက်ခတ် ထား သဖြင့် လေနေခြင်းဖြစ်ရသည်ကို တရားသူကြီးလည်း ကောင်းစွာသိလေ၏။

“မညွန့်မေ... ဒီကလေးကို ကလေးသူငယ်များအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ၃၄အရ ခံဝန်ချုပ်နဲ့ အုပ်ထိန်းထားရလိမ့်မယ်... ”

“ကျွန်မ ဒီကလေးအတွက် တာဝန်မယူနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်မ သူ့ကို

မနိုင်ပါဘူးရှင်”

“ဘယ်နှယ်တုန်း. . . ကိုယ့်သားသမီးဘဲဟာ. . . ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရ မဲ့တာဝန်ရှိတယ်”

“ကျွန်မလည်း မထိန်းနိုင်၊ မကျွေးလည်း မကျွေးနိုင်ပါဘူး. . . ဝိမှာ မနေနိုင်လို့ တောကိုပြောင်းတော့မလို့ပါ. . . ၊ သူလည်းမခေါ်နိုင်ဘူး ဘုရား”

တရားသူကြီးသည် မောင်သက်ဝင်းဘက်သို့ လှည့်၍. . . “ကဲ မင်းအမေပြောတာတွေ ကြားပြီလား. . . မင်းဘယ်လိုသဘောရသလဲ”ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့အမေကို ဘာမှဆန့်ကျင်ဘက် မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ဝါပေမဲ့ အမေကလက်မခံရင် သင်တန်းကျောင်းကိုဘဲ ကျွန်တော်သွားရမှာ လား. . . ”ဟု သနားစွာဖွယ် ပြန်၍ပြောရှာလေသည်။

“မင်းကို သင်တန်းကျောင်းမပို့ပါဘူး၊ ထောက်ခံချက်တွေ ကောင်း ပါတယ်၊ ဝါပေမဲ့ တစ်နေရာကိုတော့ ပို့ရလိမ့်မယ်”

မောင်သက်ဝင်းသည် တရားသူကြီးအား မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် ကြည့်ကာ “ကျွန်တော်ကိုပို့မှာ အဝေးကြီးဘဲလား”ဟုမေး၏။

“အင်း. . . ရန်ကုန်မြို့နဲ့ဝေးတဲ့ တစ်နေရာမှာပေါ့ကွယ်. . . ”

သက်ဝင်းသည် တရားသူကြီး၏အဖြေကို ကြားရလျှင် မျက်ရည် များ ရစ်ဝဲလာလေ၏။ သူ့အဖို့ အမေဟူ၍ အားကိုးရာမရ၊ အိမ်ဟူ၍ လည်း နေစရာမရှိ၊ ခင်မောင်ချို၊ ညိုညိုနှင့်မူမူစသော ကစားဖော များနှင့်လည်း ဝေးကွာရတော့မည်ကို တွေးမိကာ ရင်ထဲ၌ လှိုက်၍ လှိုက်၍ဝမ်းနည်းလုံး ဆိုကာ စကားကိုဆက်မပြောနိုင်ရှိလေတော့၏။

သက်ဝင်းကို အမှုစီရင်ချက်ချလိုက်ပြီဖြစ်၍ အမှုလိုက်က သက်ဝင်းအား အပြင်သို့ခေါ်သွားလေ၏။

ယခုမူ တရားသူကြီးသည် တကယ့်ဆိုးပေကလေးများကို စီရင်ချက်ချရတော့မည်ဖြစ်သဖြင့် ခင်ဇော်နှင့်သက်ဝင်းတို့တုန်းကလို မဟုတ်တော့ဘဲ၊ သက်ဝင်းလည်း ရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ခင်ဇော်အား သူ့မိဘများနှင့်အတူ ရှိနေကြသေးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ခင်ဇော်၏မိခင်ဒေါ်အုန်းရင်သည် သားအပေါ်တွင် တယုတယနှင့်ရှိနေပေ၏။

“လူကလေး မကြာခင် မေမေတို့ဆီပြန်ရောက်လာမှာပါဘဲကွယ် . . . မေမေတို့မျှော်နေမယ်”

“သားရယ် မှားတာလည်းမှား၊ ပြီးတာလည်း ပြီးပြီပေါ့ကွယ်. . . မင်းပြန်လာတဲ့အခါ တို့အိမ်ဟာလည်း အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘဲ သာသာယာယာနဲ့ ရှိနေတာတွေ့ရပါလိမ့်မယ်. . . နောင်ကို အရာရာမှာ မင်းဘက်ကနေပြီး ဖေဖေမားမားမတ်မတ် စောင့်ရှောက်ပေးပါမယ်၊ မင်းအလိုကို ဖြစ်စေရပါမယ်. . . စိတ်ချပါ. . . ”

ခင်ဇော်မှာ စောစောကကဲ့သို့ သုန်မှုန်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ စိတ်ပျော့ပြောင်းစပြုလာလေ၏။ နှုတ်ခမ်းများမှာ ထွက်လိုသည့်စကားကို မထွက်နိုင်ရှာသကဲ့သို့ တုန်ရီနေ၏။ သို့ဖြစ်၍ သူ၏မိခင်ရော ဖခင်ရော နှစ်ယောက်စလုံးကို ဖက်နေမိ၏။ သို့သော် ထိုသို့ ကြာကြာမနေရပေ။ ခင်ဇော်မှာ သင်တန်းကျောင်းသို့ သွားရမည့်သူတစ်ယောက်ဖြစ်၍ အစောင့်အရှောက်များကလာ၍ ခေါ်ယူသွားကြလေ၏။

သက်ဝင်းမှာလည်း ခင်ဇော်ကဲ့သို့ မိမိ၏မိခင်ထံမှ ယုယနှစ်သိမ့်ခြင်းကို ခံရမည်လားဟု မျှော်လင့်ရှာသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်မပြည့်ဝရှာချေ။ မညွန့်မေသည် ရုံးခန်းထဲကထွက်လာပြီးနောက် သားကိုတစ်ချက်မျှကြည့်ပြီး စိတ်ကိုတင်းကာ မျက်နှာကိုလှည့်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။

သက်ဝင်းသည် တွေဝေဝေးဝေးပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရာက အစောင့်

အရှောက်က “ကဲ သွားကြမယ်”ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“အခု ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“မနက်ဖြန်မနက်ကျရင် ရန်ကုန်ကနေပြီး မီးရထားနဲ့ သွားကြရလိမ့်မယ်. . . ဒီညတော့ ကလေးစောင့်ရှောက်တဲ့ ဂေဟာတစ်ခုမှာ မင်းအိပ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် ဦးကျော်မြင့်တို့အိမ်မှာ နေလို့မရဘူးလား”

“အဲဒါတော့မဖြစ်ဘူး၊ အမိန့်မရှိဘူး”

မောင်သက်ဝင်းသည် ထူးခြားသောကမ္ဘာသစ်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ သွားရောက်မည်ကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်ရှိလေသည်။

ခင်မောင်ချို၊ ညိုညိုနှင့်မူမူတို့သည် ထိုနေ့အဖို့ ကျောင်းဆင်းချိန် နောက်ကျလှသည်ဟု ထင်၍နေကြ၏။ အမှန်အားဖြင့် ကျောင်းဆင်းချိန်မှာ နောက်မကျပေ။ ထိုနေ့တွင် သက်ဝင်းတို့၏ အမှုစီရင်ချက်ချမည်ကို သူတို့သိထားကြသဖြင့် မည်သို့စီရင်ချက်ချသည်ကို သိလိုလှသောကြောင့် သတင်းကိုကြားသိရန် အိမ်သို့အမြန်ပြန်ချင်သည့် စိတ်စောနေကြခြင်းကြောင့်ပင်ဖြစ်လေ၏။

သို့အားဖြင့် ကျောင်းဆင်း၍ ကျောင်းမှအိမ်သို့ပြန်ရောက်သည်နှင့် အိမ်ပေါ်သို့ အူလျားဖားလျား ပြေးတက်သွားလေကြလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ရောက်သည့်အခါတွင် မရွှင်ပျသောမျက်နှာနှင့်ရှိနေကြသော မိဘနှစ်ပါးကို မြင်ကြရသည့်အတွက် သွက်လက်စွာပြေးလာသော ခြေများမှာ ဆတ်ဆိုင်းသွားကြလေ၏။

“မေမေ သက်သက်အကြောင်း ဘာကြားသလဲ”ဟု မူမူက အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“စိတ်မကောင်းစရာပါဘဲ သမီးရယ်၊ မကောင်းတဲ့သူတွေနဲ့

ပေါင်းမိတဲ့သူဟာ မကောင်းတဲ့သူတွေရဲ့ အပြစ်ကိုမျှခံရတာပေါ့ကွယ်. . .”

“သူတို့ မောင်သက်ဝင်းကို ထောင်ချပစ်လိုက်သလား. . .”ဟု ခင်မောင်ချိုက ဝင်၍မေးပြန်၏။ “ဟိုသူငယ်လေး တယောက်လိုတော့ အပြစ်ကြီးကြီး မခံရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ခပ်ဝေးဝေးမြို့တစ်မြို့ကို ပို့လိမ့်မယ်”

“ဘာလို့ပို့တာလဲ”ဟု ညိုညိုကမေး၏။

“ဟိုမှာကြည့်ရှုမဲ့လူရှိလို့ပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဖေဖေတို့က မကြည့်နိုင်လို့လား၊ သူများတောင်ကြည့်နိုင်ရင် ဖေဖေတို့လည်း ကြည့်နိုင်ရမှာပေါ့. . . သက်သက်ကို ခေါ်ပေးပါ ဖေဖေရယ် ရအောင်ခေါ်ပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲသမီးရယ်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု ဒေါ်သန့်စင်က မူမူအားမေးလိုက်၏။

“သက်သက်ဟာ မူမူကိုကိုမဟုတ်လားလို့”

ခင်မောင်ချိုက မခံနိုင်ဘဲ “ဒီလိုဆိုရင် ချိုချိုကဘာလဲ၊ မူမူအစ်ကို မဟုတ်ဘူးလား”

“ချိုချိုက ညိုညိုအစ်ကိုဘဲ မူမူအစ်ကိုမဟုတ်ဘူး၊ မူမူကိုမှမချစ်ဘဲ။ သက်သက်ကသာ မူမူကိုချစ်တာ”ဟု ဆိုပြီးနောက်၊ ဖခင်ဘက်သို့ လှည့်ကာ “ဖေဖေ သက်သက်ကိုရအောင်ခေါ်ပေးရမှာဘဲ။ သက်သက်ကို ခေါ်ပေး. . . ခေါ်ပေး”ဟု ငိုယိုပူဆာလေတော့၏။

သို့နှင့်ဒေါ်သန့်စင်က “ကဲ ဖေဖေကြည့်လုပ်ပါလိမ့်မယ် သမီးရယ်. . . ထမင်းစားပါဦး”ဟု စကားကိုဖြတ်လိုက်ရလေ၏။

ထိုညတွင် မောင်သက်ဝင်းသည် ထူးခြားသောဂေဟာတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေရသည်ဖြစ်၍ အိပ်မပျော်နိုင်ချေ၊ ဦးကျော်မြင့်တို့အိမ်ကို သတိရသည်၊ ခွေးကလေးမိုးကြိုးကိုလည်း မြင်ယောင်နေသည်။ မိခင်မညွန့်မေ

အား ဘယ်ခါမှမတွေ့ရဘဲရှိတော့မည်လား။ တစ်နေ့နေ့တော့လည်း ပြန်
၍တွေ့ရကောင်းပါရဲ့ ဟူ၍လည်းတွေးနေမိသည်။

ညဉ့်နက်တိတ်ဆိတ်လာသည့်အခါ ဘုရားကိုဝတ်ပြုပြီး “အရှင်
ဘုရား... တပည့်တော်အဖြစ်တွေ ကင်းလွတ်အောင်ရှိခိုးပါသည်ဘုရား။
ရှိခိုးရသည့်အကြီးအကြောင့် တပည့်တော်တခြားကို မသွားပါရစေနဲ့ဘုရား။
ကြည့်ရှုစောင့်မမည့်သူနဲ့ တွေ့ရပါလို့၏ အရှင်ဘုရား” ဟု ဆုတောင်းမိလေ
၏။

ထိုနောက် အိပ်ရာထဲပြန်၍ လှဲအိပ်လိုက်ရလေသည်။ သို့သော်
အိပ်မပျော်တစ်ဝက် ပျော်တစ်ဝက်နှင့် မိုးလင်းဘက်ကူးလာလေ၏။ သုံးနာ
ရီထိုးပြီး လေးနာရီခေါက်သံကြားရပြန်သည်။ ကြက်တွေတွန်သံကြားရ
သည်။ လေးနာရီခွဲခေါက်ပြန်ပြီး ငါးနာရီရောက်လာခဲ့လေပြီ။

ခြောက်နာရီဆိုလျှင် မီးရထားပေါ် အရောက်သွားရပေလိမ့်
မည်။

ငါးနာရီခွဲအချိန်တွင် အစောင့်အရှောက်တစ်ယောက် မောင်
သက်ဝင်းထံရောက်၍လာလေ၏။ မောင်သက်ဝင်းသည် စိတ်လေးလံစွာ
ဖြင့် အိပ်ရာမှထပြီး လာခေါ်သူနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရ၏။

မောင်သက်ဝင်းသည် အပြင်သို့တန်းတန်းမတ်မတ် ထွက်လာ
နေရာ၊ အစောင့်က “အပြင်မဟုတ်ဘူး... ဒီကို” ဟု ခေါ်လိုက်၏။

“မင်းကို ဒီမှာလာစောင့်နေကြတယ်”

မောင်သက်ဝင်းသည် မိမိအားခေါ်ဆောင်ရာ၊ အခန်းထဲသို့ ဝင်
သွားရာ အခန်းတွင်းရှိသူတို့အား တွေ့ရ၍ အံ့အားသင့်သွားလေ၏။ မောင်
သက်ဝင်းအား လာ၍စောင့်နေသူများမှာ ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဒေါ်သန့်စင်ဖြစ်
ကြ၏။

မောင်သက်ဝင်းသည် ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အံ့အားသင့် ဝမ်း

ထိုနောက် အားလုံးဝေဟာအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြပြီးလျှင် အသင့်စောင့်နေသော အငှားမော်တော်ကားပေါ်သို့ မောင်သက်ဝင်း၊ ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဒေါ်သန့်စင်တို့ တက်ရောက်ကြလေ၏။ မောင်သက်ဝင်းသည် ကားထွက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ငရဲပြည်မှလွတ်လာရသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်မဆုံးရှိုကာ အိမ်ရောက်လျှင် မိမိ၏စိတ်ထဲရှိသမျှတို့ကို ချိုချိုတို့အား ဖွင့်ပြောမည်ဟု အားခဲထားလေ၏။

ချိုချိုတို့လည်း အိပ်ရာမှနိုးနေကြပြီဖြစ်၍ မိဘများပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။

"ဟော... မေမေတို့ ဖေဖေတို့ပြန်လာကြပြီ... "

'ဟေ့... သက်သက်လည်း ပါတယ်ဟေ့... သက်သက်လည်း ပါပြီ"ဟု မူမူက ဝမ်းသာစွာခုန်ပေါက်၍ ပြောလေ၏။

ဦးကျော်မြင့်သည် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီးနောက် သားသမီးများ အနားသို့ရောက်သည့်အခါ "ကဲ ဒီနေ့ကစပြီး... ဖေဖေမှာ သားတစ်ယောက်တိုးလာပြီလို့ မှတ်ကြဟေ့"ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့... မူမူအစ်ကိုတစ်ယောက်ရပြီ ချိုချိုက ညိုညိုအစ်ကိုအခုမှ အစ်ကိုတစ်ယောက် ညီမတစ်ယောက်ဘက်ညီတာ"

ထိုသို့ပြောနေစဉ် မိုးကြိုးကလည်း "အိ... အိ"ဟုအော်ရင်း ရွှင်မြူစွာပြေးဝင်လာလေ၏။

'ဟော မိုးကြိုးကလည်း... ညီမလေးတစ်ယောက်လိုချင်လို့တဲ့"

"ဝု... ဝု... "

"နှစ်ယောက်လိုချင်လို့တဲ့ ဖေဖေ"ဟု မူမူကပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးကပင် ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။

ထိုနောက် အားလုံးဝေဟာအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြပြီးလျှင် အသင့်စောင့်နေသော အငှားမော်တော်ကားပေါ်သို့ မောင်သက်ဝင်း၊ ဦးကျော်မြင့်နှင့်ဒေါ်သန့်စင်တို့ တက်ရောက်ကြလေ၏။ မောင်သက်ဝင်းသည် ကားထွက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ငရဲပြည်မှလွတ်လာရသကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်မဆုံးရှိုကာ အိမ်ရောက်လျှင် မိမိ၏စိတ်ထဲရှိသမျှတို့ကို ချိုချိုတို့အား ဖွင့်ပြောမည်ဟု အားခဲထားလေ၏။

ချိုချိုတို့လည်း အိပ်ရာမှနိုးနေကြပြီဖြစ်၍ မိဘများပြန်အလာကို စောင့်မျှော်နေကြ၏။

"ဟော... မေမေတို့ ဖေဖေတို့ပြန်လာကြပြီ... "

'ဟေ့... သက်သက်လည်း ပါတယ်ဟေ့... သက်သက်လည်း ပါပြီ"ဟု မူမူက ဝမ်းသာစွာခုန်ပေါက်၍ ပြောလေ၏။

ဦးကျော်မြင့်သည် ကားပေါ်မှဆင်းခဲ့ပြီးနောက် သားသမီးများ အနားသို့ရောက်သည့်အခါ "ကဲ ဒီနေ့ကစပြီး... ဖေဖေမှာ သားတစ်ယောက်တိုးလာပြီလို့ မှတ်ကြဟေ့"ဟု ပြောလိုက်၏။

"ဟုတ်ကဲ့... မူမူအစ်ကိုတစ်ယောက်ရပြီ ချိုချိုက ညိုညိုအစ်ကိုအခုမှ အစ်ကိုတစ်ယောက် ညီမတစ်ယောက်ဘက်ညီတာ"

ထိုသို့ပြောနေစဉ် မိုးကြိုးကလည်း "အိ... အိ"ဟုအော်ရင်း ရွှင်မြူစွာပြေးဝင်လာလေ၏။

'ဟော မိုးကြိုးကလည်း... ညီမလေးတစ်ယောက်လိုချင်လို့တဲ့"

"ဝု... ဝု... "

"နှစ်ယောက်လိုချင်လို့တဲ့ ဖေဖေ"ဟု မူမူကပြောလိုက်သဖြင့် အားလုံးကပင် ဝိုင်း၍ ရယ်လိုက်ကြလေသည်။